

Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 44
12 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1939-Δ'.



ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β΄ ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 44 — 12 Αὐγούστου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μαθητῶν	μὴ μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160 —	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80 —	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40 —	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Νέοι τῆς Ἑλλάδος

Ἡ «Νεολαία» εἶναι τὸ μοναδικὸν περιοδικόν, τὸ ὁποῖον διὰ τῆς πλουσίας ὕλης του, τῆς ἐθνικῆς, ἱστορικῆς καὶ ἐγκυκλοπαιδικῆς, τῶν ψυχαγωγούντων ἀλλὰ καὶ ἠθικοποιούντων ἀναγνωσμάτων του, δὲν ἀπομακρύνει τὸν ἀναπαυόμενον μαθητὴν ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ κύκλου, ἀλλὰ τοὐναντίον τονώνει καὶ τὰς γνώσεις καὶ τὸ πνεῦμα του, ὥστε ἀκόπως νὰ συνεχίζῃ τὰς σπουδάς του.

Ἐπίσης οἱ Φαλαγγῖται καὶ οἱ Σκαπανεῖς, αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ αἱ Σκαπάνισσαι μὲ τὴν «Νεολαίαν», ἐκτὸς τῶν ἄλλων, διατηροῦσι πλήρη τὸν πνευματικόν των σύνδεσμον πρὸς τὴν ὅλην Ὀργάνωσιν, τὴν κίνησιν τῆς ὁποίας εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς δράσεώς της παρέχει μὲ τόσην ἐνημερότητα ὡς ἐπίσημον ὄργανόν της.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργαζομένη νεότης εἰς τὴν «Νεολαίαν» εὑρίσκει ἐκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον τὴν προάγει πνευματικῶς καὶ ἠθικῶς καὶ τὴν ἐνισχύει εἰς τὸ κύριον ἔργον της.

Ἡ «Νεολαία» εἶναι τὸ περιοδικὸν τὸ ὁποῖον συνιστᾷ ὁ Ἀρχηγὸς ὡς τὸν πολύτιμον πνευματικὸν σύντροφον ὅλων τῶν Νέων τῆς Ἑλλάδος.

Η ΕΡΓΑΣΙΑ

Δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖον τὸ γεγονός, ὅτι οἱ λαϊκοὶ πανηγυρισμοὶ τῆς ἐπετείου τῆς αὐγουστιανῆς μεταβολῆς, εἰς τὴν ἀνωτάτην των κορύφωσιν ἔχουν πάρει, ἀκόμη ἀπὸ τὸν πρῶτο χρόνο, τὴν μορφὴ μιᾶς λειτουργικῆς πομπῆς τῆς ἐργασίας γενικῶς καὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐργασίας ξεχωριστὰ εἰς ὅλην τὴν ἀπειρίαν τῶν ποικιλιῶν της, ποὺ εἶναι κι' αὐτὴ ἄλλο προνόμιο τοῦ ζωτικοῦ ἑλληνικοῦ χώρου καὶ τῶν δεξιοτήτων τοῦ ἀνθρωπίνου του πληρώματος. Τῆς ἐργασίας τῆς ὑπαίθρου, τοῦ κάμπου, τοῦ βουνοῦ καὶ τοῦ λόγγου καὶ τῆς ἐργασίας τῆς πόλεως, τοῦ ἐργαστηρίου καὶ τοῦ ἐργοστασίου. Τῆς ἐργασίας ποὺ ἀνασταίνει κατὰ τὸν ἴδιον ἀπαράλλακτο τρόπο, ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Τριπτόλεμου, τὸν εὐλογημένο ξανθὸ στάχυ καὶ θρέφει τὸν χρυσὸ καρπό, ποὺ δίνει τὸ ψωμί, χαρὰ τοῦ σπιτιοῦ, εὐλογία τῆς ἑστίας, πηγὴ ἀσφαλείας καὶ ὑπερηφανείας ἀρχοντικῆς. Τὴν ἐργασία ποὺ μεγαλώνει τὸ κλῆμα καὶ πλάθει τὸν γλυκόχυμον βότρυν, στολίδι καὶ καμάρι ἑνὸς ἄλλου θεοῦ, ποὺ τὸν ἔφερε βάρβαρον καὶ ὀργιαστικὸν ἀπὸ τὴν Ἀσία, πηγὴ ἁρμονίας καὶ μέτρου ἡ γῆ αὐτὴ διὰ νὰ τὸν κάμῃ καλλιτέχνην καὶ φιλόσοφον καὶ πατέρα τῆς κορυφαίας ποιητικῆς τέχνης. Τῆς ἐργασίας ποὺ συντηρεῖ καὶ περιθάλπει ἀγέραστην καὶ αἰωνίαν τὴν ἀσημόφυλλην ἐληά, τὴν λιτή, τὴν σεμνὴ καὶ τὴν προκομμένη, τὴν ἐληά, δῶρον μιᾶς τρίτης θεᾶς, ἴδια μ' αὐτὴν σεμνῆς καὶ γνωστικῆς καὶ προκομμένης. Τὴν ἐργασία ποὺ μὲ τὸν καιρὸ ἐπλούτισε τὴν πεῖρα καὶ τὴ γνῶσι τῶν ἀνθρώπων αὐτῆς τῆς γῆς, γιὰ νὰ προσθέσῃ στὰ λιγοστὰ βασικὰ προϊόντα ποὺ ἐκαλλιεργοῦσαν οἱ πρόγονοι μίαν ἀπειρίαν νέων φυτῶν καὶ νέων καρπῶν, ποὺ ὅλοι τους, ἅμα πολιτογραφηθοῦν σ' αὐτὸν τὸν τόπο μεταλαμβάνουν ἀμέσως ἀπὸ τὴν εὐγένειά της καὶ παίρνουν ἀπὸ τῶν βουνῶν της τὴν ἀνάσα κι' ἀπὸ τοῦ ἥλιου της τὸ φῶς κι' ἀπ' τῶν γιαλῶν της τὶς δροσιές. Ἔπειτα τὴν ἐργασία τοῦ βουνοῦ της, ποὺ διατηρεῖ ἀναλλοίωτο τὸ χρῶμα, τὸν τόνο, τὴν πλατειὰν ἀνοιχτοκαρδιά, ἀλλὰ καὶ τὴν εὐθύτητα καὶ τὴν εὐλυγισία τῶν ὁμηρικῶν ἀνθρώπων. Τὴν ἐργασία τῶν βοσκῶν μὲ τὰ μακρυὰ ραβδιὰ καὶ τὶς μονοκόμματες καρδιές, ποὺ δίβουλη γνώμη δὲν χωρεῖ μέσα τους καὶ ποὺ οἱ λόγοι τους εἶναι ἁπλοῖ, στοχαστικοὶ καὶ ἴσοι. Ὕστερα τὴν ἐργασία τῶν ἀκρογιαλιῶν της, ποὺ εἶναι κι' αὐτὰ ἴδια σὰν τὴ γῆ γόνιμα καὶ τρέφουν σωροὺς τὰ ψάρια στὶς κολπώσεις τους καὶ τὰ ὄστρακα στοὺς κυματόπληκτους βράχους. Κι' ἀκόμα τῶν λιμανιῶν τὴν ἐργασία, τῶν λιμανιῶν ὁπόθε ξεκινοῦν, γιὰ νὰ ταξιδεύουν τὶς πραμάτειες τοῦ τόπου ἢ γιὰ νὰ φέρουν ἄλλες ἀπὸ τὰ ξένα καὶ μαζὶ μ' αὐτὲς καὶ τρόπους καὶ γνώσεις καὶ τέχνες ξένες, ποὺ θὰ γυρίσουν ἐδῶ νὰ τὶς καλλιεργήσουν καὶ νὰ τὶς ἀναδείξουν καλλίτερες οἱ τεχνῖτες — παλαιότατο γένος — αὐτῆς τῆς χώρας.

Δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖον, γιατὶ κοντὰ στὰ ἄλλα ὅλα, ποὺ τὸ κάθε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ χωριστὰ θὰ ἔφτανε μόνο του νὰ τὴν δικαιώσῃ στὴ συνείδησι τῆς ἱστορίας τὴν μεταβολὴ τῆς 4ης Αὐγούστου, κοντὰ στὴν ἀνακοπὴ τῆς φορᾶς πρὸς τὴν παρακμὴ καὶ τὴν ἐξουθένωσι, κοντὰ στὴν ἀποκατάστασι τῆς κοινωνικῆς εἰρήνης, κοντὰ στὴν ἀναστερέωσι τῆς ἐθνικῆς ἑνότητος, ἐκεῖνο ποὺ ἀποκατέστησε καὶ ἀνεστήλωσε, γιὰ νὰ μᾶς τὸ δώσῃ ἀνανεωμένο, φωτεινό, εἶναι τὸ ἰδανικὸ τῆς ἐργασίας.

Γιατὶ κοντὰ σ' ὅλα τὰ ἄλλα, ποὺ εἶχαν ξεπέσει εἰς τὸν τόπον αὐτόν, κοντὰ σ' ὅλες τὶς ἀξίες ποὺ εἶχαν συρθῆ στὸ βόρβορο καὶ ποδοπατηθῆ πρὸ τῆς αὐγουστιανῆς μεταβολῆς καὶ ἀνάμεσα σ' ὅλες αὐτές, ἐκεῖνο ποὺ εἶχε ξεπέσει καὶ ποδοκυλισθῆ καὶ δυσφημισθῆ περισσότερο ἦταν ἡ ἰδέα τῆς ἐργασίας. Ἂν μετροφυλλήσῃ κανεὶς τοὺς τόμους τῶν ἐφημερίδων, ὅλων τῶν ἐφημερίδων, χωρὶς ἐξαίρεσιν, θὰ βρῇ περιγραφὲς καὶ εἰκόνες μὲ τίτλους ποὺ ἐδυσφημοῦσαν καὶ καθύβριζαν τὴν ἐργασίαν, τὴν ἐργασίαν τῶν ἀγρῶν καὶ τῶν ἐργαστηρίων, ὡσὰν μισθωμένην δουλείαν, ὡς τὴν χειροτέραν σκλαβιά, καὶ τοὺς φορεῖς τῆς ἐργασίας ὡς μισθωμένους δούλους. Αὐτὴν τὴν δυσφήμισιν ποὺ περισσότερο ἀπὸ κάθε τι ἄλλο, περισσότερο ἀπὸ ὅλα τὰ ἄλλα στίγματα ποὺ εἶχε καλλιεργήσει εἰς τὸν τόπον αὐτὸν καὶ εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ του ἡ προαυγουστιανὴ παρακμή, ἡ ὁποία εἶχε διαμορφωθῆ εἰς ἄμεσον ἀπειλὴν κατὰ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ αὐγουστιανὴ μεταβολὴ τὴν ἐξηφάνισε πρώτην. Καὶ πρέπει τοῦτο ν' ἀναγραφῆ εἰς τὴν προμετωπίδα τῶν ὑπη-

ρεσιῶν της. Καὶ πρέπει νὰ τονισθῆ, γιὰ νὰ τὸ νοιώσουμε ὅλοι μας βαθύτατα καὶ νὰ τ' ἀκούση κι' ὅλος ὁ κόσμος, πὼς δὲν εἶναι ἀλήθεια, ὅπως ἴσως φαντάζονται μερικοί, πὼς τὴν ἀναστήλωσι τῆς ἰδέας τῆς ἐργασίας τὴν ἐπέτυχε ἡ αὐγουστιανὴ μεταβολὴ μὲ ὑλικὰ μονάχα μέσα. Τὸ ξέρουμε ὅλοι πὼς ἐπροστάτευσε τὴν γεωργίαν καὶ τὴν γεωργικὴν παραγωγὴν καὶ πὼς ἐπέβαλε γιὰ χάρι τῶν ἀνθρώπων ποὺ δουλεύουν εἰς τοὺς ἀγρούς, ὡρισμένες θυσίες εἰς ὡρισμένες κοινωνικὲς ὁμάδες. Ξέρουμε ἀκόμα πὼς ἔχει καθιερώσει κατώτατα ὅρια ἀμοιβῆς ἐργασίας εἰς τὰς πόλεις. Θὰ τολμήση ὅμως κανεὶς νὰ ἰσχυρισθῆ ὅτι τὰ ἴδια μέτρα, ἂν τὰ εἶχαν ἐπιβάλει πρὸ τῆς αὐγουστιανῆς μεταβολῆς οἱ ἄλλοι, θὰ εἴχανε τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα; Ὄχι! Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἐπεχείρησε τὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 διέγνωσε βαθύτατα ἕνα πρᾶγμα. Ὅτι εἰς τὰς ὑλικὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἀνθρώπων δὲν ὑπάρχουν ὅρια καὶ ὅτι ὅλο τὸ σφάλμα τοῦ αἰῶνος, ὅλη ἡ κατάπτωσις ποὺ παρουσιάζει ὁ Κόσμος, ὀφείλεται ἀκριβῶς εἰς τὸ γεγονός, ὅτι λαοὶ καὶ κυβερνῆται ἔχουν ἐμπλακῆ μέσα εἰς τὸν φαῦλον κύκλον τῆς ὑλιστικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν καθημερινῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς καὶ ὡδηγήθησαν ἔτσι εἰς ἕνα τραγικὸν ἀδιέξοδον. Καὶ ἂν φέρη κάτι νέον εἰς τὸν κόσμον ἡ ἰδική μας ἐπανάστασις τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ὁ ἄνθρωπος ποὺ τὴν ἀπετόλμησε, τὸ νέον αὐτὸ ἔγκειται εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ἀντίκρυσε μὲ μεθόδους ἠθικὰς τὸ πρόβλημα τῆς ἐργασίας καὶ τοῦ φορέως της. Ἔδωκεν εἰς τὴν ἐργασίαν τὴν τοποθέτησίν της εἰς τὴν κορυφὴν τῶν κοινωνικῶν ἀξιῶν καὶ ξαναχάρισεν εἰς τὸν φορέα της τὴν χαρὰν τῆς δημιουργίας, ποὺ τοῦ τὴν εἶχαν στερήσει. Ἔτσι τὸ κοινωνικὸν ζήτημα εἰς τὴν μεταυγουστιανὴν Ἑλλάδα ἔχει ἀντιμετωπισθῆ κατὰ τρόπον ἰδεαλιστικόν. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν ἔχει κατορθωθῆ κατὰ τρόπον τόσον ἁπλοῦν καὶ πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν ἐπέτυχε, ὅσον ἐπέτυχε στὴν Ἑλλάδα. Πρέπει γι' αὐτὸ νὰ δεχθοῦμε ὅτι μαζὶ μὲ τὴν ἀκριβῆ διάγνωσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ συνήργησεν ἐδῶ καὶ ὁ ψυχισμὸς τοῦ λαοῦ, ἡ ἰδεαλιστικὴ ψυχολογία τοῦ Ἕλληνος, αὐτὴ ἡ χαρακτηριστικὴ φιλοτιμία τοῦ λαοῦ μας (μιὰ ἔννοια ποὺ δὲν συναντᾶ τίποτε ποὺ ν' ἀντιστοιχῆ σ' αὐτὴν στοὺς ἄλλους λαούς), ποὺ ξέρει θαυμάσια ν' ἀνυψώνεται ἐπάνω ἀπὸ κάθε στενὰ ὑλικὴ καὶ ὑλιστικὴ ἐπιδίωξι, φτάνει νὰ τοῦ τεθοῦν σκοποὶ ἀνώτεροι ἀπὸ τὶς τέτοιες ἐπιδιώξεις καὶ φτάνει πρῶτα νὰ πεισθῆ ὁ ἴδιος γιὰ τὴν ἀξία αὐτῶν τῶν σκοπῶν.

Μὲ τὴν αὐγουστιανὴ μεταβολὴ ἐδόθησαν εἰς τὸν λαόν μας αὐτοὶ οἱ ἀνώτεροι σκοποὶ καὶ ὁ λαὸς τοὺς ἀνεγνώρισε καὶ τοὺς ἀπεδέχθη. Στὴν πρώτη του ἔκκλησι πρὸς τὸ λαὸ ὁ Ἀρχηγὸς ἐζήτησε θυσίας. Εἶπε πὼς θὰ τὸν ὁδηγήση σ' ἕνα δρόμο ἀνηφορικὸ καὶ πὼς τὸ ἀνέβασμα θὰ εἶναι δύσκολο, γιατὶ ὁ τόπος ἔπεσε πολὺ χαμηλά, γιατὶ ἔχει ἀνάγκη ν' ἀνορθωθῆ καὶ ἡ ἀνόρθωσίς του θὰ χρειασθῆ προσπάθεια μακρὰ καὶ βαρειά. Δὲν ὑπεσχέθη εὐκόλους δρόμους, οὔτε εἰκόνες παραδείσων ἐσάλεψε μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ λαοῦ. Οὔτε θαύματα τοῦ ἔταξε, οὔτε θαυματοποιΐαν ἐπηγγέλθη. Ἐζήτησεν ἔντασιν προσπαθείας, ἐζήτησεν ὑπακοήν, ἐζήτησε συσπείρωσιν τοῦ συνόλου γύρω ἀπὸ τὸν κεντρικὸ σκοπό. Ἀνέμισε τὰ ἐθνικὰ σύμβολα καὶ ἐκάλεσε ὅλους νὰ συνταχθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν σκιάν τους, ὑπακούοντες καὶ ἀκολουθοῦντες. Ἐζήτησε πρὸ παντὸς ἐργασίαν, ἐργασίαν ἐπίμονον, ἐνθουσιώδη, καρτερικὴν καὶ ὡς πρώτην καὶ ἄμεσον ἀμοιβὴν εἰς ὅλους ὑπεσχέθη τὸ ἠθικὸν ἀγαθόν, τὴν χαράν, τὴν λυτρωτικὴν χαρὰν ποὺ αἰσθάνεται ὁ κάθε ἄνθρωπος ἐν ὄψει τῶν ἰδίων του ἔργων. Καὶ ὁ λαὸς ἠκολούθησε, γιατὶ ἐπίστεψε. Καὶ ἐπίστεψε, γιατὶ εἶχε καιρὸ ν' ἀκούση ἕναν ἄνθρωπο ποὺ νὰ μὴν τοῦ ὑπόσχεται ἀλλὰ νὰ τοῦ ζητῆ. Καὶ ὅταν ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα ἔγινεν αἰσθητό, ὅτι ὁ τόπος ἤρχισε ν' ἀνεβαίνη, ὅταν μαζὶ μὲ τὸν τόπο ποὺ ἀνέβαινε, ἔνοιωθαν κι' οἱ καρδιὲς κάτι ὡραῖο καὶ λυτρωτικὸ νὰ φουντώνη μέσα τους, ὅταν ἔγινε φανερό, ὅτι ἄρχισε ν' ἀνθῆ, ἔπειτα ἀπὸ μακροὺς χειμῶνες, ὁ τόπος, μιὰν ἄνθησι ὑγείας, δυνάμεως καὶ χαρᾶς, τότε ὁ λαὸς εἶδε πὼς αὐτὸς ποὺ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς του δὲν ἦτο σὰν τοὺς ἄλλους, ὅτι ἤξερε νὰ ὑπόσχεται λίγα καὶ γι' αὐτὸ ἦτο εἰς θέσιν νὰ πραγματοποιῆ πολλά.

Βέβαια εἶναι ἀλήθεια καὶ θἄπρεπε νὰ εἶναι κανεὶς τέλεια τυφλὸς ἢ τέλεια μωρὸς νὰ τὸ ἀρνηθῆ, ὅτι ἡ ζωή, ἡ ὑλικὴ ζωὴ τοῦ λαοῦ ἐκαλλιτέρεψε πολύ, ἀπὸ τότε ποὺ ἔγινε ἡ Μεταβολή, μ' ὅλο ποὺ οἱ διεθνεῖς συνθῆκες, ποὺ κανένας δὲν μποροῦσε νὰ τὶς μαντέψη τὸν Αὔγουστο τοῦ 1936, ἐπέβαλαν πολὺ μεγαλείτερες θυσίες γιὰ τὴν ἀμυντικὴ προπαρασκευὴ τοῦ τόπου, ἀπ' ὅ,τι ἐφαντάζετο τότε καὶ ὁ ἴδιος ὁ Ἀρχηγός. Αὐτὸ ὅμως ἦλθε ὡς ἀποτέλεσμα τῆς εὐφορίας, ποὺ ἔδωκε ἡ σύντομος καὶ πειθαρχημένη καὶ χαρούμενη ἐργασία τοῦ λαοῦ. Καὶ πρέπει νὰ θεωροῦμε βέβαιο, ὅτι ἡ εὐφορία αὐτὴ θὰ προχωρῆ περισσεύουσα καὶ ὅσο θὰ περισσεύη, φυσικά, θὰ περισσεύουν καὶ οἱ δυνατότητες ἀνόδου τῆς ὑλικῆς ζωῆς τοῦ λαοῦ. Ὅμως μ' αὐτὸ δὲν θὰ πῆ καὶ δὲν θὰ ἔλεγε ἀλήθεια ὅποιος θὰ τὄλεγε, ὅτι ὁ λαός, ὅταν ἠκολούθησε τὸν Ἀρχηγὸ στὴν προσπάθειά του, ἐπήγαινε μόνο καὶ μόνο μ' αὐτὴν τὴν προσδοκίαν. Πρῶτα γιατί, ὅπως εἴπαμε, καμμιὰ τέτοιαν ὑπόσχεσι δὲν ἔλαβε ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸ καὶ δεύτερον γιατί, ἀκολουθῶντας ὁ λαὸς τὸν Ἀρχηγό, ἔβλεπε λιγώτερον τὸν ἑαυτό του καὶ τὸ παρὸν καὶ περισσότερο τὴν Ἑλλάδα, τὸ ὄνομα, τὴν δόξα, τὸ παρελθὸν καὶ πρὸ πάντων τὸ μέλλον της. Κι' ἐπῆγε γι' αὐτὸ τὸ μέλλον, ποὺ οἱ ὁραματισμοί του ἀνακυκλώθηκαν μέσα στὴ φαντασία του. Ἐπῆγε γιὰ τὰ παιδιά του, γιὰ τὶς γενεὲς ποὺ ἤρχοντο καὶ γιὰ τὶς ὁποῖες ἔνοιωθε ζωντανὸ μέσα του τὸ χρέος νὰ ἐξασφαλίση καλλίτερες ἡμέρες. Ἐπήγαινε μὲ τὸ φῶς μιᾶς βαθύτερης προοπτικῆς κι' ἀπ' ἐκεῖ, ἀπὸ τὴν λήθη τῆς περαστικῆς στιγμῆς τοῦ παρόντος κι' ἀπὸ τὴν ὀπτασία τοῦ μέλλοντος, ἔπαιρνε δύναμι καὶ θάρρος γιὰ νὰ ἐργασθῆ ὅπως εἰργάσθη. Καὶ ἡ ἐργασία εἶναι κάτι ποὺ δὲν ξεγελᾶ ποτέ, εἶναι τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ δὲν γνωρίζει στειρότητα. Γι' αὐτὸ αὐγάτισε εὐφορία καὶ καλωσύνη καὶ γι' αὐτὸ ἠμποροῦμε νὰ ποῦμε πὼς μ' αὐτὴν ἡ Ἑλλάδα εὑρῆκε πάλι τὸ μεγάλο δρόμο της.



ΤΟ ΔΙΑΓΓΕΛΜΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ἕλληνες,

Ἑορτάζομεν σήμερα τὴν τρίτην ἐπέτειον τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς κύπτων ὑπὸ τὸ βάρος μιᾶς μακρᾶς κακοδαιμονίας ἐσήκωσε τὸ ἀνάστημά του καὶ ὕψωσε τὴν κεφαλήν.

Τρία χρόνια ἐπέρασαν ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, ποὺ ἐν ὀνόματι τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Βασιλέως, ἀνελάβομεν πλήρη τὴν ἐξουσίαν, χρόνια βραχύτατα κατὰ τὴν χρονικὴν ἔκτασιν, βαρύτατα ὅμως διὰ τὰς συνεπείας των καὶ τόσον πολύ, ὥστε νὰ νομίζῃ κανείς, ὅτι αἰὼν μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸν Αὔγουστον τοῦ 1936.

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀναμετρήσω τὸ ἔργον αὐτὸ τῆς ἀναδημιουργίας. Δὲν ὑπάρχει Ἕλλην ποὺ νὰ μὴ τὸ εὑρίσκῃ εἰς ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ζωῆς του, ποὺ νὰ μὴ τὸ εὑρίσκῃ μέσα εἰς τὴν ψυχήν του καὶ μέσα εἰς τὴν μεταβληθεῖσαν νοοτροπίαν του.

Εἰσερχόμεθα εἰς τὸ 4ον ἔτος τῆς πραγματικῆς ἐθνικῆς κυριαρχίας. Ἐὰν τὸ πρῶτον ἔτος ἐχαρακτήριζεν ἡ γενικὴ συγκατάθεσις τοῦ λαοῦ, τὸ δεύτερον ἐχαρακτήρισεν ὁ γενικὸς ἐνθουσιασμός του, τὸ δὲ τρίτον ἡ πλήρης ἐνσυνειδητοποίησις ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν λαϊκὴν μᾶζαν τῶν σκοπῶν καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους τῆς 4ης Αὐγούστου. Ὁ καθεὶς θεωρεῖ πλέον τὸ Κράτος τοῦτο ὡς ἰδικόν του κτῆμα καὶ δικαιοῦται νὰ τὸ θεωρῇ ὡς τοιοῦτο.

Ἔτσι ἑνωθήκαμεν ὅλοι εἰς ἕνα ἀδιάσπαστον σύνολον. Ἐμεῖς οἱ πρὶν ἀλληλομισούμενοι καὶ ἀλληλοεχθρευόμενοι, ἐμεῖς διὰ τοὺς ὁποίους εἶχε γίνει μόδα νὰ λέγουν ὅσοι μὲ τὰ ξένα των μάτια ἔβλεπαν τὴν ἱστορίαν μας, ὅτι τὸ κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς φυλῆς μας ἦταν ἡ διχόνοια καὶ ἡ διαίρεσις, ἐχωνευθήκαμεν μέσα εἰς μίαν χοάνην καὶ ἐξήλθομεν ἀπὸ αὐτὴν ἕνα ὁμοιογενές, ὁμονοοῦν, ὁμοιόμορφον, πειθαρχημένον καὶ ἀδιάσπαστον σύνολον. Καὶ τοῦτο δὲν ἐπετεύχθη ὑπὸ τὴν πίεσιν ἐξωτερικῶν κινδύνων καὶ ἀπειλῶν, ἀλλὰ πρὶν ἀπὸ αὐτά, καὶ μόνον ἀπὸ ἐσωτερικὴν ἀνάγκην τῆς ἐθνικῆς ψυχῆς, ἡ ὁποία ἠθέλησε καὶ ἠδυνήθη νὰ ἀνανήψῃ.

Ὅταν ἦλθαν οἱ ἀπὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ κίνδυνοι, μᾶς εὗρον ἑτοίμους. Ἡ διεθνὴς κρίσις τοῦ ἐφετεινοῦ Ἀπριλίου μᾶς εὗρε σφικτὰ ἠνωμένους ἀπὸ πρίν, ἰσχυροὺς καὶ ἀποφασισμένους δι' ὅλα. Καὶ ἔτσι θὰ εἴμεθα πάντοτε πλέον, καὶ ὅσον διαρκεῖ ἡ διεθνὴς λαῖλαψ, καὶ ὅταν τὰ σύννεφά της ἀποπεράσουν καὶ διαλυθοῦν καὶ ἀναλάμψῃ ὁ ἥλιος τῆς εἰρήνης.

Τίποτε δὲν θὰ μᾶς χωρίσῃ πλέον. Καὶ ὅποιος ἐπιζητήσῃ ποτὲ νὰ ρίψῃ καὶ πάλιν τὸν σπόρον τῆς διχονοίας, θὰ τὸν πνίξωμεν.

Ἐννοήσαμεν ὅλοι ὅτι ἡ γεωγραφική μας θέσις μέσα εἰς τὸν μεσογειακὸν κόσμον καὶ ἡ ἰδιομορφία τῆς χώρας μας ἐπιβάλλουν νὰ εἴμεθα ἰσχυροί, ἄλλως θὰ ἀντιμετωπίζαμεν τὸν κίνδυνον τῆς ἐξαφανίσεως, ὅπως πολλάκις μᾶς συνέβη κατὰ τὸ παρελθόν.

Ἰσχυροὶ πρῶτον πολεμικῶς, καὶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν κάμνομεν ὅλας τὰς σχετικὰς θυσίας. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ ἡ πολεμικὴ ἰσχύς. Πρέπει νὰ εἴμεθα ἰσχυροὶ καὶ εἰς τὸν πολιτισμόν, καὶ τὸν τεχνικὸν καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν ἠθικὸν πολιτισμόν, νὰ ἔχωμεν δὲ πρὸ πάντων ἰδικόν μας πολιτισμόν, ποὺ νὰ πηγάζῃ ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς ψυχῆς μας. Ἄλλως ἐὰν εἴμεθα μόνον πολεμικῶς ἰσχυροὶ καὶ ὄχι ἰσχυροὶ κατὰ τὸν πολιτισμόν, θὰ ὁμοιάζωμεν μὲ τὰ σιδηρόφρακτα ὁμοιώματα τῶν ἱπποτικῶν πολεμιστῶν ποὺ βλέπομεν εἰς τὰ μουσεῖα, φοβερὰ μὲν τὴν ὄψιν, ἀλλὰ ἄδειανὰ ἀπὸ μέσα.

Δι' αὐτό, ὅταν ἐδῶ καὶ πέντε σχεδὸν χρόνια σᾶς ὕψωσα ὡς νέον μας μεγάλον ἰδεῶδες τὴν δημιουργίαν τοῦ τρίτου Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἤμουν βέβαιος, ὅτι ἀνταπεκρινόμην εἰς βαθεῖαν ζωτικὴν ἀνάγκην τοῦ Ἔθνους, ἀνάγκην ὑπάρξεως αὐτοῦ, ἀνάγκην ποὺ ἐκινοῦσε τὰ μύχια τῆς ψυχῆς τοῦ καθενός. Καὶ δι' αὐτὸ μὲ ἐννοήσατε ὅλοι, διότι ἐξέφρασα ἐκεῖνο ποὺ ἦτο μέσα σας.

Τὸ καθεστὼς τῆς 4ης Αὐγούστου εἶναι καθεστὼς πειθαρχημένης ἐξελίξεως. Ἡ ἐξέλιξίς του ὅμως δὲν σημαίνει ἐπάνοδον εἰς τὰ παλαιὰ καλούπια, οὔτε εἰς ψευτοβελτιωμένας ἐκδόσεις των, ἀλλὰ δημιουργίαν νέων τύπων, ποὺ νὰ προέρχωνται ἀπὸ τὰς ἐσωτερικὰς ζωτικὰς ἀνάγκας αὐτοῦ τούτου τοῦ καθεστῶτος, δηλαδὴ ἀπὸ τὰς ἐσωτερικὰς ζωτικὰς ἀνάγκας αὐτοῦ τούτου τοῦ Ἔθνους, τοῦ ὁποίου τὸ πολιτικὸν καθεστὼς εἶναι ἡ ζωντανὴ ἔκφρασις.

Ἀλλὰ ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου ἔχομεν ἀνάγκην πρὸ παντὸς σήμερα, καὶ διὰ πολὺν καιρὸν ἀκόμα, εἶναι ἡ στερέωσις τῶν ὅσων ἤδη ἀπεκτήσαμεν. Τῶν ὅσων ἀπεκτήσαμεν ὑλικῶς καὶ ἰδιαιτέρως τῶν ὅσων ἀπεκτήσαμεν ἠθικῶς. Πρὸ πάντων δὲ νὰ στερεώσωμεν τὴν νέαν νοοτροπίαν μας, εἰς τὴν ὁποίαν ἀποφασιστικῶς εἰσήλθομεν ἀπὸ τριετίας, οὕτως ὥστε διὰ τῆς μακρᾶς ἕξεως πάντα ταῦτα νὰ καταστῶσιν εἰς ἡμᾶς δευτέρα φύσις, κύρια χαρακτηριστικά, μὴ ὑποκείμενα πλέον εἰς τὴν ἰδιοτροπίαν τῶν περιστάσεων καὶ εἰς τὴν πνοὴν ἀντιξόων ἀνέμων.

Τότε θὰ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὸ ἐθνικὸν ἡμῶν καθεστὼς θὰ ἐξελίσσεται στηριζόμενον ἐπὶ στερεοῦ βάθρου καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Πρέπει νὰ γίνῃ εἰς τὸν καθένα μας δευτέρα φύσις ὁ καταπνιγμὸς τῶν ὀρέξεων, τῶν παθῶν καὶ τοῦ ὑπερφιάλου ἐγωϊσμοῦ, πρὸ τοῦ ἐθνικοῦ συνολικοῦ συμφέροντος, ὡς καὶ ἡ θεληματικὴ ἀναγνώρισις τῆς ἀξίας τοῦ ἄλλου καὶ ἡ πρόθυμος ὑποταγὴ εἰς αὐτήν. Τότε θὰ εἴμεθα λαὸς πραγματικὰ κυρίαρχος καὶ πραγματικὰ ἐλεύθερος, ἄλλως ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐλευθερίας θὰ ἐξουσιάζουν ἐπάνω μας ἡ ἀναρχία καὶ ἡ ἀσυδοσία, καὶ ὁ ἀνατρέπων πᾶσαν ἀξίαν φθόνος θὰ χαρακτηρίζῃ τὰς σχέσεις μας.

Εἴμεθα εἰς τὴν ἀρίστην ὁδὸν διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν. Ὅλον τὸ Ἔθνος ἠννόησε καλῶς ποῦ μᾶς ἄγει ὁ ἀνωφερὴς δρόμος, τὸν ὁποῖον οὐχὶ χωρὶς ἐμπόδια, ἀλλὰ καὶ οὐχὶ χωρὶς καθημερινὰς ἱκανοποιήσεις ἀνερχόμεθα. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οὐδέποτε ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ στραφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω. Εἴμεθα βέβαιοι ὅτι μετὰ εὐφροσύνου χαρᾶς, θάρρους καὶ αὐταπαρνήσεως θὰ χωρῇ πάντοτε πρὸς τὰ ἄνω. Ὁ ἅγιος ἐνθουσιασμός, ὅστις συμπαρασύρει ὁλόκληρον τὴν Νεολαίαν τῆς Ἑλλάδος, ἀποδεικνύει καλλίτερον παντὸς ἄλλου τὴν ἀλήθειαν τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ ὅτι τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους μας, στερεὸν ὡς βράχος, θὰ εἶναι ὅπως ἀπὸ σήμερον τὸ ὀνειρευόμεθα καὶ τὸ σφυρηλατοῦμεν.

Ὑπὸ τοιούτους αἰσίους οἰωνοὺς εἰσερχόμεθα εἰς τὸ 4ον ἔτος τῆς μεταβολῆς.

Μεταξᾶς

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΜΙΑ ΨΥΧΗ ΜΙΑ ΓΙΟΡΤΗ

ΣΑΝ ΕΝΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙ



Καλλονή τῆς Σάμου

Ετσι ἂς ἀρχίσουμε κι' ἐμεῖς σὰν παραμῦθι. Γιατὶ πραγματικὰ παραμῦθι καὶ θαῦμα τρανὸ εἶναι ὅ,τι βλέπουμε κι'ὅ,τι ἀκοῦμε σ'αὐτὴ τὴν ἐποχὴ κι'ἀκόμα πιὸ μεγάλο θαῦμα τὸ ὅ,τι ζοῦμε. Γιατὶ μόνο ἐκεῖνος ποὺ ἀφήνει νὰ τὸν παρασύρῃ τὸ ρέμα τῆς μεγάλης τοῦ λαοῦ χαρᾶς, ἐκεῖνος νοιώθει τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἀξία τῆς χαρᾶς του.

Ἤτανε μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, σ' ἕνα μικρὸ χωριὸ τῆς Βουλγαρίας τὸ Γενικὸ Στρατηγεῖο μας. Ὁ ὀπτικὸς σταθμός του ἔπαιρνε κατάστασι στιγμῆς μεταξὺ Γενικοῦ Στρατηγείου καὶ Μεραρχιῶν ἀπὸ τὸ διάμεσο σταθμὸ τὴν Ποδγορίτσα. Μὰ μιὰ εἴδησι πικρὴ διέκοψε τὴ μετάδοσι: Ἡ 4η Μεραρχία διέτρεχε κίνδυνο. Ὁ Βασιλιᾶς στρατάρχης ἔστειλε καὶ τὸν ἀγγελιαφόρο του στὸ ἐπιτελεῖο γιὰ νὰ φέρῃ προσωπικὰ τὴν εἴδησι. Ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐπιτελεῖς ἤτανε ἄρρωστος, οἱ δυὸ ἄλλοι ἔσκυψαν τὸ κεφάλι. Μὰ ὁ νεώτερος Ἰωάννης Μεταξᾶς πετάχτηκε καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ τὴ γνώμη κανενὸς πῆρε μονομιᾶς ἀπόφασι. Ἔσωσε τὴν 4η Μεραρχία ἀπὸ βέβαιη καταστροφή.

Τότε ἡ γρήγορή του κρίσι καὶ ἡ πιὸ γρήγορή του ἀπόφασις ἔσωσαν μιὰ Μεραρχία. Μὲ τὸ δίκηο τους Ἕλληνες καὶ ξένοι τοῦ ἀγνωρίζουν στρατηγικὸ ταλέντο.

Τότε ἔσωσε μιὰ μεραρχία. Τώρα πρὶν ἀπὸ τρία χρόνια μιὰ 4η Αὐγούστου μ' αὐτὴ τὴν ἴδια σκέψι κι' ἀπόφασι ἔσωσε ἕναν ὁλόκληρο λαὸ ἀπὸ τὴν καταστροφή, χτυπῶντας κατάκαρδα τὴ Λερναία Ὕδρα, τὸν κομματισμό, ποὺ θὰ τὸν ἔπνιγε.

Σεμνός, μεγαλοπρεπής, πλήρης ἁγνοῦ πατριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ὑπῆρξεν ὁ ἑορτασμὸς τῆς Ἱστορικῆς ἡμέρας καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα.

Βαδίζω μ' ἀστραφτερὰ τὰ μάτια καὶ μὲ φουσκωμένη τὴν καρδιὰ ἀπὸ χαρὰ μέσα ἀπὸ τοὺς δρόμους τῆς πρωτεύουσας. Δὲν μὲ νοιάζει τὸ λιοπῦρι καὶ δὲν μ'ἐνδιαφέρει ἡ ζέστη. Βαδίζω μ'ἕναν ὁλόκληρο λαὸ καὶ πάλλομαι μὲ τὸν παλμὸ τοῦ συνόλου. Γιατὶ ἕνα ὁλόκληρο λαϊκὸ σύνολο εἶναι ξεχυμένο στοὺς δρόμους καὶ πάλλεται ἀπὸ ἱερὴ συγκίνησι καὶ συγκλονεῖται ἀπὸ ἕναν ἅγιο παλμό, ποὺ ποτὲ δὲν γνώρισε ὥς τὰ τώρα. Ἴσως κάποτε, στὰ παληὰ χρόνια, ὅταν ὁ Θεμιστοκλῆς ἔσωσε τὸ ἰοστεφὲς ἄστυ μὲ τὰ ξύλινα τείχη, ἴσως ὅταν ἡ Ἑλλάδα ἔγινε ἐλεύθερη στερνὰ ἀπὸ αἰώνων σκλαβιά.

Η ΑΓΑΠΗ ΣΤΑ ΣΥΜΒΟΛΑ

Μιὰ γαλανὴ θάλασσα ἀπὸ σημαῖες φουσκώνει κι' ὅλο φουσκώνει. Ἀπὸ τὰ μπαλκόνια, ἀπὸ τὰ παράθυρα, ἀπὸ τὶς πόρτες, ἀπὸ τοὺς τοίχους ξεχύνεται τὸ γαλάζιο κῦμα στοὺς δρόμους καὶ κουνιέται καὶ χορεύει σὰν ζωντανό. Τὸ νέο κορίτσι σκοτώνεται νὰ στεριώσῃ τὸ κοντάρι στὸ μπαλκόνι. Δὲν ἔχει ὑπομονὴ νἄρθῃ τὸ βράδυ ὁ πατέρας του—πρέπει νὰ ξεχυθῇ γλήγορα κι' ἀπ' τὸ δικό του τὸ μπαλκόνι καὶ νὰ κυματίσῃ τὸ γαλάζιο κι' ἀπ' τὴν καρδιά του ὁ ἐνθουσιασμός!

Τὸ ἐργατόπαιδο, ντυμένο τὴ στολὴ τῆς νεολαίας, ξετυλίγει μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια μέσα ἀπὸ ἐφημερίδες καὶ χαρτιὰ τὸ ξεθωριασμένο σύμβολο, ὁπλίζεται μὲ σφυρὶ καὶ καρφιὰ καὶ μαστορεύει τὸ κοντάρι, ποὺ τσακίστηκε ἀπὸ τὸν τελευταῖο ἀγέρα. Καὶ μουρμουρίζει τὸν στίχο: «Ξεδιπλώθηκε καὶ πάλι ἡ γαλάζια μας σημαία» καὶ συνεχίζει: «ποὖχει τ' οὐρανοῦ τὸ χρῶμα». Τί σημασία ἔχει τώρα γι' αὐτὸν τὸ χτύπημα τοῦ χεριοῦ; Ὅλα στὸν κόσμο τοῦτον εἶναι σχετικά. Ἡ μεγάλη του χαρὰ εἶναι πὼς εἶδε τὴ σημαία νὰ πετάῃ στὸν ἀγέρα ἔτσι καθὼς τὴν κύτταζε σὰν ἕνας καλλιτέχνης, ποὺ καμαρώνει ἀχόρταγα τὸ ἀριστούργημά του.

Ἡ γρηοῦλα γειτόνισσά μου, ποὺ δὲν εἶχε κοντάρι, εἶναι ἐφευρετική. Μεταβάλλει τὸ μακρὺ κοντάρι τῆς ξεσκονίστρας της σὲ κοντάρι σημαίας καὶ εἶναι εὐτυχισμένη ποὺ βλέπει τὴ μικρή της γαλανόλευκη νὰ ἀνεμίζεται ἀπὸ τὸ χαμηλό της παράθυρο στὸ στενὸ δρομάκι. Ἕνα κομμάτι τ' οὐρανοῦ τῆς ψυχῆς της ἔχει κι' αὐτὴ κρεμάσει αὐτὲς «τὶς σωτήριες μέρες» ὅπως λέγει, σὰν δεῖγμα τοῦ εὐχαριστῶ της. Μὰ δὲν εἶναι καὶ λίγο. Ὁ γυιός της, ποὺ

χρόνια ἔλυωνε χωρὶς δουλειά, ἐργάζεται τώρα καὶ χαίρεται. Δὲν εἶναι μικρὸ πρᾶγμα γιὰ μιὰ γεροντικὴ κουρασμένη ψυχή, νὰ ξαναδῆ στὸ παιδί της τὴ χαρά! Εἶναι σὰν νὰ βλάστησε πάλι ἕνας μικρὸς ἀνθόκηπος μέσα στὴν ἐρημιὰ τῆς ζωῆς της.

Ποιὸς ἤξερε πρὶν τὴ σημαία μας; Ποιὸς ἔνοιωθε κἄτι μέσα του στ' ἀντίκρυσμά της; Ποιὸς σκέφτηκε νὰ γιορτάση ἀληθινὰ μιὰ μεγάλη μέρα μ' αὐτὸ τὸ σύμβολο ὡς κέντρο; Ἡ σημαία ἤτανε μόνο ζήτημα τοῦ Κράτους. Τὴν ξεδίπλωνε κάποτε σχολαστικὰ σὰν ἕνα παληὸ σαρακοφαγωμένο βιβλίο ποὺ δὲν σκέφτηκε ποτὲ κανεὶς νὰ διαβάση. Τώρα πάνε τρία χρόνια ποὺ μᾶς γεμίζει τὴν ψυχὴ οὐρανὸ γελούμενο καὶ χαρὰ κυματίζουσα. Ὁ λαὸς ὁ ἑλληνικὸς ἄρχισε νὰ νοιώθη τὰ σύμβολά του.

Ὧρες ὁλόκληρες βαδίζω. Τὸ κάθε τι μιλᾶ μέσα στὴν ψυχή μου καὶ τὴν κάνει ν' ἀναγαλλιάζη. Οἱ δρόμοι τῆς Ἀθήνας εἶναι γεμᾶτοι ἀπὸ μιὰ Ἑλλάδα, μιὰ σύσσωμη ἑνωμένη Ἑλλάδα ἀπὸ τὸν Ἕβρο ὡς τὴν Ἴδη ποὺ ξεκίνησε νὰ φέρη τὸν φόρο εὐγνωμοσύνης της καὶ ἀφοσιώσεως σ' Ἐκεῖνον, τὸν Μοναδικό, τὸν Ἕναν, τὸν Ἀρχηγὸ καὶ στὴν Ἡμέρα του τὴν Θεόπεμπτη.

Ἡ Ε. Ο. Ν. παρελαύνουσα τὸ τρίτον ἤδη ἔτος ἐνώπιον τοῦ Ἀρχηγοῦ εἰς τὸ Πεδίον τοῦ Ἄρεως, ἔδειξεν ὅλην τὴν ἐπιτελεσθεῖσαν πρόοδον. — Ἡ μεγαλειώδης παρέλασις τῶν 50.000 Φαλαγγιτῶν κατὰ τὴν παραμονήν. — Ἡ ἰδεώδης τάξις καὶ πειθαρχία. — Τὸ λαμπρὸν παράστημα. — Τὸ ἀρρενωπὸν βάδισμα. — Τὸ ἀπαστράπτον βλέμμα, τὸ γεμᾶτο πίστιν καὶ ἐνθουσιασμόν.

Οἱ Φαλαγγῖτες πειθαρχημένοι καὶ γεροὶ πλημμύρισαν τὴν πρωτεύουσα. Χιλιάδες καὶ χιλιάδες! Πόση νεότη δὲν ἔχει ἡ Ἑλλάδα! Παντοῦ πρόθυμοι δίδουν πληροφορίες, ὁδηγοῦν τοὺς ξένους, ἐξηγοῦν.

Καὶ τὸ βράδυ τῆς παραμονῆς τῆς μεγάλης μέρας πέρασε σὰν ἕνα σῶμα τέλεια πειθαρχημένο, σὰν ἕνα βῆμα μὲ τὸν ἴδιο ρυθμό, σὰν μιὰ καρδιὰ μὲ τὸν αὐτὸν παλμὸ ἕνα κομμάτι τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, μπροστὰ στὸν ἀγαπημένο της Ἀρχηγό, γιὰ νὰ τοῦ δείξη μὲ τὴ ματιά της, ποὺ τοῦ κάρφωνε γυρνῶντας τὸ κεφάλι πρὸς αὐτόν, πόσο εἶναι δική του ἡ νεανικὴ αὐτὴ καρδιά, πόσο τοῦ ἀνήκει ἡ νεανικὴ αὐτὴ ψυχή, μυριόπαλμη καὶ ὅμως σὰν ἕνας παλμὸς πελώριος, ἕνας παλμός, ποὺ τοῦ ἔδωσε αὐτὸς τὸν τόνο καὶ τὴ δύναμι.

50.000 βάδισαν μπροστὰ στὸν Ἀκούραστον. 50.000 φορὲς βύθισε Ἐκεῖνος τὸ μάτι του μέσα στὰ 50.000 ζευγάρια μάτια τῶν παιδιῶν του. Ἕνας ὁλόκληρος στρατός, μιὰ ὁλόκληρη πόλις πέρασε ἀπὸ τὴν λεωφόρο Ἀλεξάνδρας, ποὺ εἶχε καλλιτεχνικὰ στηθῆ ἡ ἐξέδρα τῶν ἐπισήμων.

Ἡ νεανικὴ ὁρμὴ ἔδιωχνε τὸν σκεπτικισμὸ ἀπὸ τοὺς ὡρίμους, ποὺ χιλιάδες βαστοῦσαν τὰ πεζοδρόμια καὶ ἔκανε τοὺς γέρους νὰ ξεχνοῦν τοὺς ρευματισμούς των.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς ΕΟΝ εὐσταλής, λιοκαμένος, ἀθλητικός, συγχρόνως σεμνός, ὡδηγοῦσε τὶς λεγεῶνες του, ποὺ κάτω ἀπὸ τὰ βήματά των ἀντηχοῦσε ἐπὶ τρεῖς σχεδὸν ὧρες τὸ λιθόστρωτο. Σὰν ἕνας λιλιπούτειος στρατὸς πέρασαν οἱ πενῆντα χιλιάδες ἀκούραστοι καὶ πειθαρχημένοι. Ἡ μέλλουσα Ἑλλάδα θὰ ἔχη στρατιῶτες, ποὺ ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ ἔκαναν μιὰ γερὴ θητεία, πέρασαν μιὰ σπαρτιατικὴ σκληραγωγία μεταβάλλοντας τὸ μαλθακό, ἐπικίνδυνο «ἐγὼ» στὸ γερὸ κι' ἀκατανίκητο «ἐμεῖς» τῆς λαϊκῆς συνολικότητος. Ὅταν μεθαύριον οἱ μικροὶ Σκαπανεῖς καὶ οἱ Φαλαγγῖτες θὰ περνοῦν τὴν πύλη τοῦ στρατῶνος γιὰ νὰ ἐκτελέσουν τὴν τιμητική τους θητεία θὰ ξέρουν πολλὰ ἀναγκαῖα πράγματα, ποὺ δὲν ἤξεραν οἱ παληοὶ νέοι ποὺ ἐκαλοῦντο γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό. Ἡ ψυχή τους καὶ ὁ χαρακτῆρας τους θὰ εἶναι ἔτσι διαπλασμένα ποὺ θὰ μοιάζουν σὰν τὸ ὡργωμένο χωράφι, ποὺ περιμένει μ' ἀγαλλίασι τὴ σπορὰ γιὰ τὴν καρποφορία. Δυὸ φορὲς καλοὶ στρατιῶτες θὰ γίνουν οἱ μικροὶ αὐτοί, ποὺ φοροῦν τὴ γαλανὴ τῆς ὀργανώσεως στολή. Δυὸ φορὲς καλοὶ πολῖτες θ' ἀποβοῦν αὐτοί, ποὺ σήμερα νοιώθουν τί θὰ πῆ καθῆκον καὶ τί δικαίωμα. Δυὸ φορὲς καλοὶ φύλακες τῆς ἐθνικῆς μας ἀκεραιότητος καὶ δυὸ φορὲς καλοὶ προστάτες τῆς κρατικῆς κυριαρχίας.

Οἱ σχηματισμοὶ τῶν κοριτσιῶν τραβοῦσαν ὄχι μονάχα ἀρρενωπά, ἀλλὰ καὶ χαριτωμένα πίσω ἀπὸ τὴν Διοικήτριά τους, τὴν γεμάτη ἐνθουσιασμὸ ἀληθινὴ Ἑλληνίδα γυναῖκα, τὴν κ. Μαντζούφα, προσφέροντας τὴν ὥρα ἐκείνη λιβάνι τὶς καρδιές τους στὸ βωμὸ τῆς λαϊκῆς μας Ἀναγεννήσεως. Οἱ μικρὲς αὐτὲς Ἑλληνίδες, ποὺ σιγά-σιγὰ θὰ παύσουν νὰ ἐνδιαφέρωνται, τόσο σὰν νὰ ἤτανε τὸ κέντρο τῆς ζωῆς τους, γιὰ τὰ ματωμένα νύχια καὶ τὶς μάρκες τῶν ἀρωμάτων λαντερὶκ καὶ Βόρτ, θὰ ἀποτελέσουν τὶς ἀληθινὲς μητέρες τοῦ γένους καὶ τῆς φυλῆς τὶς ἱέρειες καὶ ἑστιάδες. Χαρὰ σ' ἐκείνους ποὺ πλάθουν ἀριστοτεχνικὰ τὶς εὔπλαστες αὐτὲς ψυχοῦλες! Εἶναι οἱ μεγάλοι καλλιτέχνες, οἱ ἀπαράμιλλοι μαέστροι, εἶναι οἱ ἡμί-



Παρέλασις ὁμάδων ἐπαρχιῶν.

θεοι, ποὺ μορφοποιοῦν τὸ ἄμορφο καὶ δίνουν τάξι στὸ χάος.

Οἱ 50.000 νέοι καὶ νέες μᾶς ἔδειξαν στὸ πέρασμά τους ἀνεμοπλάνα, ποδήλατα καὶ μοτοσυκλέττες, μουσικὲς καὶ σκαπάνες καὶ φτυάρια, ὅμως μᾶς ἔδειξαν καὶ κάτι ἄλλο πιὸ ἀνώτερο ἀπὸ σύμβολα καὶ γνώσεις καὶ δεξιότητες. Μᾶς ἔδειξαν τὴν καρδιά τους καὶ τὴν ψυχή τους, ποὺ βαδίζει σὰν τὰ μυριόφτερα κοπάδια τῶν χελιδονιῶν πίσω ἀπὸ τὸν ὁδηγὸ γερανὸ τὸν Ἀρχηγό τους γιὰ νέα ὁρμητικὰ καὶ δυναμικὰ ταξίδια.

Ἡ Πρωτεύουσα τῆς Ἑλλάδος ἐν συναγερμῷ, πλέουσα εἰς τὰ Ἐθνικὰ χρώματα, ὑπεδέχθη τὰς τοπικὰς ἀντιπροσωπείας. — Ὁ ὑπέροχος διάκοσμος τῆς πόλεως. — Τὸ κέφι καὶ ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ λαοῦ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΟΥ ΜΙΛΟΥΝ

Βαδίζοντας παρακολουθῶ τὰς παραστατικὰς εἰκόνας ποὺ στολίζουν τοὺς δρόμους καὶ τοὺς τοίχους. Παντοῦ ὁ ἱερὸς πυρσός, ποὺ ἄναψε τὸν γνήσιο ἐνθουσιασμὸ τὴ μέρα ἐκείνη τὴν ἱστορική, τὴ φωτιὰ μέσα στοῦ λαοῦ τὴν καρδιὰ σὲ κάθε μέγεθος. Οἱ εἰκόνες μιλᾶνε μὲ τὸν ἀγέρα ἀπὸ πάνω εὐγνωμονῶντας καὶ ἱστορῶντας.

Οἱ εἰκόνες στήνουν σωστὲς κουβέντες ἀπὸ τὸ πλάϊ. Παραστάσεις καλλιτεχνικὲς ἢ καὶ λιγώτερο καλές. Δροσερὲς καὶ φρέσκες παραστάσεις ξετυλίγουν τὸ ἔργο τῆς Κυβερνήσεως μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου τοῦ 1936. Ὁ πατέρας, ποὺ βρῆκε πάλι δουλειὰ καὶ γυρίζει μὲ ψώνια στὸ σπίτι. Ὁ νέος, ποὺ δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ τρέχῃ δῶθε κεῖθε ἀφοῦ τὸ Κράτος τὸν προστατεύει καὶ στὴν ἐπαγγελματική του μόρφωσι καὶ τὸν τοποθετεῖ σὲ ἐργασία. Ἡ μάνα μὲ τὸ ἄρρωστο παιδί της, ποὺ βρίσκει καταφύγιο στὴν Κοινωνικὴ Ἀσφάλισι. Ὁ ἔφηβος, ποὺ μὲ ὅλο του τὸ εἶναι γεμίζει τὸν γιορτινὸν ἀγέρα μὲ τὸ κλασσικὸ «ἄμμες δε γ' ἐσσόμεθα πολλῷ κάρονες». Ὅλα αὐτὰ τὰ χρώματα καὶ τὰ λόγια τραβοῦν τὸν κόσμο κοντά τους σὰν εὔγλωττα στόματα, ποὺ ἔχουν τὴν ἀνάγκη νὰ διηγηθοῦν ἕνα θαῦμα. Κι' ὁ κόσμος πιστεύει καὶ ἐλπίζει καὶ χαίρεται.

Καὶ πῶς ἤτανε πρίν; Τί καὶ τί δὲν εἴδανε αὐτοὶ οἱ τοῖχοι τὰ περασμένα χρόνια! Ἀπὸ τοὺς τοίχους αὐτοὺς θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ γράψῃ ἕναν ὁλόκληρο τόμο τῆς ἱστορίας τῆς πολιτικῆς τῶν τελευταίων δεκαετηρίδων. Πέρασαν κι' οἱ τοῖχοι τὴν κακή τους τύχη!

Η ΠΑΡΑΔΟΣΙ ΠΛΑΝΙΕΤΑΙ ΖΩΝΤΑΝΗ

Ἡ παράδοσις ἡ Ἑλληνικὴ τῆς ἐπαρχίας καὶ τοῦ χωριοῦ πλανιέται ζωντανὴ καὶ ἐνθουσιασμένη στὶς πλατεῖες καὶ στοὺς δρόμους τῆς Ἀθήνας. Σκορπίζει παντοῦ τὴ φρεσκάδα της μυρισμένη ἀπὸ τὸ θυμάρι τοῦ χωριοῦ καὶ τὸ πρινάρι τοῦ βουνοῦ. Κάτω ἀπὸ τὶς στῆλες τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς δείχνει τὴ λεβεντιά της μὲ τὴν νεοελληνικὴ φουστανέλλα καὶ τὸ πλήθιο φλουρὶ τῆς ἀρχοντιᾶς της. Σὰν ἀητοὶ λευκοὶ χορεύουν οἱ Τριπολιτσιῶτες στὸ σβέλτο Καλαματιανὸ καὶ τραγουδοῦν τὸ τραγοῦδι τῶν Κολοκοτρωναίων. Σεμνὲς καὶ λιγερὲς οἱ Κοζανίτισσες, γεμᾶτες χάρι καὶ λεβεντιὰ οἱ Γιαννιώτισσες. Μὰ ποιὲς νὰ πῇ κανεὶς καὶ ποιὲς ν' ἀφήσῃ; Εἴδανε τὰ ἐρείπια αὐτὰ ποτὲ ἄλλοτε τόση λαϊκὴ ὀμορφιὰ κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιο τους; Χωρὶς ἄλλο στὸ ἡλιοβασίλεμα ἀνατρίχιαζαν αὐτὲς οἱ στῆλες γιὰ τὸ ζωντάνεμα ἑνὸς λαοῦ ποὺ θὰ μείνῃ ἀθάνατος.



Ἀπὸ τὶς Ἑλληνικὲς καλλονὲς ποὺ κατέκλυσαν τὸ Στάδιον.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΣΜΑ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Ὅποιος δὲν ἄφησε τὴν καρδιά του νὰ γεμίσῃ αὐτὲς τὶς μέρες ἀπὸ ἐνθουσιασμὸ καὶ ἀπὸ ἐθνικὴ περηφάνεια, αὐτὸς εἶναι ἀρτηριοσκληρωμένος καὶ ψυχικὰ ἀνάπηρος. Ἀπὸ αὐτὸν δὲν μπορεῖ νὰ περιμένῃ κανεὶς καλό. Ἂς κάθεται στὸ περιθώριο τῆς λαϊκῆς ζωῆς καὶ ἂς βλέπῃ μὲ φθόνο τὴ λαϊκὴ χαρά, ποὺ γνήσια καὶ αὐθόρμητη ξεχύθηκε σὲ ὅλες τὶς φόρμες καὶ σὲ ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις της. Τὰ δυναμικὰ δημιουργικὰ στοιχεῖα τοῦ λαοῦ βρίσκονται μέσα στὸ πλαίσιο τῆς λαϊκῆς αὐτῆς συνολικῆς χαρᾶς καὶ ἔκφρασης.

Ὁ λαὸς στὸ σύνολό του καὶ μὲ τὸ ἀλάνθαστό του ἔνστικτο εἶναι ὁ δείκτης τῶν πράξεων μιᾶς Κυβερνήσεως καλῆς ἢ κακῆς.

Ἡ ἀφοσίωσις καὶ ἡ συνεργασία τοῦ Λαοῦ εἶναι τὸ μετρίδι τῆς ἀξίας τῶν ἀρχηγῶν του.

Κι' ἂν μερικοὶ ἰδιοτελεῖς καὶ ἀρχομανεῖς νόμισαν πὼς θὰ μπορέσουν μιὰ φορὰ νὰ σείσουν αὐτὴ τὴν ἀγάπη πρὸς τὸν Ἕναν, τὸν Ἀρχηγό, πολὺ ἠπατήθησαν. Τὰ γεγονότα δείχνουν κάτι ἄλλο.

Ἡ 4η Αὐγούστου θὰ σημειωθῇ στὴν ἱστορία ὡς ἡμέρα νίκης, ἡμέρα τῆς ἐπαναστάσεως τῆς ψυχῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Θὰ σημειωθῇ ὡς ἡ ἀρχὴ στροφῆς πρὸς νέους κόσμους. Δίπλα της θὰ γραφῇ τὸ ὄνομα ἑνὸς μεγάλου Ἀρχηγοῦ μὲ τὸ Ἐπιτελεῖο του, ποὺ πῆρε στὰ χέρια τὴ δύναμι, τσάκισε τὰ κόμματα, ἔσπασε τὸν ἀτομικισμό, ἔφτιασε μιὰ κοινὴ πολιτικὴ θέλησι, ἐλευθέρωσε τὸν λαὸ ἀπὸ τ' ἁρπάγια τῶν ἐκμεταλλευτῶν του καὶ πρὸ πάντων —αὐτὸ εἶναι τὸ σπουδαιότερο, ἀπὸ ψυχολογικὴ ἄποψι— ἔδωσε στὸν Ἕλληνα ἄνθρωπο μιὰ νέα πίστι, μιὰ ἀκατανίκητη θέλησι καὶ ἀπαίτησι γιὰ τὴ ζωὴ ποὺ θὰ τὸν ὁδηγήσῃ πάλι πρὸς τὰ ἐπάνω, σύμφωνα μὲ τὴν παράδοσί του τὴν ἱστορική.

Σίτσα Καραϊσκάκη

Ἡ Ἑλλὰς εἶναι ἡ μεγάλη μάνα ὅλων μας. Εἶσθε τὰ παιδιά της, ὄχι μονάχα ἔτσι στὰ λόγια. Εἶσθε πραγματικὰ παιδιά της, τὸ αἷμα της εἶναι μέσα εἰς τὰς φλέβας σας, ἡ ψυχή της εἶναι μέσα στὴν ψυχή σας, σεῖς οἱ ἴδιοι, ἀγόρια καὶ κορίτσια, εἶσθε ἡ Ἑλλάς. Ὅταν ἀγαπᾶτε τὴν Ἑλλάδα, ἀγαπᾶτε τὸν ἑαυτό σας. Μιὰ μέρα, ὅταν θὰ μεγαλώσετε, θὰ ἔχετε νὰ τῆς προσφέρετε μεγάλα πράγματα καὶ τὸ μεγαλείτερο πρᾶγμα ποὺ ἔχετε, τὸ ὡραιότερο καὶ καλλίτερο, εἶναι ἡ ζωή σας. Ἂν χρειασθῇ νὰ τῆς δώσετε τὴν ζωήν σας, θὰ τὴν δώσετε ὄχι μόνον μὲ ἐνθουσιασμόν, ἀλλὰ καὶ διότι εἶναι ἡ φύσις τοῦ πράγματος τέτοια.

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ



Δὲν ἦταν μόνον ἐνθουσιῶδες, ἀλλὰ καὶ χαριτωμένο τὸ θέαμα τῶν μικρῶν Σκαπανέων, ποὺ παρήλασαν τὸ ἀπόγευμα τοῦ Σαββάτου εἰς τὸ Στάδιον τοῦ Παναθηναϊκοῦ, ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Ἀρχηγόν, τὰ μέλη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου καὶ τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον κ. Κανελλόπουλον.

Περὶ τὰ 400 Σκαπανάκια, ἄριστα κατηρτισμένα, μὲ τὰς χαριτωμένας των στολὰς καὶ τὰς πολεμικὰς των ἐξαρτύσεις ἐξετέλεσαν μὲ ἀκρίβειαν καὶ μοναδικὴν ἐπιτυχίαν ἕνα πλουσιώτατον πρόγραμμα.

Εἰς τὴν ἔπαρσιν τῆς σημαίας, τὴν ὁποίαν συνώδευεν ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος καὶ παρηκολούθησεν ὄρθιον ὅλο τὸ πλῆθος ποὺ κατέλαβε τὰς κερκίδας τοῦ γηπέδου, οἱ μικροὶ Σκαπανεῖς εὐθυτενεῖς καὶ μὲ τὸ κεφάλι ψηλὰ παρουσίασαν ὅπλα.

Εἰς τὰ παραγγέλματα τοῦ ἀρχηγοῦ των πειθαρχημένοι, σὰν νὰ τοὺς κινοῦσε ὅλους αὐτοὺς μιὰ μόνον ψυχή.

Μετὰ τὴν ἔπαρσιν τῆς σημαίας τὸ γήπεδο ὁλόκληρο ἀντήχησεν ἀπὸ 400 φωνοῦλες, ποὺ μὲ ἐνθουσιασμὸ τραγούδησαν τὸν Ὕμνο τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Οἱ μικροὶ Σκαπανεῖς μὲ τὰ μικρά των ὅπλα συντάσσονται καὶ ἀναπτύσσονται σὲ στρατιωτικὲς ἀσκήσεις. Κάμνουν ἐπιτυχεῖς ἑλιγμούς, μὲ σταθερὸν βῆμα, ἀνδρικὸν παράστημα. Συναισθάνονται ὅτι εἶναι πιὰ στρατιῶται. Ἀποβάλλουν κάθε παιδικὸ ἀπὸ ἐπάνω τους καὶ ἐκτελοῦν μὲ ἐπιτυχία ζηλευτὴ ἀσκήσεις πυκνῆς τάξεως.

Ὁ κόσμος χειροκροτεῖ ἐνθουσιασμένος, ἀλλὰ περισσότερον ἀπὸ ὅλους χειροκροτεῖ καὶ ἐνθουσιάζεται ὁ Ἀρχηγός. Τοὺς βλέπει σὰν στρατιωτικὸς καὶ τοὺς θαυμάζει, τοὺς βλέπει σὰν πατέρας καὶ χαίρεται, τοὺς βλέπει σὰν πατριώτης καὶ ἐλπίζει. Ἀλλὰ τοὺς βλέπει καὶ σὰν δημιουργὸς καὶ ἐνθουσιάζεται. Καὶ δίπλα του ὑπερήφανη χειροκροτεῖ καὶ ἡ κυρία Μεταξᾶ.



Ὕστερα ἀπὸ μιὰ εἰκονικὴ μάχη, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ μικροὶ Σκαπανεῖς ἔδειξαν πραγματικὰς στρατιωτικὰς γνώσεις, τὸ πρόγραμμα εἰσέρχεται εἰς τὸ δεύτερόν του μέρος.

Τὸ δεύτερον μέρος εἶναι ἐπίσης ἐνδιαφέρον καὶ θεαματικόν. Γίνεται δὲ ἀκόμη θεαματικώτερον, διότι τώρα ἔχει πλέον νυκτώσει καὶ τὸ γήπεδον φωτίζεται ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς προβολεῖς.

Οἱ Σκαπανεῖς τώρα ἀγωνίζονται στὴν ὡραίαν ἅμιλλαν τοῦ ἀθλητισμοῦ. Λαμβάνουν μέρος σὲ δρόμους, δρόμους μετ᾽ ἐμποδίων, ἅλματα, διελκυστίνδα, σκυταλοδρομίαν κλπ.

Οἱ καλοὶ στρατιῶται γίνονται τώρα ἄριστοι ἀθληταί. Καὶ ἀγωνίζονται εἰς τὸν στίβον διὰ τὸν κότινον.

Τὸ πρόγραμμα κλείει μὲ ὡραίας ἀθλητικὰς παιδιὰς εἰς τὰς ὁποίας οἱ μικροὶ Σκαπανεῖς εἶναι ἀκόμη πιὸ χαριτωμένοι ἀλλὰ καὶ περισσότερον ἱκανοί.

Τὸ πλῆθος ἐνθουσιάζεται ἀπὸ τὰ ὡραῖα παιγνίδια καὶ τοὺς καταχειροκροτεῖ.

Μιὰ ὡραία ἑορτὴ κι᾽ αὐτή, σὰν ὅλας τὰς ἄλλας αὐτῶν τῶν ἡμερῶν.

Μιὰ ἑορτὴ καὶ ταὐτόχρονα μιὰ ἀκόμη ἀποθέωσις τῆς νεότητος. Τῆς νεότητος εἰς τὴν ὁποίαν στηρίζεται καὶ ἐλπίζει τὸ Ἔθνος.

κ. ἀ — ς

ΔΩΡΕΑΙ ΥΠΕΡ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Ἡ Ὁμοσπονδία Ἐπαγγελματιῶν Ἰδιοκτητῶν Φορτηγῶν Αὐτοκινήτων Ἑλλάδος διέθεσε διὰ τὰς κινητοποιήσεις τῆς Ε. Ο. Ν. κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς 4ης Αὐγούστου δωρεὰν ἑκατὸν φορτηγὰ αὐτοκίνητα.

Ἡ Ἑταιρεία Λαναρᾶ - Κύρτση καὶ Σία ἐδώρησε 5.000 μέτρα ὑφάσματος βαμβακεροῦ στολῶν ἀξίας δραχμῶν 200.000.

Ὁ κ. Κ. Κατσούλης, ἔμπορος καυσίμων ὑλῶν (Βίκτ. Οὐγκὼ 59), διέθεσε τὰ δύο αὐτοκίνητά του διὰ τὰς μεταφορὰς τῶν διαφόρων Σχηματισμῶν κατὰ τὰς ἑορτὰς τῆς 4ης Αὐγούστου.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Ὑφυπουργείου Ἀγορανομίας προσέφεραν ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου δραχμὰς 3 χιλιάδας.

Ὁ καθηγητὴς τοῦ Γυμνασίου Γυθείου κ. Γ. Βουκίδης προσέφερεν ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν. Γυθείου δρχ. 150.

Πενθεσίλεια



Ἡ πρωτοβουλία τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ἀθηνῶν καὶ ἰδιαιτέρως τῆς τόσον γονίμως καὶ ἀθορύβως ἐργαζομένης Διοικητρίας κ. Λουκίας Μαντζούφα, ἐχάρισε τὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης Κυριακῆς εἰς τὸ πυκνὸν καὶ ἐκλεκτὸν κοινόν, τὸ ὁποῖον παρηκολούθησε τὴν παράστασιν τῆς τραγωδίας «Πενθεσίλεια», δύο ὥρας ἀλησμονήτου συγκινήσεως εἰς τὰ ὑψώματα τοῦ Λυκαβηττοῦ, ὅπου ἕνα θέατρον ἀρχαϊκοῦ ρυθμοῦ ἐσχηματίσθη κατὰ καιροὺς ᾽κεῖ πάνω ἀπὸ τοὺς πετροκόπους. Καὶ ὑπῆρξε κοινὴ ἡ ὁμολογία ὅσων παρηκολούθησαν τὴν παράστασιν ἐκείνην ὅτι τὸ ἔργον δὲν μποροῦσε νὰ εὕρη καλύτερον πλαίσιον θεατρικὸν ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὑψώματα γιὰ νὰ μπορέση νὰ ἀποδοθῆ ὅπως ἀπεδόθη μὲ τόσην ἐπιτυχίαν καὶ μὲ τόσην ἁπλότητα.

Δὲν πρόκειται βέβαια νὰ κάμωμεν κριτικὴν ἡμεῖς. Χαίρομεν ὅμως διότι πρωτοβουλίαι, ὡς αὐτή, συγκεντρώνουσαι τοὺς νέους τῆς Ὀργανώσεως εἰς ἀκρόασιν καὶ ἐκτέλεσιν ὑπὸ τῶν ἰδίων ἔργων ἐμπνευσμένων ἐκ τῶν ἱστορικῶν σελίδων τῆς ἀθανάτου Πατρίδος, παρέχουσι τὰ στερεώτερα βάθρα εἰς τὴν προσπάθειαν τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τὴν Ἐθνικὴν ἀγωγὴν τῶν μελῶν της.

Ἀλλὰ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἐπιβάλλεται ἵνα ἡ ἐπιλογὴ τῶν ἔργων γίνεται ἐκ τοῦ πλουσίου ρεπερτορίου τῶν ἀθανάτων θεατρικῶν ἔργων τῶν ἀρχαίων συγγραφέων μας, τὰ ὁποῖα περιέχουν τόσον ὡλοκληρωμένας τὰς ἠθικὰς ἐννοίας καὶ παρέχουν τὰ ὑψηλὰ διδάγματα τῶν πανανθρωπίνων ἀρετῶν ποὺ δὲν εἴδομεν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κλάϊστ.

Καὶ ἡ πρώτη, ἡ δοκιμαστικὴ αὐτὴ ἐξόρμησις, ἀπέδειξεν ὅτι ἡ Ε.Ο.Ν. δύναται ἀσφαλῶς, διαθέτουσα ὅλα τὰ μέσα, νὰ ἀναβιώση ἀρτίως τὴν ἀρχαίαν τραγωδίαν.

Εἰς τὸ δοθὲν ἔργον ἐκτὸς τῆς εὐσυνειδήτου διδασκαλίας, τῆς λαμπρᾶς ἐκτελέσεως, τοῦ ὑποβλητικοῦ φωτισμοῦ, ἀξία πάσης ἐξάρσεως ὑπῆρξεν ἡ τάξις ἡ ὑποδειγματικὴ καὶ ἡ πρόβλεψις ὅλων τῶν λεπτομερειῶν, ὥστε αἱ χιλιάδες τῶν θεατῶν νὰ ἀνέλθουν καὶ νὰ παρακολουθήσουν, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐπιστρέψουν μὲ πᾶσαν ἄνεσιν, παρ᾽ ὅλην τὴν φυσικὴν δυσχέρειαν, τὴν ὁποίαν παρουσίαζεν ὁ ἐξαιρετικὰ ἀνηφορικὸς καὶ στενὸς δρόμος.

Ὅλα αὐτὰ ἐξηγοῦν ἀκριβῶς τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὰ θερμὰ λόγια ποὺ ἠκούσθησαν ἀπὸ ὅλον τὸ ἀκροατήριον, μεταξὺ τοῦ ὁποίου διεκρίνοντο ἡ Α. Β. Υ. ὁ Διάδοχος Παῦλος καὶ ἡ Πριγκήπισσα Φρειδερίκη, ὁ Ἀρχηγός, ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος μετὰ τῶν ἀνωτέρων ἐπιτελῶν του, πλεῖστοι τῶν κ. κ. Ὑπουργῶν καὶ πλῆθος ἄλλο ἐκ τοῦ καλλιτεχνικοῦ καὶ φιλολογικοῦ κόσμου.

Ὑπόθεσις τῆς τραγωδίας

Μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴ βασίλισσά τους, Πενθεσίλεια, οἱ πολεμόχαρες στρατιὲς τῶν ἀμαζόνων συναντοῦν ὄξω ἀπὸ τὰ τειχιὰ τῆς Τροίας τοὺς Ἕλληνες, ποὺ ἐπὶ χρόνια τώρα πολεμοῦν νὰ καταχτήσουν τὴν πόλι, καὶ τοὺς ἐπιτίθενται. Σύμφωνα μὲ κάποιο πανάρχαιο θεϊκὸ νόμο, οἱ ἀμαζόνες ξεκινᾶνε κάθε τόσο ἀπὸ τὴ χώρα τους, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον μιᾶς ἀπὸ τὴ Θεὰ διαλεγμένης γενιᾶς καὶ νὰ πιάσουν αἰχμαλώτους ποὺ στὴ γιορτὴ τῶν Ρόδων νὰ τοὺς παντρευθοῦν καὶ μετὰ τὴ γέννησι τῶν παιδιῶν νὰ τοὺς ξαναστείλουν πίσω στὴν πατρίδα τους μὲ δῶρα.

Στὴν ἀρχὴ κιόλας τοῦ ἀγῶνα, ποὺ τραχὺς ξεσπάει, ὁ ἡρωϊκὸς Ἀχιλλέας καὶ ἡ ἀγέρωχη Πενθεσίλεια συναντιοῦνται στὸ πεδίο τῆς μάχης κι᾽ ἐρωτεύονται. Ὁ πόλεμος κλείνει ὑπὲρ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἡ βασίλισσα τῶν ἀμαζόνων πέφτει ἀναίσθητη στὰ χέρια τοῦ Ἀχιλλέα. Σὰ συνῆρθεν ἀπὸ τὴν πρώτη ταραχὴ τὴν ἀφίνουν νὰ πιστέψη πὼς ὁ Ἀχιλλέας εἶναι αἰχμάλωτός της κι᾽ αὐτὴ μὲ ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς γιορτάζει τὴ νίκη της.

Ὅμως στὸ μεταξὺ οἱ φτερωτὲς ἀμαζόνες, στὴν ἀπεγνωσμένη τους προσπάθεια νὰ ἐλευθερώσουν τὴν Πενθεσίλεια, ἀναγκάζουν τοὺς Ἕλληνες νὰ ὀπισθοχωρήσουν καὶ τὸν Ἀχιλλέα ν᾽ ἀφήση ἐλεύθερη τὴ βασίλισσα. Κεντρισμένη στὸν ἐγωϊσμό της γιὰ τὴ στάσι τοῦ ἀγαπημένου της, ποὺ τὴν ξεγέλασε, καὶ μὲ τὴν πρόθεσι νὰ ὁδηγήση ξανὰ στὴν πατρίδα της νικήτρες τὶς ἀμαζόνες ποὺ τὴν θεωροῦσαν ὑπαίτια, χύνεται ἔξαλλη μὲ τὸ στρατό της πάνω στοὺς Ἕλληνες, ἕτοιμη νὰ χτυπηθῆ μὲ τὸν Ἀχιλλέα ποὺ τὴν προσκάλεσε σὲ ἀγῶνα «μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ πέση ἐμπρός της, ὁ παλαβός, ἀπ᾽ τὰ λαμπρά της νειάτα συγκινημένος».

Αὐτὸς ἔρχεται ἄοπλος καὶ μὲ σκοπὸ νὰ πέση αἰχμάλωτός της γιὰ νὰ μπορέση, σύμφωνα μὲ τὸ νόμο τῶν ἀμαζόνων, νὰ τὴν κάνη δική του στὴ γιορτὴ τῶν Ρόδων. Μὰ ἡ Πενθεσίλεια προβαίνει, πίσω της τὰ σκυλιά, κι᾽ ὁρμᾶ ἀπάνω του μ᾽ ὅλο της τὸ κοπάδι.

Στοῦ ἄγριου πάθους της τὴν παραζάλη, χάνει κάθε ἀνθρωπιά, κι᾽ ἀφοῦ τὸν χτυπήση μὲ τὸ ἴδιο της τὸ τόξο, κι᾽ ἀφοῦ ἀφήση τὰ σκυλιὰ νὰ τὸν σπαράξουν, τραβῶντας τὴν ἁρματωσιά του ἀπ᾽ τὸ κορμί του, στ᾽ ἄσπρο του στῆθος τὰ δόντια χώνει.

Κι᾽ ὅταν πιὰ τελειώση τὸ φριχτό της ἔργο κι᾽ ἀντικρύση τὸ ἔγκλημά της, σπαράζει ἡ καρδιὰ ἀπ᾽ ἀγάπη καὶ πόνο στὰ στήθεια της καὶ βγαίνοντας ὄξω ἀπὸ τῶν ἀμαζόνων τὸ νόμο ἀκολουθάει τὸ παλληκάρι. Πέφτει νεκρὴ πλάϊ στὸ πτῶμα τοῦ Ἀχιλλέα μὲ τὸ ἴδιο της τὸ χέρι χτυπημένη, αὐτὴ ποὺ ἀδρὰ κι᾽ ὡραῖα ἄνθουσε.



Ἀμαζόνες—Φαλαγγίτισσαι λαβοῦσαι μέρος εἰς τὴν παράστασιν τῆς «Πενθεσιλείας».

Τὸ ξεραμένο δρῦ στὴν καταιγίδα
βαστάει, μὰ τὸ γερὸ τὸ ρίχνει κάτω,
γιατὶ ἀπ᾽ τὸ στεφάνι τοῦ τὸ ἀδράχνει.

Ἡ φύσις τῆς πατρίδος μας

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΒΟΥΝΟ

Τὸ βουνὸ εἶναι τὸ πρῶτο ἀπ' τὰ στοιχεῖα ποὺ πλάσανε οἱ θεοὶ τὴ χώρα μας. Σὲ βουνὸ πάνω τοποθέτησαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὰ ἀνάκτορα τῶν θεῶν τους, στὸ μεγαλοπρεπῆ Ὄλυμπο, ποὺ σὰν μυθολογικὸς Τιτᾶνας ὑψώνεται πάνω ἀπὸ τὴ θεσσαλικὴ πεδιάδα. Τὸ μεγαλεῖο τῶν κορυφῶν του ὅπου ζυγιάζονται οἱ ἀητοὶ καὶ κλώθουν οἱ ὀμίχλες, τὰ βαθειὰ φαράγγια του, ὅπου γεννᾶνε τὸν κεραυνὸ καὶ τὶς καταιγίδες, γέμισαν μὲ δέος τὴν ψυχὴ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ὁ Ὄλυμπος εἶναι ἡ στέγη τῆς Ἑλλάδος. Ἀπὸ κεῖ ἔπρεπε κι' οἱ θεοὶ νὰ κατοπτεύουν τὴ χώρα τους. Στὸν Ἑλικῶνα, στὴν Πίνδο καὶ στὰ Πιέρεια, τοποθέτησαν τὶς Μοῦσες. Ὅ,τι μεγάλο καὶ ὑψηλὸ τὸ τοποθέτησαν οἱ ἀρχαῖοι ἐπάνω σὲ βουνά. Καὶ σ' ἄλλους λαούς, σ' ἄλλες χῶρες αὐτὸ ἔγινε. Ὁ Μωυσῆς δὲ μίλησε μὲ τὸ Θεὸ στὸ ὄρος Σινᾶ; Ὁ Χριστὸς δὲν ἀνέβηκε στὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν γιὰ νὰ προσευχηθῆ; Οἱ προφῆτες ἀπ' τὰ βουνὰ κατέβαιναν γιὰ νὰ φέρουν τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους. Χρόνια ἐκεῖ πάνω στὴ μοναξιὰ καὶ στὴν αὐτοσυγκέντρωσι βρῆκαν τὶς ἀλήθειες αὐτὲς σὰν νὰ μίλησαν μὲ τὸν ἴδιο τὸ Θεό. Γιὰ τὸν ἄνθρωπο λοιπὸν τὸ βουνὸ εἶναι κάτι ποὺ εἶναι πολὺ ψηλὰ ἀπ' τὴ μικρὴ ὕπαρξί του, κοντὰ στὸ Θεό. Αὐτὴν τὴν ἰδέα οἱ Ἕλληνες τὴν ἔζησαν πιὸ βαθειά. Ἀπ' τὴ Ροδόπη ὡς τὸν Ταΰγετο, πόσα βουνά, κορφὲς καὶ δοξασμένα ὀνόματα... Ἱστορία καὶ θρῦλος, θεοὶ καὶ ἄνθρωποι. Κατάφορτα εἶναι τὰ βουνά μας ἀπ' τὴ ζωὴ καὶ τὶς περιπέτειες τοῦ Ἔθνους μας. Τὸ βουνὸ ἔπαιξε μεγάλο ρόλο στὴ διαμόρφωσι τοῦ χαρακτῆρος τῆς φυλῆς μας, τοῦ πολιτισμοῦ μας. Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασι τοῦ 21 ἔχει τὰ μεγαλύτερα τρόπαιά της στημένα στὰ βουνά μας. Ὁ ἁρματωλὸς καὶ ὁ κλέφτης εἶναι παιδιὰ τοῦ βουνοῦ. Τοὺς ἔδωσε ἄσυλο κι' ὁρμητήριο, τοὺς διαμόρφωσε τὴν ἀρειμάνια καὶ περήφανη ψυχή τους, τὴ δύναμι. Τὸ βουνὸ δημιούργησε τὴν παράδοσι τῆς νεοελληνικῆς λεβεντιᾶς, τὴν ἡρωϊκὴ παράδοσι. Τὰ παλληκάρια φεύγανε γιὰ νὰ γίνουνε κλέφτες στὰ βουνά.

Φέρε μου τ' ἀλαφρὸ σπαθὶ καὶ τὸ βαριὸ ντουφέκι
νὰ πεταχτῶ σὰν τὸ πουλὶ ψηλὰ στὰ κορφοβούνια,
νὰ πάρω δίπλα τὰ βουνά, νὰ περπατήσω λόγγους...

Ὁ γεροκλέφτης ποὺ πεθαίνει χτυπημένος ἀπὸ ἐχθρικὸ βόλι λέγει κι' αὐτός:

Νὰ πᾶτε νὰ μὲ θάψετε σὲ μιὰ ψηλὴ ραχούλα..

Στὶς κορφὲς κάθονται τὰ πουλιὰ-μηνύματα:

Τρία πουλάκια κάθονται στὸν Ὄλυμπο στὴ ράχι
τὄνα κυττάει τὰ Γιάννενα τ' ἄλλο τὴν Κατερίνα....

Τὰ βουνὰ χαίρονται στὶς χαρές, βουρκώνουν καὶ κλαῖνε στὶς συμφορὲς τῆς κλεφτουργιᾶς.

Τί ἔχουν τῆς Ζίχνας τὰ βουνὰ καὶ στέκουν βουρκωμένα;
Μήνα χαλάζι τὰ βαρεῖ, μήνα βαρὺς χειμῶνας;...

Κάθε ράχι, κάθε μονοπάτι, κάθε διάσελο καὶ κλεισούρα εἶναι ποτισμένα μὲ αἷμα. Ἀκόμα λὲς καὶ δὲν σταμάτησαν οἱ ἀχοὶ τῶν καρυοφυλλιῶν. Γιατάκια καπετάνιων καὶ λημέρια κλεφτῶν σὰν νὰ τἄφησαν χτὲς ἀκόμα.

Ἐκεῖ στὰ βουνὰ χτίστηκαν τὰ μοναστήρια ποὺ κράτησαν μὲ τὶς βιβλιοθῆκες καὶ τὰ σχολειά τους τὴν παράδοσι ἄσβυστη. Στὰ βουνὰ χτίστηκαν τὰ λευκὰ ξωκκλήσια σταθμοὶ προσευχῆς. Τὸ κλέφτικο καὶ γενικὰ τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι τὸ περισσότερο εἶναι ἀφιερωμένο σὲ γεγονότα ποὺ ἔγιναν στὸ βουνό. Τὸν λαϊκὸ τραγουδιστὴ τὸν συγκίνησε καὶ ἡ ἰδέα τοῦ βουνοῦ, ἡ ὀμορφιά του. Συγκρίνει τὴ μικρὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὴν αἰωνιότητα κι' ἀθανασία τῶν βουνῶν:

Καλότυχα εἶναι τὰ βουνὰ ποτὲ τους δὲ γερνᾶνε
τὸ καλοκαῖρι πράσινα καὶ τὸ χειμῶνα χιόνι,
καὶ καρτεροῦν τὴν Ἄνοιξι τὄμορφο καλοκαῖρι
νὰ μπουμπουκιάσουν τὰ κλαριά, ν' ἀνοίξουνε τὰ δέντρα,
νὰ βγοῦν οἱ στάνες στὰ βουνά, νὰ βγοῦν κι' οἱ βλαχοποῦλες,
νὰ βγοῦν καὶ τὰ βλαχόπουλα λαλῶντας τὶς φλογέρες.

Ἔτσι τελειώνει τραγουδῶντας τὴν εἰδυλλιακὴ κι' ἀφρόντιστη ζωὴ τῶν βοσκῶν, τὴν ὀμορφιὰ τῶν βουνίσιων τοπίων.

Τὸ Ἑλληνικὸ βουνὸ γέμισε ἀπὸ νεώτερους θρύλους. Στὴ θέσι τοῦ Πανός, τῶν Σιληνῶν, τῶν Ἀμαδρυάδων, ἦρθαν οἱ Νεράϊδες, οἱ Ξωθιές, τὰ στοιχειωμένα γιοφύρια καὶ τὰ ρέματα. Τὸ βουνὸ ἀπόκτησε καὶ τὸν ἅγιο του. Ὁ ἅϊ Λιᾶς (Προφήτης Ἠλίας) εἶναι ὁ ἅγιος κάθε κορφούλας. Ἐκεῖ τοῦ στήνουνε τὸ ἐκκλησάκι του. Ὁ ἅϊ Λιᾶς εἶναι ὁ προφήτης κι' ὁ ἅγιος ποὺ κατὰ τὴν παράδοσι μπορεῖ νὰ σταματᾶ τὰ σύννεφα καὶ τὶς βροχὲς καὶ πάλι νὰ φέρη τὴν εὐεργετικὴ μπόρα γιὰ νὰ βλαστήση ἡ γῆ.



Ἀπ' τὴν εἰδυλλιακὴ ζωὴ τῶν ἑλληνικῶν βουνῶν

Τὸ βουνὸ τὸ τραγούδησε ὅσο κανένας ἄλλος ὁ πονεμένος Ἠπειρώτης ποιητὴς Κώστας Κρυστάλλης. Αὐτὸς συμπύκνωσε τὴ λαχτάρα ποὔχουνε ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς πόλεως, ποὺ ζοῦνε ἀνθυγιεινά, γιὰ νὰ πᾶνε στὴ δροσιὰ τῶν βουνῶν, στὴν κραυγὴ ποὺ ρίχνει στὸν τελευταῖο στίχο τοῦ «Ἀητοῦ»:

Παρακαλῶ σε σταυραητέ, γιὰ χαμηλώσου λίγο
καὶ γεῖρε τὶς φτεροῦγες σου καὶ πάρε με μαζί σου,
πάρε με ἀπάνω στὰ βουνά, τί θὰ μὲ φάῃ ὁ κάμπος.

Τὰ «Τραγούδια τοῦ χωριοῦ καὶ τῆς στάνης» εἶναι ἀπ' τὰ γλυκύτερα τραγούδια τοῦ Νεοελληνικοῦ Παρνασσοῦ. Γεμᾶτα ἀπ' τὴ νοσταλγία τοῦ βουνοῦ, τῆς ἁπλῆς καὶ ἀπέριττης βουνίσιας ζωῆς.

Ἀπὸ μορφολογικῆς ἐδαφολογικῆς ἀπόψεως ἡ Ἑλλάδα δὲν ἔχει πανύψηλα βουνά, ὀγκώδη κι' ἄμορφα, ἀτέλειωτες ὀροσειρές, ἄγρια κι' ἀκατοίκητα. Ἐδῶ ὅλα εἶναι σχεδὸν ἥμερα· τὰ κατώκησεν ὁ ἄνθρωπος καὶ τἄκλεισε μέσα στὸν κύκλο τῆς γεωργικῆς καὶ ποιμενικῆς ζωῆς του καὶ ἀσχολίας του. Μποροῦμε ὅμως νὰ τὰ χωρίσουμε σὲ δυὸ εἴδη. Σ' ἐκεῖνα ποὺ

(Συνέχεια στην σελίδα 1448)

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα



ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ: Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ 42ου τεύχους)

Ἡ ὄψη του ἦταν ρημαγμένη δίχως ἄλλο ἀπὸ τὴν κακοπέραση... μὰ τὸ σταθερό του περπάτημα, οἱ χειρονομίες του, ποὺ ἦταν μονοκόμματες κι' ἀπότομες, ἔδειχναν πὼς μέσα στὸ ρημάδι τοῦτο βρισκότανε μαζεμένη πολλὴ ζωὴ καὶ θέληση...

Καθὼς στάθηκε καὶ ἡ λάμψη τῆς φωτιᾶς τὸν φώτισε ὁλόκληρο μὲ τὸ κοκκινωπὸ χρῶμα της, φάνηκε ψηλότερος ἀκόμα, κάτι ὑπερφυσικὸ θαρρεῖς...

Ὁ ἄλλος ἦταν ἡ ζωντανή του ἀντίθεση.

Μέτριος, χοντρὸς καὶ καλοζωϊσμένος... Ἦταν ντυμένος σὰν πραματευτής, μὰ εἶχε μιὰ ξενοιασιὰ καὶ ἄνεση στοὺς τρόπους του καὶ μαζὶ μιὰ σκληράδα στὴ φωνή, ποὺ φάνταζε σὰν ἄρχοντας συνηθισμένος νὰ προστάζῃ... Κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χαλινάρι ἕνα μαῦρο ἄλογο μὲ γυαλιστερὸ τρίχωμα, ζωηρὸ κι' ὡς τόσο ὑπάκουο.

— Ποιὸς ἀπὸ σᾶς θέλει νὰ μᾶς πάῃ ἀπὸ τὸ συντομώτερο μονοπάτι στὴ Χρυσῆ Πύλη; Πλανηθήκαμε ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο καὶ μέσα στ' ἀναθεματισμένο τοῦτο σκοτάδι... (στὸ σημεῖο τοῦτο ξερόβηξε κοιτάζοντας τὸ σύντροφό του σὰ νἄσφαλλε μιλῶντας ἔτσι)... φοβοῦμαι μὴ πέσουμε στὰ βαλτονέρια... Ἐμπρός!... Κανένας δὲ μιλάει; Ἐσὺ μωρέ;... ρώτησε στὸ νέο ποὺ εἶχε προβάλει τὸ κεφάλι ἔξω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα καὶ τὸν κοίταζε μὲ περιέργεια καὶ κατάπληξη.

— Εἶναι ἄρρωστος... ἔχει πυρετό... ἐξήγησε ὁ γέρος.

— Κι' ἐσύ;

— Κανένας μας δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ μέρη τοῦτα...

Ὁ ξένος μάζεψε τὰ φρύδια του κι' ἔρριξε μιὰ γοργὴ ἐξεταστικὴ ματιὰ σ' ὅλους.

— Γιὰ σταθῆτε... Τί εἴσαστε λοιπόν;

— Τὴν ἴδια ἐρώτηση μποροῦμε, θαρρῶ, νὰ σοῦ κάνουμε κι' ἐμεῖς... παρατήρησε πάλι ὁ γέρος, ποὺ φαινόταν νὰ μιλᾷ ἀπὸ μέρους ὅλων.

— Γέρο, γιὰ νὰ σὲ ρωτῶ, θὰ πῇ πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα.

— Πραματευτᾶδες, ἐνδοξότατε, ἀπάντησε μιὰ φωνὴ τρεμουλιαστή... Εἴμαστε πραματευτᾶδες...

Ὁ τίτλος «ἐνδοξότατε» τὸν ἔκαμε νὰ γυρίσῃ ξαφνιασμένος... Ὁ ἄρρωστος νέος ποὺ εἶχε ἀνακαθίσει ἐξακολούθησε:

— Συναντηθήκαμε ὕστερα ἀπὸ καιρό... κι' ἤρθαμε ἐδῶ παράμερα γιὰ νὰ δειπνήσωμε καὶ νὰ μιλήσωμε μὲ ἡσυχία...

— Μὲ γνωρίζεις; ρώτησε μαλακώτερα τώρα ὁ ξένος.

— Ναί, ἐνδοξότατε... Σὲ εἶδα τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς στὴ Βασιλεύουσα...

— Ἐμπρὸς λοιπόν... πήγαινέ μας στὴ Χρυσῆ Πύλη.

Ὁ νέος ἔκανε νὰ σηκωθῇ, μὰ ἕνας ἄλλος ἀπὸ τὴ συντροφιὰ τὸν πρόλαβε...

— Κάθισε, δὲν μπορεῖς... θὰ πάω ἐγώ...

Πῆρε ἕνα δαυλὸ ἀναμμένο ἀπὸ τὴ φωτιὰ καὶ μπῆκε μπροστά... Οἱ δυὸ ξένοι τὸν ἀκολούθησαν. Δὲν εἶχαν ὅμως προχωρήσει οὔτε δέκα βήματα καὶ ὁ «ἐνδοξότατος» φώναξε:

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τὸ διαδώσῃς παντοῦ... κατάλαβες; Ὕστερα... μπορεῖ νὰ κάνῃς λάθος... καὶ γέλασε.

Ὅταν μάκρυναν κάπως, τόσο ποὺ δὲν ἀκούονταν οὔτε τὰ βήματά τους, ὁ νέος εἶπε:

— Βάζω τὸ κεφάλι μου στοίχημα πὼς εἶναι ὁ Λέων Φωκᾶς.

— Ὁ δομέστικος τῆς Δύσης;

— Εἶσαι βέβαιος;

— Τρελλάθηκες; Καὶ τί λόγο ἔχει ὁ Δομέστικος νὰ γυρίζῃ τέτοια ὥρα στὰ περίχωρα τῆς Θεσσαλονίκης μ' ἕναν καλόγερο... ντυμένος ἔτσι... δίχως ἀκολουθία;

— Πολλὰ παράξενα γίνονται...

— Μὴν εἴσαστε ἀνυπόμονοι, παρατήρησε ὁ γέρος, ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ μάθωμε τὴν ἀλήθεια...

— Δὲ γελάστηκες λοιπὸν ποὺ ἄκουσες, τώρα καὶ λίγη ὥρα, θόρυβο ἀνάμεσα στὰ καλάμια...

— Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ... καὶ γιὰ νὰ μὴν τοὺς βρῶ, θὰ πῇ πὼς κρύφτηκαν...

— Γιατί ἄρά γε;

Ὁ γέρος σήκωσε τοὺς ὤμους πολὺ συλλογισμένος.

Προσπάθησαν νὰ θυμηθοῦνε τί εἴχανε πῇ ἀκριβῶς, κι' ἀπάνω σ' αὐτὸ λογοφέρανε κάμποση ὥρα... Τί χρειάζεται ἡ πολιτικὴ στοὺς πραματευτᾶδες; Αὐτοὶ γιὰ τὴν πραμάτεια τους πρέπει μοναχὰ νὰ νοιάζωνται... Κι' ἂν ἔχουν τώρα φασαρίες μὲ τὸν Ἔπαρχο; Ἐξ ἄλλου πέρασε μιὰ ὥρα... πέρασαν δυὸ ὧρες κι' ὁ σύντροφός τους ἀκόμα νὰ φανῇ...

— Ἂν χρειαστῇ νὰ τοὺς πάῃ ὡς τὴ Χρυσῆ Πύλη, θὰ γυρίσῃ τὸ πρωΐ...

— Γιὰ ποιὸ λόγο; Ἡ δημοσιὰ ἀπέχει μιὰ ὥρα ἀπὸ δῶ... κι' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲν τοὺς χρειάζεται ὁδηγός... ἐκτός...

— ... ἂν τὸν κρατήσουν γιὰ νὰ τὸν παραδώσουν στὴν ἐξουσία... Κι' ἂν εἶναι ἔτσι, αὔριο δίχως ἄλλο θἄρθῃ καὶ ἡ σειρά μας.

Ὅλα ὅμως τοῦτα ἀποδείχτηκαν μάταιοι φόβοι, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἄκουσαν τὴ φωνή του μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι...

— Ὦ! ὤ! ποῦ εἶστε;

— Ἐδῶ! ἐδῶ! τοῦ ἀπάντησαν καὶ σὲ λίγο στάθηκε μπροστά τους στὴ λάμψη τῆς φωτιᾶς.

Νά τί διηγήθηκε:

— Κοντὰ στὸ μεγάλο δρόμο συναντήσαμε μιὰ περίπολο... Φωνάξαμε τὸν ἀξιωματικό... Αὐτὸς μόλις ἀντίκρυσε τὸν κοντὸ στάθηκε προσοχὴ μπροστά του... «Ἐνδοξότατε, τοῦ εἶπε, διατάξατε!» κι' εἶχε τέτοια σαστιμάρα σὰ νἄβλεπε μπροστά του τὸν ἴδιο τὸ Βασιλιᾶ... Δὲν ξέρω, δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω, μὰ δίχως ἄλλο εἶναι εἶναι πολὺ σημαντικὸ πρόσωπο...

— Εἶναι ὁ Δομέστικος τῆς Δύσης...

— Ἀ!

— Τί ἔλεγαν στὸ δρόμο; ρώτησε ὁ γέρος.

— Ὁ καλόγερος δὲ μιλοῦσε καθόλου... Ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ ἄλλου ὅμως ἔβγαλα πὼς ἔρχονται ἀπὸ κανένα μακρινὸ μοναστήρι καὶ πὼς σκοπεύουν νὰ φύγουν μὲ τὸ πρῶτο βασιλικὸ πλοῖο γιὰ τὴ Βασιλεύουσα... Κάποιος τοὺς περιμένει φαίνεται ἐκεῖ πέρα... Ποιὸς ὅμως; Μιὰ στιγμὴ εἶπε τὸ ὄνομα Νικηφόρος...

— Νικηφόρος; Δίχως ἄλλο ἐννοεῖ τὸν ἀδερφό του... τὸ Δομέστικο τῆς Ἀνατολῆς...

— Τότες λοιπὸν μποροῦμε νὰ βγάλωμε ἕνα συμπέρασμα... εἶπε ὁ γέρος... Ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς ἔστειλε νὰ τοῦ φέρουν ἕναν καλόγερο... πού, ἂν δὲ γελιέμαι, δείχνει ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό του καὶ τοὺς τρόπους



Δυὸ ἄγνωστοι φάνηκαν μπροστά τους.

του, πῶς ζοῦσε χρόνια ξεμοναχιασμένος καὶ ξέχασε νὰ μιλῇ καὶ νὰ συναναστρέφεται μὲ ἀνθρώπους... Τί τὸν χρειάζεται ὅμως τὸν ἄνθρωπο αὐτό; Μυστήριο... Ποιός εἶναι; Ἄλλο μυστήριο...Ὡς τόσο ἕνα πρᾶμα εἶναι βέβαιο... Πῶς τὸν ἔχει μεγάλη ἀνάγκη καὶ πῶς δὲν ἔχει σὲ κανέναν ἄλλο ἐμπιστοσύνη νὰ τοῦ ἀναθέσῃ αὐτὴ τὴ δουλειὰ παρὰ μονάχα στὸν ἀδερφό του... Πάρα κάτω, ἂς φανταστῇ ὁ καθένας ὅ,τι θέλει... Τώρα, θαρρῶ πὼς εἶναι καιρὸς νὰ γυρίσωμε κοντὰ στοὺς ἄλλους... Καὶ τὸ νοῦ σας... οὔτε λέξη..., Μπορεῖ ἀπόψε, ἔτσι στὴν τύχη, νὰ μάθαμε ἕνα μυστικὸ τοῦ κράτους...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΣΤ'

Ὁ ἄγνωστος.

Τὸ ἀρχοντικὸ τῆς κυρὰ Σταύραινας δὲ χωροῦσε οὔτε μυῖγα πιά. Εἶχαν μαζευτῇ ἐκεῖ τρεῖς κουμπάροι ἀπὸ γειτονικὰ χωριὰ μὲ τὶς φαμίλιες τους — ὁ μακαρίτης ὁ ἄντρας της εἶχε τάξιμο νὰ βαφτίσῃ ἑκατὸ παιδιὰ στὴ ζωή του, μὰ δὲν κατάφερε νὰ φτάσῃ οὔτε τὰ πενῆντα —,... δυὸ γέροι πραματευτάδες ἀπὸ τὴ Θήβα ποὺ τῆς ἤρχονταν ταχτικὰ κάθε χρόνο... ὕστερα μιὰ φιλενάδα της παλιὰ ποὺ εἶχε χρόνια νὰ τὴ δῇ γιατὶ παντρεύτηκε στὴ Λῆμνο... Ἴσως μάλιστα νὰ μὴν τὴν ξανάβλεπε ποτὲ ἂν ξαφνικὰ δὲν τὴν παρακινοῦσε τούτη τὴν ξενητεμένη ἕνα παράξενο ὄνειρο... Χτύπησε, λέει, ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ... μὰ δὲν εἶδε κανένα... Πάλι ὕστερα ἀπὸ λίγο ξαναχτύπησε καὶ πάλι ξαναπῆγε... Τίποτα... ὁ δρόμος ἦταν ἄδειος καὶ μὲ τέτοια ἡσυχία ὁλοῦθε ποὺ τὴν ἔπιασε τρόμος... Τὴν τρίτη φορὰ βρέθηκε μπροστὰ σ' ἕναν ἄνθρωπο σκυφτὸ καὶ κουκουλωμένο ἔτσι ποὺ δὲ φαινόταν καθόλου τὸ πρόσωπό του... «Ποιὸς εἶσαι;» τὸν ρωτᾷ... Τότες ἐκεῖνος σήκωσε τὸ κεφάλι του, τὴν κοίταξε κάμποση ὥρα σιωπηλὸς κι' ὕστερα ἀποκρίθηκε: «Πατριώτης σου... Δὲ μὲ γνωρίζεις; Μὲ ξέχασες κιόλας;». Τὰ μάτια του καὶ ἡ φωνή του ἔδειχναν τέτοιο παράπονο, ποὺ ξύπνησε ταραγμένη κι' ὅλη τὴ νύχτα δὲν ἔκλεισε μάτι. Ἀφοῦ σκέφτηκε πολὺ ἔδωσε τὴν ἀκόλουθη ἐξήγηση: Ὁ ξένος δίχως ἄλλο ἦταν ὁ Ἅη Δημήτρης... «.Ἀπὸ μικρὴ ἔφυγα... πέρασαν χρόνια καὶ χρόνια... ἀπόχτησα παιδιὰ κι' ἀγγόνια... Δόθηκα ὁλότελα μὲ τὶς δικές τους ἔγνιες κι' ἀπόφαση δὲν πῆρα νὰ ξαναγυρίσω στ' ἅγια χώματα καὶ νὰ προσκυνήσω τὴ χάρη του... Μεγάλο κρῖμα, μαθές, γιατὶ νὰ πῇς πὼς δὲν εἶχα τὴ μπόρεση...».

Ἔτσι ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα κι' ὅλας ἄρχισε νὰ ἑτοιμάζεται... Πούλησε ἕνα χωραφάκι ποὺ εἶχε φυλάξει γιὰ τὰ γερατειά της κι' ἀνήμερα τοῦ Τίμιου Σταυροῦ ξεκίνησε. Γ' ἀντάμωμά της μὲ τὴν κυρὰ Σταύραινα ὕστερα ἀπὸ χρόνια καὶ καιροὺς ἦταν συγκινητικό... Κλάματα καὶ γέλια... Χώρισαν κοπελλοῦδες ροδομάγουλες — κοίταξε, σὰ νἆταν χτὲς ἀκόμα — καὶ ξανασμίξανε γρηὲς μὲ ζαρωμένο μοῦτρο σὰ κυδῶνι ποὺ μαράγκιασε...

Ἔξω ἀπὸ τούτους τοὺς μουσαφιραίους, ποὺ ἦσαν ὅλοι παλαιοὶ γνώριμοι, ἦρθε τὴν παραμονή, τὸ βραδάκι, κι' ἕνας ἄλλος ὁλότελα ἄγνωστος. Γι' αὐτὸν ὅμως, γιὰ τὸν τρόπο ποὺ παρουσιάστηκε καὶ γιὰ τὰ λόγια ποὺ εἶπε, εἶναι ἀνάγκη νὰ μιλήσωμε κάπως περισσότερο...

Τὴν παραμονὴ λοιπὸν ἔφτασε στ' ἀρχοντικὸ τῆς κυρὰ Σταύραινας ἕνας νέος ὡς εἴκοσι πέντε χρονῶν καὶ ζήτησε τὴν ἴδια τὴ νοικοκυρά. Ἅμα ἄκουσε πὼς εἶναι ἐκείνη, τὸ πρόσωπό του σὰ νὰ φωτίστηκε ἀπὸ χαρά...

— Δόξα τῷ Θεῷ, εἶπε, γιατὶ ὁ πατέρας μου ἀνησυχοῦσε πολύ.

(Ἀκολουθεῖ)



ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Εἶπεν ὁ Κύριος αὐτὴν τὴν παραβολήν. Ἐξωμοιώθηκε ἡ βασιλεία τῶν Οὐρανῶν μὲ ἕνα βασιλέα ποὺ θέλησε νὰ λογαριασθῇ μὲ τοὺς δούλους του. Ἀφοῦ δὲ ἤρχισε νὰ λογαριάζεται μὲ αὐτοὺς τοῦ ἔφεραν ἕναν ποὺ τοῦ χρεωστοῦσε δέκα χιλιάδες τάλαντα. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸς δὲν εἶχε νὰ τοῦ τὰ δώσῃ, διέταξεν ὁ κύριός του νὰ πωλήσουν καὶ αὐτὸν καὶ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του καὶ ὅλα ὅσα εἶχε διὰ νὰ ἐξοφληθῇ τὸ χρέος του. Τότε ὁ δοῦλος ἀφοῦ ἐγονάτισε τὸν προσκυνοῦσε καὶ τοῦ ἔλεγε: Κύριε λυπήσου με καὶ ὅλα θὰ σοῦ τὰ πληρώσω. Τότε ὁ Κύριός του τὸν ἐλυπήθηκε καὶ τὸν ἄφησεν ἐλεύθερον καὶ τοῦ ἐχάρισε καὶ ὅ,τι τοῦ χρεωστοῦσε. Ἀφοῦ δὲ βγῆκε ἔξω ὁ δοῦλος ἐκεῖνος συνήντησεν ἕνα συνάδελφόν του ὁ ὁποῖος τοῦ χρωστοῦσε ἑκατὸ δραχμάς. Καὶ ἀφοῦ τὸν ἔπιασε τὸν στενοχωροῦσε καὶ τοῦ ἔλεγε: Δῶσε μου ὅ,τι μοῦ χρωστᾶς. Τότε ὁ συνάδελφός του ἐγονάτισε καὶ τοῦ ἔλεγε: Λυπήσου με καὶ ὅσα σοῦ χρωστῶ θὰ σοῦ τὰ δώσω. Ἐκεῖνος δὲ μὲ κανένα τρόπον δὲν ἐδέχετο, ἀλλὰ ἀφοῦ ἔφυγε τὸν ἐφυλάκισε ὥσπου νὰ τοῦ ἔδινε ὅ,τι τοῦ χρωστοῦσε. Οἱ ἄλλοι τῶν τότε συνάδελφοι ἀφοῦ εἶδαν ὅσα ἔγιναν ἐλυπήθηκαν ὑπερβολικὰ καὶ ἀφοῦ ἦρθαν εἰς τὸν κύριόν των τοῦ τὰ ἔκαμαν γνωστὰ ὅλα. Τότε ὁ κύριός του ἀφοῦ ἐκάλεσε τὸν ἀπάνθρωπον δοῦλον τοῦ εἶπε: Δοῦλε κακὲ ἐγὼ σοῦ ἐχάρισα ἕνα τόσον μεγάλο χρέος δὲν ἔπρεπε καὶ σὺ νὰ λυπηθῇς τὸν συνάδελφό σου ὅπως καὶ ἐγὼ ἐλυπήθηκα σέ; Καὶ ἀπὸ τὸν θυμόν του ὁ κύριος ἔρριψεν αὐτὸν στὴ φυλακὴ μέχρις ὅτου τοῦ δώσῃ ὅλο του τὸ χρέος. Ἔτσι καὶ ὁ Θεὸς θὰ κάμῃ σ' ἐμᾶς ἐὰν καθένας δὲν συγχωρῇ τὰ σφάλματα τοῦ ἄλλου.

> Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὃς ἠθέλησε συνᾶραι λόγον μετὰ τῶν δούλων αὐτοῦ. Ἀρξαμένου δὲ αὐτοῦ συναίρειν προσηνέχθη αὐτῷ εἷς ὀφειλέτης μυρίων ταλάντων. Μὴ ἔχοντος δὲ αὐτοῦ ἀποδοῦναι ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ πραθῆναι καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ τὰ τέκνα καὶ πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἀποδοθῆναι. Πεσὼν οὖν ὁ δοῦλος προσεκύνει αὐτῷ λέγων· κύριε, μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ πάντα σοι ἀποδώσω. Σπλαγχνισθεὶς δὲ ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἀπέλυσεν αὐτὸν καὶ τὸ δάνειον ἀφῆκεν αὐτῷ. Ἐξελθὼν δὲ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος εὗρεν ἕνα τῶν συνδούλων αὐτοῦ, ὃς ὤφειλεν αὐτῷ ἑκατὸν δηνάρια, καὶ κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε λέγων· ἀπόδος μοι εἴ τι ὀφείλει. Πεσὼν οὖν ὁ σύνδουλος αὐτοῦ εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ παρεκάλει αὐτὸν λέγων· μακροθύμησον ἐπ' ἐμοὶ καὶ πάντα ἀποδώσω σοι. Ὁ δὲ οὐκ ἤθελεν, ἀλλὰ ἀπελθὼν ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν φυλακήν, ἕως οὗ ἀποδῷ τὸ ὀφειλόμενον. Ἰδόντες δὲ οἱ σύνδουλοι αὐτοῦ τὰ γενόμενα ἐλυπήθησαν σφόδρα, καὶ ἐλθόντες διεσάφησαν τῷ κυρίῳ αὐτῶν πάντα τὰ γενόμενα. Τότε προσκαλεσάμενος αὐτὸν ὁ κύριος αὐτοῦ λέγει αὐτῷ· δοῦλε πονηρέ, πᾶσαν τὴν ὀφειλὴν ἐκείνην ἀφῆκά σοι, ἐπεὶ παρεκάλεσάς με· οὐκ ἔδει καὶ σὲ ἐλεῆσαι τὸν σύνδουλόν σου, ὡς καὶ ἐγὼ σε ἠλέησα; Καὶ ὀργισθεὶς ὁ κύριος αὐτοῦ παρέδωκεν αὐτὸν τοῖς βασανισταῖς ἕως οὗ ἀποδῷ πᾶν τὸ ὀφειλόμενον αὐτῷ. Οὕτω καὶ ὁ Πατήρ μου ὁ ἐπουράνιος ποιήσει ὑμῖν, ἐὰν μὴ ἀφῆτε ἕκαστος τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν καρδιῶν ὑμῶν τὰ παραπτώματα αὐτῶν.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Μὲ τὴν πιὸ πάνου παραβολὴ ὁ Θεάνθρωπος μᾶς δίδει ἕνα μεγάλο μάθημα. Θέλει νὰ μᾶς δείξῃ ὅτι διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν ἀπὸ τὸν Θεὸν συγχώρησι πρέπει καὶ ἡμεῖς νὰ κάμνωμε τὸ ἴδιο εἰς τοὺς συνανθρώπους μας. Πρέπει νὰ τοὺς συγχωροῦμε κάθε σφάλμα. Ποτὲ δὲ νὰ μὴ περιμένωμεν εὐσπλαγχνία ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐὰν ἡμεῖς στοὺς ὁμοίους μας εἴμεθα ἄσπλαγχνοι καὶ σκληροί. Ὅπως ὁ Θεὸς εἶναι γεμᾶτος εὐσπλαγχνία ἔτσι καὶ ἡμεῖς εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ φερώμεθα στοὺς ἀνθρώπους. Πῶς εἶναι δυνατὸ ὁ Θεὸς νὰ μᾶς συγχωρήσῃ τὰ ἀμέτρητα ἁμαρτήματά μας ὅταν ἡμεῖς δὲν συγχωροῦμε στοὺς ἄλλους τὰ λίγα σφάλματά τους;

Ἀπὸ τὴν παραβολὴν τοῦ αὐριανοῦ Εὐαγγελίου διδασκόμεθα ἐπίσης ὅτι ἡ ὀργὴ τοῦ μεγάλου μας Θεοῦ εἶναι φοβερά. Γι' αὐτὸ πρέπει σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ νὰ προσέχωμε νὰ μὴ κάνουμε τὸν Θεὸ νὰ ὀργισθῇ ἐναντίον μας μὲ τὴν κακή μας συμπεριφορά. Σ' ἐκείνους ποὺ μᾶς πείραξαν νὰ μὴ φαινώμαστε σκληροὶ καὶ ἄσπλαχνοι, ἀλλὰ νὰ γίνωμε μὲ τὸ φέρσιμό μας ἀγαπητοὶ σ' αὐτούς, ὥστε νὰ τοὺς δώσωμε νὰ καταλάβουν ὅτι μᾶς ἔφταιξαν ἄδικα καὶ ἔτσι νὰ προσπαθήσουν ἄλλη φορὰ νὰ μᾶς κάμουν καλὸ ἀντὶ γιὰ κακό.

Μονάχα ἔτσι θὰ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι ὁ ἐπουράνιος πατέρας μας θὰ μᾶς γλυτώσῃ ἀπ' τὴν καταστροφὴ καὶ θὰ μᾶς συγχωρήσῃ τὶς πολλές μας ἁμαρτίες καὶ θὰ μᾶς κάμῃ ἄξια παιδιά του.

ΜΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

Ο ΗΡΩΪΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΜΠΟΤΣΑΡΗ

Τὰ Γιάννενα ἦταν ἐκεῖνο τὸ πρωΐ βυθισμένα στὴν ὁμίχλη τους!... Ὁ Ἀλῆ πασσᾶς, στὸ παλάτι του, εἶχε συγκεντρωμένους μερικοὺς Σουλιῶτες, μὲ τοὺς ὁποίους τὴν ἐποχὴ ἐκείνη βρισκόταν σὲ σχέσεις ἀγαθές... Μεταξύ τους βρισκόταν καὶ δύο παιδιά, ἀμούστακα ἀκόμη!...

Τὸ ἕνα εἶχε ἁδρὰ χαρακτηριστικά!... Ἡλιοψημένος, ζωηρός, λεβέντης, ἔδειχνε πὼς θὰ ἦταν καμάρι τοῦ Σουλιοῦ, ἀετὸς τῶν Ἠπειρωτικῶν βουνῶν, πολεμιστὴς ἄφθαστος...

Ὁ ἄλλος ἦταν σιωπηλὸς καὶ συνεσταλμένος... Τὰ μάγουλά του κοκκίνιζαν, σὰν κοριτσιοῦ, στὴν πρώτη ἐρώτησι τοῦ σατράπου.... Ὁ νέος αὐτός, ἀναθρεμμένος στὴν Κέρκυρα, συνδυάζει στὸν χαρακτῆρά του τὸ Σουλιώτικο ἀνδρισμὸ μὲ τὴν Κερκυραϊκὴ γαλατικὴ εὐγένεια!

— Αὐτός — κι' ἔδειχναν, τὸν πρῶτο στὸν Ἀλῆ πασᾶ — εἶναι ὁ ἀνδρειότερος ἀπ' ὅλους τοὺς Σουλιῶτες, ἔλεγαν οἱ μεγαλείτεροι.

Καὶ γιὰ τὸν ἄλλον—τὸν συνεσταλμένο—δὲν εἶχαν λόγια νὰ ποῦν... Λὲς κι' ἐντρεπόταν γιὰ τὸν χαρακτῆρα τοῦ παιδιοῦ, ποὺ δὲν φαινόταν γιὰ Σουλιώτης.

Μὰ ὁ Ἀλῆ πασᾶς εἶχε πολλὲς ἐπιφυλάξεις:...

— Ὄχι, ὄχι... Δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ μικρὸς ὁ ἀνδρειότερος τῶν Σουλιωτῶν... Ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ σιωπηλὸς θὰ φάῃ πολλὴ Τουρκιά!...

Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Ἀλῆ πασᾶ ἦταν πράγματι προφητικά!... Γιατὶ καὶ τὰ δυὸ Σουλιωτόπουλα ἦταν Μποτσαραῖοι...

Κι' ὁ πρῶτος, ὁ Κώστας Μπότσαρης, κι' ὁ ἄλλος, ὁ σιωπηλὸς κι' εὐγενικός, μὲ τὸ παρθενικὸ ἐρύθημα στὸ πρόσωπο, ἦταν ὁ ἔνδοξος στρατηγός, ὁ Μᾶρκος Μπότσαρης, ποὺ στὶς 9—10 Αὐγούστου τοῦ 1823 ἔπεσε στὸ πεδίον τῆς μάχης, σὰν Σουλιώτης, σὰν Ἕλληνας...



***

Ὁ Μᾶρκος Μπότσαρης, γέννημα τοῦ Σουλίου, εἶχε πιὰ κατακτήσει τὴ δόξα στὰ στρατόπεδα. Πολεμιστὴς ἄριστος, εἶχε φθάσει στοῦ ἀρχιστρατήγου τὸ ἀξίωμα, καὶ εἶχε ἀνεβῆ τόσο ψηλά, κερδίζοντας τοὺς βαθμοὺς μὲ τὸ σπαθί, μὲ τὶς λαβωματιὲς τῶν ἀνδρείων...

Μὰ σὰν ἀντελήφθη ὁ Μᾶρκος πὼς τὸ ἀξίωμα αὐτὸ μποροῦσε νὰ δημιουργήσῃ ἀντιζηλίες, μπροστὰ στοὺς στρατιῶτες, πῆρε τὸ δίπλωμα τοῦ ἀρχιστρατήγου, τὸ φίλησε, εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης πρὸς ἐκείνους ποὺ τοῦ τὸ προσέφεραν, καὶ ἔπειτα τὸ ξέσχισε:

— Ὁ θέλων, εἶπε, νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα του, δὲν ἔχει ἀνάγκην διπλωμάτων, ἀλλὰ σπάθης...

Κι' ἔπειτα συγκινημένος προσέθεσε:

— Ὅποιος θέλει δίπλωμα, τὸ παίρνε αὔριο μπροστὰ στὸν ἐχθρό!...

Καὶ πραγματικὰ στὶς 9 Αὐγούστου 1823 ὁ Μᾶρκος Μπότσαρης μὲ τὸ σῶμα τῶν Σουλιωτῶν στρατοπεδεύει στὸ Σοβολάκο καὶ στὸν Ἅγιο Βλάση, ἕτοιμος νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ ἐχθρὸ ποὺ εἶχε ὑποτάξει τὸν Ἀσπροπόταμο, τὰ Ἄγραφα καὶ εἶχε φθάσει στὰ πρόθυρα τοῦ Καρπενησιοῦ... Καὶ ὁ ἐχθρὸς ἦταν πολυπληθής. Ἐπὶ κεφαλῆς εἶχε τὸ Σκόδρα πασᾶ, ποὺ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ κυριεύσῃ ὁλόκληρο τὴν Αἰτωλοακαρνανία καὶ νὰ σφάξῃ τοὺς ἀπίστους...

Ὁ Μᾶρκος Μπότσαρης κατέστρωσε τὸ σχέδιον τῆς ἐπιθέσεως.

Αἰφνιδιαστικὴ νυκτερινὴ ἐπίθεσις στὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο! Ὁ αἰφνιδιασμὸς θὰ ἐγίνετο ἀπὸ 240 μόνον ἄνδρας μὲ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτὸν τὸν ἴδιο! Ἄλλο μικρὸ ἀπόσπασμα Σουλιωτῶν ἔστειλε ὅπως αἰφνιδιάσῃ πρὸς ἀντιπερισπασμὸν τὸν ἐχθρὸν ἐκ τῶν νώτων... Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο θὰ προσεποιεῖτο ὅτι ἦτο Ἀλβανικόν!... Θὰ πυροβολοῦσαν ὅλοι ὁμαδὸν καὶ κατόπιν θὰ ἐπέπιπτον κατὰ τοῦ ἐχθροῦ... Ἔτσι θὰ ἐδημιουργεῖτο σύγχυσις, τῆς ὁποίας θὰ ἐπωφελεῖτο τὸ κύριον σῶμα τοῦ αἰφνιδιασμοῦ ὑπὸ τὸν Μᾶρκον Μπότσαρην..

Ἔτσι καὶ ἔγινε...

Μόλις ἠκούσθησαν οἱ πυροβολισμοὶ τοῦ ἀποσπάσματος, ὁ Μᾶρκος μὲ τοὺς 240 ἄνδρας του ἐπέπεσε κατὰ τῶν ἀντιπάλων φωνάζων:

(Ἡ συνέχεια στὴ σελίδα 1448)



ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΤΟΠΙΚΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Τὸ «Ἁλῶνι», τὸ θεαματικὸ παιγνίδι τῶν Ἀγράφων Θεσσαλίας.— Τί εἶναι ἡ «Ἀμολυσιὰ» ποὺ παίζεται στὴν Λαμία.— Τὸ κυνηγητὸ κούτσα-κούτσα καὶ τὸ... ξυλοκόπημα τῶν χαμένων!— Ἕνα δύσκολο ἀλλὰ ὡραιότατο παιγνίδι τῶν Παξῶν καὶ τῆς Κερκύρας.

Τὰ περισσότερα παιγνίδια ποὺ παίζουν τὰ Ἑλληνόπουλα εἶναι πανελλήνια. Γιατὶ τὸ ἕνα παιδὶ μὲ τ' ἄλλο, μεταδίδουν τὸ παιγνίδι ποὺ ἔμαθαν ἀπ' τὸν ἕναν τόπο στὸν ἄλλο, ποὺ θὰ μεταβοῦν.

Ὑπάρχουν ὡστόσο καὶ πολλὰ παιγνίδια ποὺ εἶναι προνόμιον ὡρισμένων τόπων τῆς πατρίδας μας, παιγνίδια «τοπικὰ» ποὺ παίζονται μόνον σ' ἕνα νησὶ τοῦ Αἰγαίου, σὲ κάποιο ὀρεινὸ χωριὸ τῆς Θεσσαλίας ἢ σ' ἕνα ἀπομακρυσμένο κάμπο τῆς χώρας μας καὶ ποὺ γιὰ διαφόρους λόγους δὲν ἔγιναν γνωστὰ στὸ πανελλήνιο.

Ἀπὸ αὐτὰ τὰ πιὸ ἐνδιαφέροντα θὰ περιγράψωμε στὴν παροῦσα σελίδα μας, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ παιγνίδια γιὰ μεγάλα κάπως παιδιὰ ἀπὸ 12 χρονῶν κι' ἐπάνω καὶ καταλήγοντας στὰ παιγνίδια μὲ τραγούδια ποὺ εἶναι ἡ λατρεία τῶν μικρῶν παιδιῶν καὶ κυρίως τῶν κοριτσιῶν.

Τὸ Ἁλῶνι

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ παίζεται στὰ Ἄγραφα τῆς Θεσσαλίας.

Τὰ παιδιὰ διαιροῦνται σὲ δυὸ ὁμάδες, χαράζουν ἕνα μεγάλον κύκλο, τὸ «ἁλῶνι», σ' ἕνα ὁμαλὸ μέρος, καὶ μέσα σ' αὐτὸ μπαίνει ἡ μία ὁμάς.

Ἡ ἄλλη περιτριγυρίζει ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλο. Ἕνα παιδὶ τῆς ἔξω ὁμάδος κρατᾶ μιὰ μπάλλα λαστιχένια καὶ προσπαθεῖ νὰ χτυπήση κάποιο ἀπὸ τὰ παιδιὰ ποὺ βρίσκονται μέσα στὸν κύκλο.

Ὅλα τὰ παιδιὰ τοῦ κύκλου τρέχουν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ καὶ μετακινοῦνται γιὰ νὰ μὴ χτυπηθοῦν. Ὅσοι χτυπηθοῦν βγαίνουν ἔξω ἀπ' τὸ παιγνίδι. Ὅταν δὲ χτυπηθοῦν ὅλα πιὰ τὰ παιδιά, μπαίνει μέσα στ' ἁλῶνι ἡ δευτέρα ὁμὰς καὶ τὸ παιγνίδι συνεχίζεται μὲ τὰ ἀπαραίτητα γέλια καὶ χάχανα ποὺ προκαλεῖ ἡ γενικὴ προσπάθεια τῶν παιδιῶν νὰ ξεγελάση ὁ ἕνας τὸν ἄλλον...

Ὑπάρχουν καὶ μερικοὶ κανόνες ποὺ διέπουν τὴν τάξι τοῦ παιγνιδιοῦ αὐτοῦ: Ἐκεῖνος ποὺ πετᾶ τὴν μπάλλα πρέπει νὰ προσέχη νὰ μὴ πατήση στὴν γραμμὴ τοῦ κύκλου. Ἂν πατήση, χάνει καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ παιγνίδι. Ἐπιτρέπεται σ' αὐτὸν ποὺ κρατᾶ τὴν μπάλλα νὰ διασχίση τὸ «ἁλῶνι» καὶ νὰ βγῆ στὸ ἀπέναντι μέρος. Ἐνῷ ὅμως τὸ διασχίζει ἀπαγορεύεται νὰ ρίξη τὴν μπάλλα...

Οἱ ἐντὸς τοῦ κύκλου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ πηδήσουν ἔξω ἀπ' τ' ἁλῶνι τὴν ὥρα ποὺ τοὺς σημαδεύουν μὲ τὴν μπάλλα. Ἔτσι, ἂν χτυπηθοῦν ἔξω «δὲν πιάνεται».

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ μὲ μεγάλες παραλλαγές, τόσες ποὺ τὸ καταντοῦν ἀγνώριστο, παίζεται στὴν Τοπόλια Ἀμφίσσης μὲ τὸ ὄνομα «ὀρθοπαπουτσάνα», καὶ στὴν Ἀκαρνανία μὲ τ' ὄνομα «ψηλό».

Ἡ Ἀμολυσιὰ

Εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ προνομιακὰ παιγνίδια τῆς Λαμίας. Ἡ ἀμολυσιὰ ἔχει διαδοθῆ καὶ σὲ μερικὰ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ ὄνομα «μεγάλη ἢ μικρὴ ἀμπόλυσα», ἀλλὰ μὲ πολλὲς παραλλαγές.

Ἡ «ἀμολυσιὰ» τῆς Λαμίας παίζεται ὡς ἑξῆς:

Ἡ παρέα βρίσκει ἕνα χῶρο, προφυλαγμένο ἀπὸ ἕνα τοῖχο στὴ μιὰ πλευρά του. Ἐμπρὸς στὸν τοῖχο αὐτὸ χαράζουν τὰ παιδιὰ ἕνα μεγάλο ἡμίκυκλο. Εἶναι ἡ «ἀμολυσιά». Μὲ ἕνα λάχνισμα διαλέγουν τὴν μάνα, ἡ ὁποία μπαίνει στὸ ἡμικύκλιο τῆς ἀμολυσιᾶς. Ἀπ' ἐκεῖ φωνάζει:

«Θέλω τὸν Κώστα» π. χ.

Τ' ἄλλα παιδιὰ μόλις ἀκούσουν τ' ὄνομα τοῦ συντρόφου των ὁρμοῦν κατεπάνω του καὶ τὸν ἀρχίζουν στὰ χτυπήματα. Ὁ Κώστας ὁρμᾶ νὰ μπῆ στὴν ἀμολυσιά. Ἐκεῖ βρίσκεται στὸ ἄσυλόν του! Κανεὶς δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὸν χτυπήση, οὔτε νὰ μπῆ μέσα.

Στὸ μεταξὺ «ἡ μάνα» τοῦ φωνάζει:

—Κώστα! Ἔβγα κούτσα-κούτσα!

Ὁ Κώστας βγαίνει ἀπ' τὴν ἀμολυσιὰ κουτσαίνοντας καὶ ἀρχίζει νὰ κυνηγᾷ τὰ παιδιὰ ποὺ τὸν περιτριγυρίζουν καὶ τοῦ ἀπευθύνουν διάφορα ἀθῷα πειράγματα.

Ὅταν καταφέρη νὰ χτυπήση κάποιον, πατᾶ κάτω μὲ τὰ δυὸ πόδια καὶ εἶναι ἐλεύθερος. Στὸ μεταξύ, τ' ἄλλα παιδιὰ ὁρμοῦν ἐπάνω σ' αὐτὸν ποὺ χτύπησε, στὸν Παῦλο π.χ., καὶ ἀρχίζουν νὰ τοῦ δίδουν χτυπήματα στὴν πλάτη καὶ στὰ πόδια. Ὁ Παῦλος τότε σπεύδει μὲ τὴ σειρά του νὰ βρῆ ἄσυλο στὴν «ἀμολυσιά».

Ἐὰν ὅμως ἡ ἀμολυσιὰ εἶναι μακρυὰ τότε ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ φωνάξη:

— Θέλω τὸν Γιῶργο π.χ.

Ὁ Γιῶργος ὀφείλει νὰ τρέξη στὴν ἀμολυσιά, κι' ἀφοῦ πατήση μέσα, νὰ βγῆ κουτσαίνοντας καὶ νὰ σπεύση εἰς βοήθειαν τοῦ χτυπουμένου!

Τὰ παιδιὰ σκορπίζονται. Καὶ ὁ Παῦλος συνοδευόμενος ἀπ' τὸν Γιῶργο ποὺ πηδᾷ κούτσα-κούτσα, προχωρεῖ πρὸς τὴν ἀμολυσιά. Ἀλλὰ τὰ παιδιὰ στὸ μεταξὺ ξαναπλησιάζουν καὶ ἐνοχλοῦν καὶ τοὺς δύο, ἕως ὅτου αὐτοὶ φτάσουν στὴν ἀμολυσιὰ καὶ τὸ παιγνίδι ἀρχίση ἀπ' τὴν ἀρχή.

Τὸ Μπαλόνι

Τὸ παιγνίδι αὐτὸ παίζεται στοὺς Παξοὺς καὶ στὴν Κέρκυρα. Τὰ παιδιὰ μοιράζονται σὲ δυὸ ὁμάδες. Κάνουν «λάχνισμα» ποιὰ ὁμὰς θὰ πρωτοπαίξη καὶ τὸ παιγνίδι ἀρχίζει. Τὰ παιδιὰ τῆς ὁμάδος ποὺ πρωτοπαίζει σχηματίζουν ἕνα κύκλο στὸ χῶμα καὶ βάζουν ὁλόγυρα καὶ σὲ ἀπόστασι τριῶν σχεδὸν μέτρων τὴν μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεγάλες πέτρες ποὺ τὶς ὀνομάζουν «κίτσους».

Ἐκεῖ ὅπου θὰ παιχθῆ τὸ «μπαλόνι» εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ὑπάρχη κι' ἕνα δέντρο, τὸ ὁποῖον θὰ θεωρηθῆ σὰν ἕνας «κίτσος».

Κάθε παιδὶ τῆς πρώτης ὁμάδος θὰ πιάση κι' ἕνα «κίτσο». Στὴ μέση τοῦ κύκλου, στὸ κέντρο, στέκεται ἕνα παιδὶ τῆς ἀντιπάλου ὁμάδος.

Ὅταν ἀρχίση τὸ παιγνίδι, τὸ παιδὶ Α ποὺ βρίσκεται στὸ κέντρο τοῦ κύκλου, ρίχνει τὴν μπάλλα στὸν ἀντίπαλο Γ τῆς πρώτης ὁμάδος, ποὺ ἔχει γιὰ «κίτσο» του τὸ δέντρο. Ὁ Γ προσπαθεῖ νὰ χτυπήση τὴν μπάλλα μὲ τὰ χέρια. Ἂν τὸ πετύχη, ἡ μπάλλα ἐπιστρέφει στὸν Α, ὁ ὁποῖος τὴν παίρνει, ἔστω καὶ ἀπὸ κάτω καὶ τὴν ξαναρρίχνει. Ἂν τοῦ ξεφύγη καὶ τὴν πιάση κάποιος ἀπὸ τοὺς συντρόφους τοῦ Α ποὺ εἶναι παρατεταγμένοι πίσω καὶ ὁλόγυρα ἀπ' τὴν πρώτη ὁμάδα, τότε ὁ Γ εἶναι χαμένος καὶ φεύγει, ἔρχεται δὲ νὰ τὸν ἀντικαταστήση κάποιος τῆς ὁμάδος του, ἕνας δηλαδὴ ἀπὸ τοὺς α, β, γ, δ, ε, ζ, η, θ, ι.

Μιχ. Χ.

Πῶς παίζεται τὸ «Μπαλόνι».



(Συνέχεια ἐκ τοῦ 42ου τεύχους)

—Μόνο μιὰ φορὰ θὰ φύγω, ἀποκρίθηκα· γιὰ νὰ πάω νὰ ἰδῶ τὸν Βιτάλη.

—Νὰ πᾶς, παιδί μου.

Τὸ σπίτι ἐκεῖνο, ποὺ εἴχαμε πέσει στὴν πόρτα του, ἀνῆκε στὴν περιοχὴ τῆς Γκλασιέρας κι' ὁ κηπουρὸς ποὺ τὸ κατοικοῦσε, λεγόνταν Πέτρος Ἀκκέν. Ἡ οἰκογένειά του, τὴ στιγμὴ αὐτή, ἀπαρτίζουνταν ἀπὸ πέντε πρόσωπα: τὸν πατέρα, δυὸ ἀγόρια, Ἀλέξη καὶ Βενιαμίν, καὶ δυὸ κορίτσια, Στεφανία τὴ μεγαλύτερη καὶ τὴ μικρότερη Λίζα. Ἡ Λίζα ἦταν βουβή· ὄχι ὅμως βουβὴ γεννημένη· γιατὶ τότε θἆταν καὶ κουφή. Στὴν ἀρχή, δυὸ χρόνια, μιλοῦσε· ἔπειτα, ἄξαφνα, πρὶν κλείση τὰ τέσσερα χρόνια, ἔχασε τὴν ὁμιλία. Τὸ πάθημα αὐτό, ποὺ τῆς ἦλθε ἀπὸ ἐκλαμψία, δὲν ἐπηρέασε εὐτυχῶς τὴ διάνοιά της, ποὺ ἀπεναντίας εἶχε λάβει μιὰ πρόωρη, ἔκτακτη ἀνάπτυξι. Ὅλα τὰ ἐννοοῦσε κι' ὅλα τὰ ἔλεγε μὲ τὰ μάτια καὶ μὲ τὰ γνεψίματα. Πολλὲς φορές, σὲ φτωχὲς μάλιστα οἰκογένειες, ὅταν ἕνα παιδὶ ἔχη κανένα τέτοιο ἐλάττωμα, οἱ ἄλλοι τὸ παραμελοῦν, τὸ ἀντιπαθοῦν, τὸ ἐγκαταλείπουν. Τίποτα τέτοιο δὲν συνέβη μὲ τὴ Λίζα. Ἡ χάρι της, ἡ ἐξυπνάδα της, ἡ γλύκα της, ἡ καλωσύνη της τὴν ἐπροφύλαξαν ἀπὸ τὴ σκληρὴ αὐτὴ τύχη. Τ' ἀδέλφια της τὴν ἀνέχουνταν χωρὶς νὰ τὴν περιγελοῦν· ὁ πατέρας της τὴν κοίταζε στὰ μάτια· ἡ ἀδελφή της τὴν ἐλάτρευε.

Ἄλλη φορά, στὶς οἰκογένειες τῶν εὐγενῶν, τὰ δικαιώματα τοῦ πρωτογέννητου,—τὰ πρωτοτόκια,—ἦταν προνόμιο σπουδαῖο. Σήμερα, στὶς οἰκογένειες τῶν ἐργατικῶν, ἔχει βαρειὰ εὐθύνη ὅποιος γεννηθῆ πρῶτος, καὶ μάλιστα ἂν εἶναι κορίτσι. Ἡ γυναῖκα τοῦ Πέτρου Ἀκκὲν εἶχε πεθάνει ἕνα χρόνο μετὰ τὴν γέννησι τῆς Λίζας καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ Στεφανία, δυὸ χρόνια μόνο μεγαλύτερη ἀπὸ τὸν Ἀλέξη, ἔγινε οἰκοδέσποινα. Ἀντὶ νὰ πηγαίνη σχολεῖο, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ κάθεται στὸ σπίτι, νὰ μαγειρεύη, νὰ μπαλώνη τὰ ροῦχα τοῦ πατέρα της καὶ τῶν παιδιῶν, νὰ κρατῆ στὴν ἀγκαλιά της τὴ Λίζα. Ξεχνῶντας πὼς ἦταν κόρη καὶ ἀδελφή τους, συνήθισαν σὲ λίγο νὰ τὴ θεωροῦν σὰν μιὰ ὑπηρέτρια — καὶ ὑπηρέτρια μάλιστα ποὺ δὲν εἶχαν ἀνάγκη νὰ τὴν καλοπιάνουν γιατ' ἤξεραν πὼς δὲν θὰ τοὺς ἔφευγε ποτέ...

Νὰ κρατῆ τὴ Λίζα στὴν ἀγκαλιά της, νὰ παίρνη τὸν Βενιαμὶν ἀπ' τὸ χέρι, νὰ δουλεύη ὅλη μέρα, νὰ σηκώνεται πρωῒ γιὰ νὰ κάνη τὸ γάλα τοῦ πατέρα της, πρὶν φύγη μὲ τ' ἀμάξι γιὰ τὴν Ἀγορά· νὰ πλαγιάζη ἀργά, γιὰ νὰ συγυρίζη τὸ σπιτικὸ μετὰ τὸ δεῖπνο· νὰ πλένη τ' ἀσπρόρρουχα τῶν παιδιῶν στὸ πλυσταρειό, νὰ ποτίζη τὸ καλοκαῖρι τὸν κῆπο, ὅταν βρίσκουνταν μιὰ στιγμὴ χωρὶς δουλειά· νὰ σηκώνεται ἀπ' τὸ κρεββάτι τὴ νύκτα, γιὰ ν' ἁπλώνη ψάθες, τὸν χειμῶνα, ὅταν ἔπιανε ἄξαφνα παγωνιά,—αὐτὴ ἦταν ἡ ζωὴ τῆς Στεφανίας. Ποτέ της δὲν ἔπαιξε, δὲν ἐγέλασε, δὲν ἐχάρηκε σὰν παιδί. Δεκατεσσάρων χρονῶν, καὶ τὸ πρόσωπό της ἦταν περίλυπο, μελαγχολικὸ σὰν καμμιᾶς γεροντοκόρης. Μόνο ποὺ τὸ φώτιζε μιὰ ἀχτίδα καλωσύνης καὶ καρτερίας...

Μόλις κρέμασα τὴν ἅρπα μου, στὸ καρφὶ ποὺ μοῦ ἔδειξαν, κι' ἄρχισα νὰ τοὺς διηγοῦμαι πὼς πέσαμε ἀπ' τὴν κούρασι στὸ δρόμο, καθὼς γυρίζαμε ἀπὸ τὸ Ζαντιγύ, ὅπου εἴχαμε πάει μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κοιμηθοῦμε σ' ἕνα λατομεῖο, ὅταν ἄξαφνα ἀκούω ἕνα ξύσιμο στὴν πόρτα τοῦ κήπου κι' ἕνα γαύγισμα θρηνητικό.

—Ὁ Κάπης! εἶπα, σηκωνόμενος εὐθύς.

Μὰ ἡ Λίζα μ' ἐπρόλαβε: ἔτρεξε στὴν πόρτα καὶ τὴν ἄνοιξε.

Ὁ Κάπης ὥρμησε μ' ἕνα πήδημα σὲ μένα καί, καθὼς τὸν πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου, ἄρχισε νὰ μοῦ γλείφη τὸ πρόσωπο μὲ γρυλλισματάκια χαρᾶς. Ὅλο του τὸ σῶμα ἔτρεμε.

—Ἀμὴ ὁ Κάπης; ρώτησα τὸν κὺρ Πέτρο.

Κατάλαβε τὴν ἐρώτησί μου.

—Πολὺ καλά, ἀποκρίθηκε· κι' ὁ Κάπης θὰ μείνη ἐδῶ.

Σὰ νὰ κατάλαβε τώρα κι' ὁ σκύλος, πήδησε κάτω, ἔβαλε τὸ δεξί του πόδι στὸ στῆθος του κι' ἐχαιρέτησε. Αὐτὸ ἔκαμε τὰ παιδιὰ νὰ γελάσουν πολύ, προπάντων τὴ Λίζα. Γιὰ νὰ διασκεδάσουν περισσότερο, εἶπα τοῦ Κάπη νὰ κάμη κανένα παιγνίδι· μὰ δὲν θέλησε· ἀνεβαίνοντας πάλι στὰ γόνατά μου, ἄρχισε νὰ μὲ φιλᾷ· ἔπειτα, κατεβαίνοντας, ἄρχισε νὰ μὲ τραβᾷ ἀπ' τὸ μανίκι.

—Θέλει νὰ βγοῦμε, ἔχει δίκηο.

—Γιὰ νὰ σὲ πάη στὸν κύριό σου;

Οἱ ἀστυνομικοί, ποὺ εἶχαν σηκώσει τὸν Βιτάλη, εἶχαν πῆ πὼς θὰ γύριζαν νὰ μὲ ἀνακρίνουν, ἅμα θὰ ζεσταινόμουν καὶ θὰ ξυπνοῦσα. Μὰ δὲν εἶχα τὴν ὑπομονὴ νὰ τοὺς περιμένω. Θἄρχουνταν κιόλα; Κι' ἐγὼ ποὺ θὰ ἤθελα νὰ μάθω γιὰ τὸν Βιτάλη; Μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν νεκρός, ὅπως τὸν ἐνόμισαν. Κι' ἐγὼ δὲν ἤμουν. Δὲν μποροῦσε νὰ ξυπνήση κι' ἐκεῖνος σὰν καὶ μένα;

Βλέποντας τὴν ἀγωνία μου, ὁ κὺρ Πέτρος μὲ πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ Ἀστυνόμου. Ἐκεῖ μοῦ ἔκαμαν ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεις· μὰ δὲν ἀποκρίθηκα, παρ' ἀφοῦ μ' ἐβεβαίωσαν πὼς ὁ Βιτάλης εἶχε πεθάνει.

Τὰ λίγα ποὺ ἤξερα, τὰ εἶπα ὅλα. Μὰ ὁ Ἀστυνόμος ἤθελε νὰ μάθη περισσότερα κι' ἐξακολούθησε νὰ μὲ ρωτᾷ, γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸν Βιτάλη. Ὅσο γιὰ μένα ἀποκρίθηκα πὼς δὲν εἶχα γονεῖς καὶ πὼς ὁ Βιτάλης μὲ εἶχε νοικιάσει ἀπὸ τὸν ἄντρα τῆς παραμάνας μου.

—Καὶ τώρα; μὲ ξαναρώτησε ὁ Ἀστυνόμος.

Ἐδῶ μίλησε ὁ κὺρ Πέτρος.

—Τὸν παίρνουμε μεῖς, εἶπε, ἂν θελήσετε νὰ μᾶς τὸν ἐμπιστευθῆτε.

Ὁ Ἀστυνόμος, ὄχι μόνο θέλησε νὰ μ' ἐμπιστευθῆ στὸν κηπουρό, παρὰ καὶ τὸν ἐπαίνεσε γιὰ τὴν καλή του πρᾶξι.

Ἔπρεπε τώρα ν' ἀποκριθῶ καὶ γιὰ τὸν Βιτάλη. Κι' αὐτὸ μοῦ ἦταν πολὺ δύσκολο, γιατὶ δὲν ἤξερα σχεδὸν τίποτα. Ὑπῆρχε ὡστόσο κάποιο σκοτεινὸ σημεῖο, ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ μιλήσω γι' αὐτό: Δηλαδὴ ἐκεῖνο ποὺ συνέβη στὴν τελευταία μας παράστασι, ὅταν ὁ Βιτάλης τραγούδησε σὲ τέτοιον τρόπο, ὥστε νὰ κινήση τὴν ἔκπληξι καὶ τὸν θαυμασμὸ τῆς μεγάλης κυρίας. Ἦταν ἀκόμα κι' οἱ ἀπειλὲς τοῦ Γαροφόλη. Σκέφθηκα ὅμως, πὼς θἄκανα καλύτερα νὰ σωπάσω. Ἕνα πρᾶγμα, ἕνα μυστικό, ποὺ ὁ κύριός μου τὸ ἔκρυψε τόσο καλὰ ὅσο ζοῦσε, ἔπρεπε νὰ φανερωθῆ μετὰ τὸ θάνατό του;

Μ' αὐτοὶ οἱ Ἀστυνόμοι, ὅταν ξέρουν τὴ δουλειά τους, κάνουν τέτοιες ἐρωτήσεις, ποὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ ξεφύγη ἕνα παιδί, ὅσο κι' ἂν θέλη νὰ σωπάση. Ἔτσι τὴν ἔπαθα κι' ἐγώ. Σὲ πέντε λεπτὰ


Πῆγα μὲ τὸν νέο μου προστάτη στὴν Ἀστυνομία.

τῆς ὥρας, ὁ Ἀστυνόμος μὲ ἀνάγκασε νὰ τοῦ πῶ ὅσα ἐγὼ ἤθελα νὰ κρύψω κι' ὅσα ἐκεῖνος ἤθελε νὰ μάθη.

—Νὰ τὸν πᾶς σ' αὐτὸν τὸν Γαροφόλη, εἶπε σ' ἕνα ἀστυφύλακα. Ἅμα βρεθῆ στὴν ὁδὸν Δελουρσίν, θὰ γνωρίση τὸ σπίτι. Θ' ἀνεβῆς μαζί του καὶ θ' ἀνακρίνης τὸν Γαροφόλη.

Ξεκινήσαμε οἱ τρεῖς: ὁ ἀστυφύλακας, ὁ πατέρας κι' ἐγώ.

Ὅπως τὸ εἶπε κι' ὁ Ἀστυνόμος, εὔκολα γνώρισα τὸ σπίτι κι' ἀνεβήκαμε στὸ τέταρτο πάτωμα. Ὁ Ματτίας δὲν ἦταν ἐκεῖ. Ἴσως θὰ τὸν εἶχαν στείλει στὸ Νοσοκομεῖο. Ἅμα ὁ Γαροφόλης εἶδε τὸν ἀστυφύλακα κι' ἐγνώρισε κι' ἐμέ, ἐχλώμιασε βέβαια ἀπὸ φόβο. Συνῆλθε ὅμως ἅμα ἄκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀστυνομικοῦ γιὰ ποιὸ λόγο πήγαμε στὸ σπίτι του.

—Ἆ, τὸν καϋμένο τὸ γέρο! εἶπε· πέθανε!

—Τὸν ἐγνώριζες;

—Ὢ ναί, πολύ.

—Πές μας λοιπὸν τί ξέρεις γι' αὐτόν.

Ὁ Γαροφόλης τότε διηγήθηκε:

—Τ' ὄνομά του δὲν ἦταν Βιτάλης. Λέγουνταν Κάρολος Μπαλζάνης· καὶ ἂν ἤσαστε, ἐδῶ καὶ τριανταπέντε—σαράντα χρόνια στὴν Ἰταλία, θὰ ἔφθανε μόνο αὐτὸ τὸ ὄνομα νὰ σᾶς πῆ ποιὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ πέθανε στὸ δρόμο ἀπὸ τὸ κρύο. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ Κάρολος Μπαλζάνης ἦταν ὁ περιφημότερος τενόρος τῆς Ἰταλίας κι' οἱ θρίαμβοί του στὰ μεγάλα θέατρα ἔμειναν ἱστορικοί. Τραγούδησε παντοῦ, στὴ Νεάπολι, στὴ Ρώμη, στὸ Μιλᾶνο, στὴ Φλωρεντία, στὸ Λονδῖνο, στὸ Παρίσι. Μὰ ἦλθε ἡμέρα ποὺ ἔχασε τὴ φωνή του. Τότε, ἀφοῦ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ εἶναι ὁ βασιλιᾶς τοῦ τραγουδιοῦ, δὲν καταδέχθηκε νὰ παίξη σὲ θέατρα μικρότερα, παρακατινὰ καὶ νὰ καταστρέψη τὴ φήμη, τὴ δόξα, ποὺ εἶχε ἀποκτήσει. Ἄφησε λοιπὸν τὸ ἔνδοξο ὄνομα τοῦ Καρόλου Μπαλζάνη κι' ἔγινε Βιτάλης. Κρύβουνταν ἀπ' ὅλους ἐκείνους ποὺ τὸν εἶχαν γνωρίσει στὸν καλό του καιρό. Ἔπρεπε ὡς τόσο νὰ ζήση καὶ δοκίμασε διάφορα ἐπαγγέλματα· μὰ δὲν πέτυχε σὲ κανένα. Ἔτσι, ἀπὸ ἀποτυχία σὲ ἀποτυχία, κατάντησε νὰ γυμνάζη σκυλιά. Ὁ μεγαλείτερος τενόρος τῆς Ἰταλίας, θιασάρχης σκύλων! Μὰ μὲ ὅλη του τὴ φτώχεια, διατηροῦσε πάντα τὴν περηφάνειά του καὶ θὰ πέθαινε ἀπὸ ντροπή, ἂν μάθαινε ποτὲ ὁ κόσμος πὼς ὁ μεγάλος Κάρολος Μπαλζάνης ἦταν ὁ φτωχὸς Βιτάλης. Ἀπὸ μιὰ σύμπτωσι, ἔτυχε νὰ μάθω ἐγὼ τὸ μυστικό του...

Αὐτὴ λοιπὸν ἦταν ἡ ἐξήγησι...

Δυστυχισμένε Κάρολε Μπαλζάνη, ἀγαπημένε μου Βιτάλη, θαυμάσιε! Καὶ βασιλιᾶς ἀληθινὸς ἂν μοῦ ἔλεγαν πὼς ἤσουν μιὰ φορά, δὲν θὰ παραξενευόμουν καθόλου!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Κηπουρός.

Τὴν ἄλλη μέρα θὰ κήδευαν τὸν Βιτάλη κι' ὁ πατέρας μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὲ πάη στὴν κηδεία.

Ἀλλὰ πρὸς μεγάλη μου λύπη, τὴν ἄλλη μέρα δὲν μπόρεσα νὰ σηκωθῶ, γιατὶ τὴ νύκτα μ' ἔπιασε ἕνας μεγάλος πυρετός. Ἄρχισε μὲ ρῖγος, ἔπειτα ὅλο μου τὸ σῶμα ἔγινε φωτιά. Τὸ στῆθός μου, ἀπὸ μέσα, μ' ἔκαιγε. Κατάλαβα πὼς ἀρρώστησα κι' ἐγὼ σὰν τὸν Καρδούλη, ὕστερ' ἀπὸ τὴ νύκτα ποὺ πέρασα ἀπάνω στὸ χιονισμένο δένδρο.

Καὶ πραγματικῶς, εἶχα πάθει περιπνευμονία.

Ἡ σοβαρὴ αὐτὴ ἀρρώστεια μ' ἔκαμε νὰ ἐκτιμήσω περισσότερο τὴν καλωσύνη τῆς καινούργιας μου οἰκογένειας καὶ πρὸ πάντων τὴν ἀφοσίωσι τῆς Στεφανίας.

Ἂν καὶ στὰ φτωχόσπιτα σπάνια φωνάζουν γιατρό, ἡ κατάστασίς μου τοὺς φόβισε τόσο, ὥστε ἔκαμαν γιὰ μένα ἐξαίρεσι. Ὁ γιατρὸς ἦλθε, μ' ἐξέτασε, ἄκουσε πὼς εἶχα περάσει μιὰ νύχτα ἔξω στὰ χιόνια, δὲν χρειάσθηκε τίποτ' ἄλλο γιὰ νὰ καταλάβη τὴν ἀρρώστεια μου κι' εἶπε πὼς ἔπρεπε νὰ μὲ πᾶνε στὸ Νοσοκομεῖο.

Ἦταν, ἀλήθεια, τὸ ἁπλούστερο καὶ τὸ εὐκολώτερο. Ὁ πατέρας ὅμως δὲν τὸ παραδέχθηκε.

—Ἀφοῦ ἦλθε κι' ἔπεσε στὴν πόρτα μας, εἶπε, κι' ὄχι στὴν πόρτα τοῦ Νοσοκομείου, πρέπει νὰ τὸν κρατήσουμε.

Ὅσα κι' ἂν τοῦ εἶπε ὁ γιατρός, ὁ κὺρ Πέτρος ἔμεινε ἀμετάπειστος. Ἔπρεπε νὰ μὲ κρατήσουν. Καὶ μ' ἐκράτησαν.

Καὶ μέσ' στὶς τόσες φροντίδες ποὺ εἶχε, ἡ καλὴ Στεφανία, ἔβαλε στὸ κεφάλι της καὶ τὴ δική μου.

(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΝ

Κατὰ τὸν Αὔγουστον ἡ Σελήνη ἀρχίζει νὰ ἀνατέλλη διαρκῶς καὶ βραδύτερον καὶ νὰ ἐλαττοῦται τὸ φῶς της. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ μποροῦμε νὰ παρατηρήσωμεν καλλίτερον τὸ μεγαλοπρεπὲς θέαμα τοῦ ἐνάστρου οὐρανοῦ ποὺ κοσμεῖται μὲ τὴν ζώνην τοῦ Γαλαξία.

Πλανῆται

Μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ λυκόφωτος καὶ ἀκριβῶς περὶ τὴν 8ην ἑσπερινὴν προβάλλει εἰς τὴν Ἀνατολὴν μὲ μεγαλοπρέπειαν ὁ πλανήτης Ἄρης. Προσεγγίσας τὴν Γῆν τὴν 27ην παρελθόντος μηνὸς ἤρχισεν ἤδη νὰ ἀπομακρύνεται αὐτῆς, χωρὶς νὰ παύση νὰ παρουσιάζη μεγαλοπρεπὲς θέαμα. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν παρατηρήσεων τῶν ἀστρονόμων θὰ δημοσιευθοῦν ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγους μῆνας διότι καὶ τώρα ἐξακολουθοῦν νὰ τὸν παρατηροῦν.

Ὁ Ζεύς, ποὺ εἶναι 1.300 φορὲς μεγαλείτερος ἀπὸ τὴν Γῆν, ἀνατέλλει εἰς τὰς 10 τὸ βράδυ πρὸς τὸ ΒΑ μέρος τοῦ οὐρανοῦ, ἐνῷ ὁ Ἄρης ἀνατέλλει πρὸς τὸ ΝΑ. μέρος τοῦ ὁρίζοντος.

Ἡ λαμπρότης του εἶναι ἡ αὐτὴ περίπου μὲ τὴν τοῦ Ἄρεως καὶ ἠμπορεῖ κανεὶς εὔκολα νὰ τὸν ἀνεύρη πρὸς ἀνατολάς. Οὗτος εὑρίσκεται εἰς τὸν ἀστερισμὸν τῶν Ἰχθύων.

Ὁ Κρόνος ἀνατέλλει εἰς τὰς 11 καὶ 30 περίπου καὶ ὁλονὲν αὐξάνει ἡ λάμψις του, εἶναι δὲ ὀλίγον ἀσθενέστερος τοῦ Βέγα (α Λύρας) ποὺ τὴν ὥραν ἐκείνην εὑρίσκεται πρὸς τὴν δύσιν του πρὸς τὸ ΒΔ. μέρος τοῦ οὐρανοῦ.

Ἐκ τῶν ἄλλων πλανητῶν, τῶν ὁρατῶν διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, ὁ Ἑρμῆς εὑρίσκεται εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Λέοντος καὶ μάλιστα πλησίον τοῦ Βασιλίσκου, εἶναι πρωϊνὸς ἀστὴρ καὶ περὶ τὸ τέλος τοῦ μηνὸς δύναται ν' ἀναζητηθῆ πρὸς τὸ ΝΑ. μέρος τοῦ πρωϊνοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ Ἀφροδίτη εἶναι βυθισμένη εἰς τὸ λυκαυγὲς καὶ ἠμπορεῖ νὰ παρατηρηθῆ μὲ δυσκολίαν.

Ὄψις τοῦ Οὐρανοῦ

Ὁ οὐρανὸς τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ἔχει ἀρκετοὺς ἀστέρας πρώτου μεγέθους καὶ ἀστερισμοὺς ποὺ εὔκολα ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ τοὺς ἀνεύρη. Μὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ λυκόφωτος, περὶ τὸ Ζενὶθ λάμπει ὁ ἀστερισμὸς τῆς Λύρας μὲ τὸν Βέγα, ἀστέρα πρώτου μεγέθους.

Εἰς τὸ ΒΔ. τοῦ οὐρανοῦ εἶναι ἐξηπλωμένη ἡ Μ. Ἄρκτος, εἰς τὴν προέκτασιν δὲ τῆς οὐρᾶς της (πρὸς Δ.) ἀνευρίσκεται εὐκόλως ὁ Ἀρκτοῦρος, ἀστὴρ πρώτου μεγέθους, ποὺ ἀνήκει εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Βοώτου.

Εἰς τὸ νότιον μέρος τοῦ οὐρανοῦ διακρίνεται ὁ Σκορπιὸς μὲ τὸν Ἀντάρην. Ἐπὶ τοῦ Γαλαξίου εὑρίσκεται ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Κύκνου καὶ τοῦ Ἀετοῦ.

Βορείως ἀνευρίσκεται εὐκόλως ἡ Κασσιόπη καὶ ὀλίγον ἀνατολικῶς ὁ Πήγασος μὲ τὴν Ἀνδρομέδαν.

Μετεωρικὸν σμῆνος

Περὶ τὸ μέσον τοῦ μηνὸς ἀναμένεται τὸ μετεωρικὸν σμῆνος τοῦ Περσέως. Τὸ μέγιστον αὐτοῦ θὰ σημειωθῆ τὴν 13 Αὐγούστου.

Ο ΑΣΤΡΟΝΟΜΟΣ

ΚΝΩΣΣΟΣ

Σὲ μιὰ ἀπόστασι περιπάτου, πέντ' ἔξη χιλιομέτρων, ἀπὸ τὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης, βρίσκεται ἡ Κνωσσὸς μὲ τὰ μυθικὰ ἀνάκτορα τοῦ Μίνωος. Ὅταν ξεκινᾶτε γιὰ κεῖ δὲν ξεύρετε τί ἀκριβῶς πρόκειται νὰ δῆτε. Δὲν ἔχετε ἰδῆ γι' αὐτὰ παρὰ φανταστικὲς ἀναπαραστάσεις καὶ ἀκατάληπτα ἀρχιτεκτονικὰ σχεδιαγράμματα.

Οἱ πληροφορίες γραφτὲς ἢ προφορικὲς δὲν σᾶς διαφωτίζουν περισσότερο. Ὅταν ἀντικρύσετε καὶ σεῖς τὴν πραγματικότητα καταλαβαίνετε τότε τὸ γιατί. Τ' ἀνάκτορα αὐτά, ὅπως εἶναι μάλιστα ἡμιαναστηλωμένα σήμερα, δὲν ἔχουν μίαν ἁπλῆ καὶ συγκεκριμένη μορφή. Εἶναι μία ὁλόκληρη μικρὴ πόλις ποὺ ἀναπτύσσεται μέσα σὲ αἰῶνες, ὀργανικά, γιὰ ν' ἀνταποκριθῆ εἰς τὴν ποικίλη καὶ πολύπλοκη ἀνακτορικὴ ζωή. Ἐξωτερικὰ λουτρά, ξενῶνες, ἱερά, ἐργαστήρια βιοτεχνῶν γιὰ τὴν ὑπηρεσία καὶ τὴν διακόσμησι τῶν ἀνακτόρων ἢ γιὰ τὴν κατασκευὴ τῶν βασιλικῶν δώρων, ἀποθῆκες παντὸς εἴδους τροφίμων καὶ ἀτελείωτα ἄλλα ἐξαρτήματα ὑπηρεσίας μαζὶ μὲ τὰ κυρίως ἀνάκτορα, ὅπου αἱ αἴθουσαι τοῦ θρόνου, τῶν βασιλικῶν ἐνδιαιτημάτων, τῶν ὑπασπιστηρίων, τῶν δεξιώσεων, τῶν τελετῶν μὲ τὶς ἀναρίθμητες κλίμακες καὶ βεράντες καθιστοῦν ἀληθινὴ τὴ φήμη τους ὅτι ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ διεξέλθη κανένας χωρὶς ὁδηγό, πρᾶγμα ποὺ συμβαίνει καὶ σήμερα.

Καὶ ὅμως ἂς μὴ νομίση κανεὶς ὅτι πρόκειται γιὰ ἕνα σύμφυρμα οἰκοδομημάτων, ποὺ ὑπακούει τυφλὰ εἰς τὰς πεζὰς ἀνάγκας. Πουθενὰ ἀλλοῦ, σὲ καμμιὰ ἄλλη ἀρχαιότητα μπροστὰ δὲν αἰσθάνεσθε, ἔτσι ζωηρά, τὸ βαθὺ καὶ ἀπροσποίητο αἴσθημα στὴν πειθαρχία τοῦ λόγου. Πουθενὰ ἡ ἀρχιτεκτονικὴ δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξη τόσο ἁπλῆ, ἀλλὰ καὶ μαθηματικώτερη ἀνάπτυξι τῆς μάζης, τόσο οἰκεία διαμόρφωσι τοῦ χώρου, τόσο ἁπλᾶ καὶ βαθμολογημένα ἀνοίγματα ἀπάνου στὰς ἀρχιτεκτονικὰς ἐπιφανείας. Γιὰ τὸ ἁπλό, ἀπέριττο καὶ οἰκεῖο αὐτὸ ἀρχιτεκτονικὸ ἀποτέλεσμα αἰσθάνεται ὅτι ἐξαντλοῦνται ἐμπειρίες ἀρχιτεκτονικὲς καὶ μηχανικὲς ποὺ πολλές τους ἴσως εἶναι ἄγνωστες καὶ σήμερα ἀκόμα. Ἔχει μείνει παροιμιῶδες τὸ σύστημα τοῦ φωτισμοῦ, τοῦ προσανατολισμοῦ, τῶν ἀποχετεύσεων, τῆς ἀναπαυτικότητος τῶν κλιμάκων του, τοῦ ἀερισμοῦ του, καὶ γενικὰ ἡ ἀπαιτητικὴ ὑγιεινή του, ποὺ δείχνει τὸ σοβαρὸ καὶ τὴν ἀνωτερότητα τοῦ πολιτισμοῦ του.

Ἡ γοητεία του εἶναι ἑνὸς ἄλλου εἴδους ἀπὸ τὴ γοητεία ἑνὸς Παρθενῶνος. Εἶναι ἡ γοητεία τῆς ζωῆς, ἂν γι' αὐτὸν μπορῆ νὰ εἰπωθῆ ὅτι εἶναι ἡ γοητεία τοῦ πνεύματος.

Ἡ γοητεία τῆς ζωῆς! Πουθενὰ ἀλλοῦ δὲν αἰσθάνεσαι νὰ ἐξαλείφωνται οἱ αἰῶνες. Διεξερχόμενος αὐτὴ τὴν ὑπέροχη ἀλληλουχία, ὅπου τὸ ἕνα θαῦμα διαδέχεται τὸ ἄλλο, μαγεμένος ἀπὸ τὶς ἐρατεινὲς ἀνταύγειες τῶν κρυσταλλίνων δαπέδων καὶ τοιχοεπιπιστρώσεων, μὲ τοὺς θρόνους τῶν Βασιλέων, τῶν παραμυθένιων λουτρῶν τῆς Βασιλίσσης μὲ ἄθικτες ἀκόμα τὶς μπανιέρες τους, ποὺ ἔξω ἀπὸ τὴ μικρότητα καὶ τὴν κομψότητά τους φαίνονται νἆναι τόσο σημερινές, ἀναβαίνοντας τὶς φθαρμένες ἀπὸ τὰ ἴχνη κλίμακές τους, ἀλλὰ πρὸ παντὸς βρισκόμενος μπροστὰ στὶς ἀπαράμιλλες διακοσμήσεις τους, ὅπου ἀπτότερα βλέπει κανεὶς καὶ πιὸ συγκεκριμένα τὴν εἰκόνα τοῦ πνεύματος αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, ἑνὸς πνεύματος ἐξόχως εὐφυοῦς, μουσικοῦ καὶ καλαισθήτου, ἀποτυπωμένο στὶς συγκεντρώσεις του, στὶς ἰδιωτικὲς ἐπισκέψεις του, τοὺς χορούς, τὶς ἀγροτικὲς πανηγύρεις του, ὅπου ἐπιδίδονται σὲ χαρωπὰ σπὸρ ἢ χορεύουν, ἑνὸς πνεύματος τέλος ποὺ ξέρει νὰ χαρῆ ὅλες τὶς ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς καὶ τὴν ὡραιότητα τῆς φύσεως, αἰσθάνεσαι ἕνα τέτοιο ξεχείλισμα θερμῆς ζωῆς ποὺ ξεχνᾶς ὁλότελα ὅτι βρίσκεσαι μέσα σ' ἐνταφιασμένα λείψανα πεντήκοντα ὁλοκλήρων αἰώνων.

Παντοῦ εἶναι διαχυμένη ἡ χαρούμενη λατρεία τῆς φύσεως. Ἡ θρησκεία τοῦ λαοῦ αὐτοῦ δὲν εἶναι παρ' αὐτὴ ἡ μεγάλη φύσις, ἡ γόνιμη μητέρα καὶ δωρήτρια τοῦ φωτὸς τῆς ζωῆς, καὶ τῶν ἀγαθῶν της.

Ὁ φυτικὸς καὶ θαλάσσιος κόσμος ποὺ εἶναι πλουσιοπαρόχως ἐγκατασπαρμένος μέσα εἰς τὶς διακοσμήσεις αὐτές, δείχνει τὴν εὐφυΐα τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ τόπου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι μόνον ἕνας θαλερὸς καὶ τερπνὸς ἐπίγειος κῆπος, τὸ σημαντικώτερο τότε κέντρο ἐξαγωγῆς εὐγενῶν προϊόντων καὶ πολυτίμων βιοτεχνημάτων, ἀλλὰ καὶ ὁ κόμβος ὅλων τῶν θαλασσίων διακομίσεων καὶ μεταφορῶν μεταξὺ Εὐρώπης, Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς. Εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ναυτικὴ δύναμις — ἡ Ἀγγλία τοῦ καιροῦ της — μέσα εἰς τὴν πολιτισμένην τότε λεκάνην τῆς Μεσογείου.

Ἡ γεωργία, ἡ τεχνουργία, ἡ ναυτιλία, καὶ τὸ ἐμπόριο εἶναι οἱ τέσσαρες ἀσφαλεῖς στῦλοι τῆς θαλασσοκρατορίας της, ἀλλὰ καὶ ὁ τετράκλωνος ποταμὸς τῆς ἀσυγκρίτου ἀνὰ τοὺς αἰῶνας εὐμαρείας της.

Ἡ μακραίων καὶ σταθερὰ ἀντοχή της δείχνει τὴ φυσικὴ ὀργάνωσι τῆς ἰσχύος της, ἡ ὁποία περισσότερον στηρίζεται εἰς τὴν πνευματικότητα καὶ ἀνωτερότητα τῆς τεχνικῆς της, παρὰ εἰς τὴν ὠργανωμένη δύναμι τῆς βίας.

Βεβαίως οἱ χρόνοι τῆς ὑπερόχου ἀκμῆς της, διακοπήκανε ἐπανειλημμένως ἀπὸ ἐσωτερικὲς διαμάχες, ἢ ἀπὸ αἰφνίδιες καὶ παροδικὲς ἐπιδρομές, οἱ ὁποῖες ὅμως παρέρχονται ἀφήνοντάς την νὰ ἀνακύψη ἀπὸ αὐτὲς τὶς καταστροφὲς ἀκόμη ὡραιοτέρα καὶ λαμπροτέρα.

Ἡ τελευταία ὅμως περὶ τὸ 1000 π. Χ. πρέπει νὰ ληφθῆ ὡς ὁριστικὴ τοὐλάχιστον γιὰ τ' ἀνάκτορα. Ἀσφαλῶς δὲν πρόκειται περὶ τυχαίας πυρκαϊᾶς ἀλλὰ τρομερᾶς ἐξωτερικῆς ἐπιδρομῆς, ποὺ καταφαίνεται καὶ ἀπὸ τὴν σύλησιν τῶν πολυτίμων ἀντικειμένων.

Ποῖος νὰ ἦτο ἆρά γε ὁ λαὸς αὐτὸς ποὺ διέκοψε βίαια τὸ νῆμά της; Ἡ ὕπαρξις πολλῶν πολυτίμων ἀντικειμένων κρητικῆς προελεύσεως μέσα εἰς τοὺς θησαυροὺς τοῦ Ἀτρέως, καθὼς καὶ ἡ ὁμολογία αὐτῶν τούτων τῶν Κρητῶν πρὸς τὸν Ἡρόδοτον ὅτι οἱ ἐπιδρομεῖς ἦσαν Ἕλληνες, συνηγορεῖ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ὅτι οὗτοι πρέπει νὰ εἶναι Ἀχαιοὶ τῆς Πελοποννήσου.

Στρατῆς Δούκας



Τὰ Προπύλαια τῶν ἀνακτόρων τῆς Κνωσσοῦ.

Εἴσοδος τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναθηναϊκοῦ κατὰ τὴν ἐπιδεικτικὴν ἑορτὴν τῶν Σκαπανέων.

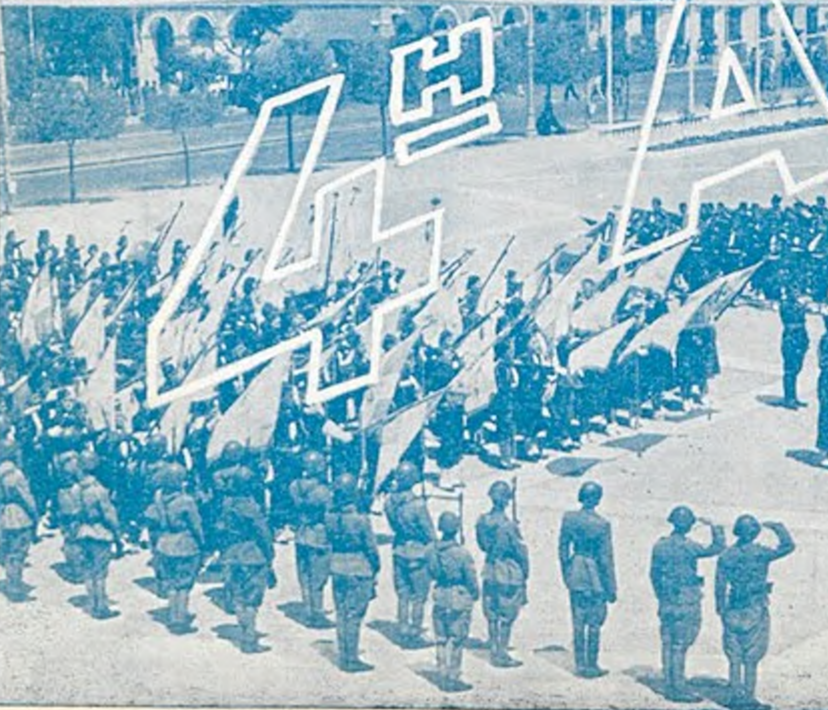
Ἀπὸ τὰς ἐργατικὰς ἐπιδείξεις τοῦ Σταδίου. Ὁμὰς ἐργατριῶν Παπαστράτου.













4η ΑΥΓΟΥ





ΣΤΟΥ 1939









Ἀπὸ τὴν ἐπίδειξιν τῶν μικρῶν Σκαπανέ ων εἰς τὸ γήπεδον τοῦ «Παναθηναϊκοῦ».

Ἡ Φάλαγξ τῶν σημαιῶν τῆς Π.Δ.Θ.Π. παρελαύνουσα κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς 4ης Αὐγούστου ἐνώπιον τοῦ Ἀρχηγοῦ.

τὸ κάστρο τῆς ὠριᾶς

Τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι ἑνὸς λαοῦ εἶναι ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς του. Μέσα σ' αὐτὸ συναντᾶμε ὅλα ἐκεῖνα τὰ συστατικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελεῖται τὸ κοινωνικὸ οἰκοδόμημα τῆς κάθε χώρας. Μέσα στὸ δημοτικὸ τραγοῦδι συναντᾶμε κάθε ὄνειρο καὶ κάθε ἀδυναμίαν μιᾶς φυλῆς. Ὁ Γερμανὸς ἱστορικὸς Κάρολος Μέντελσον-Βαρθόλμυ μιλῶντας γιὰ τὰ Ἑλληνικὰ δημοτικὰ τραγούδια εἶπε πῶς «... δὲν μοιάζουν μὲ τραγούδια ποὺ βγῆκαν ἀπὸ ἀνθρώπινα χείλη ἀλλὰ θαρρεῖς πὼς εἶναι χείμαρροι ποὺ ἀφρισμένοι ξεχύνονται ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ Ὀλύμπου καὶ τῆς Οἴτης».

Κι' ἀλήθεια. Τὸ Ἑλληνικὸ δημοτικὸ τραγοῦδι, βγαλμένο ἀπ' τὴν αἰώνια ψυχὴ ἑνὸς λαοῦ τεσσάρων χιλιάδων ἐτῶν περιέχει μιὰ ἀνεξάντλητη φλέβα καλαισθησίας καὶ στιβαρότητος κι' ἀκόμα ἀποτελεῖ μιὰ ἀκένωτη πηγὴ ἡρωϊσμοῦ καὶ μεγαλουργημάτων.

Μέσα, λοιπόν, ἀπὸ τὴν ὕλη τὴν ἀνεξάντλητη ποὺ παρέχουν οἱ ἐκφράσεις αὐτὲς τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς θὰ ἀντλήσουμε σήμερα τὸ θέμα μὲ τὸ ὁποῖον θὰ ἀπασχολήσουμε τὸν ἀναγνώστη.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς θρύλους ποὺ πίστεψε καὶ τραγούδησε κατὰ καιροὺς ὁ λαός μας εἶναι κι' ὁ θρῦλος τοῦ «Κάστρου τῆς Ὠριᾶς».

Τὸ «Κάστρο τῆς Ὠριᾶς» δὲν εἶναι ἱστορικὰ ἐξακριβωμένο ἂν ὑπῆρξε ποτέ, πολὺ δὲ περισσότερο ἀμφιβάλλουν οἱ ἱστορικοὶ—δικοί μας καὶ ξένοι— ἂν ἔγινε ποτὲ τὸ πολεμικὸ ἐπεισόδιο ποὺ ἀναφέρουν τὰ σχετικὰ δημοτικὰ τραγούδια καὶ τὸ ὁποῖο θὰ διηγηθοῦμε παρακάτω.

Τὴ θέσι τοῦ θρυλικοῦ αὐτοῦ κάστρου ὁ λαὸς τὴν θέλει σὲ διάφορες ἑλληνικὲς τοποθεσίες ἀνάλογα μὲ τὶς τοπικὲς παραλλαγὲς τοῦ τραγουδιοῦ, ἀπ' τὶς ὁποῖες οἱ σπουδαιότερες εἶναι τῶν Τεμπῶν, τοῦ Ἁγίου Πέτρου τῆς Κυνουρίας καὶ τῆς Δωρίδος. Πρέπει νὰ σημειώσουμε δὲ ὅτι καὶ στὶς τρεῖς προαναφερθεῖσες τοποθεσίες ὑπάρχουν χαλάσματα παλιῶν κάστρων ποὺ οἱ κάτοικοι τῶν γύρω περιοχῶν τὰ ὀνομάζουν «Κάστρα τῆς Ὠριᾶς».

Ἡ ἐπικρατέστερη γνώμη γιὰ τὴν τοποθεσία εἶναι αὐτὴ ποὺ δέχεται τὴν ὕπαρξι τοῦ «Κάστρου τῆς Ὠριᾶς» στὰ Τέμπη. Ἀλλὰ ἂς δοῦμε τί πίστεψε ὁ λαὸς καὶ πῶς τραγούδησε τὸ περίφημο αὐτὸ φρούριο.



Τὸ «Κάστρο τῆς Ὠριᾶς» ἦταν, κατὰ τὸ θρῦλο, τὸ τελειότερο καὶ πολυτελέστερο—νὰ ποῦμε— κάστρο τῆς ἐποχῆς του. Ἦταν κατασκευασμένο ἀπὸ μάρμαρο καὶ σκεπασμένο ἀπὸ μολύβι. Τὸ ὕψος του ὁ λαὸς τὸ πίστεψε σαράντα ὀργυιὲς τὸ δὲ πλάτος τοῦ τείχους δώδεκα. Ἐπίσης ὁ θρῦλος τὸ θέλησε:

> «Μὲ πόρτες ἀτσαλένιες κι' ἀργυρᾶ κλειδιὰ
> καὶ τοῦ γιαλοῦ ἡ πόρτα στράφτει μάλαμα».

Μέσα στὸ περίφημο αὐτὸ κάστρο καὶ σὲ γυάλινο πύργο εἰδικὰ κατασκευασμένον, μένει ἡ ἀρχόντισσα, ἡ πεντάμορφη βασιλοπούλα ἡ Ὠριά, ποὺ κι' αὐτὸ τ' ὄνομά της, «Ὠριά» (ὡραία) φανερώνει τὸ ξακουστὸ κάλλος της. Ἡ Ὠριὰ αὐτὴ ποὺ ἄλλες παραλλαγὲς τὴν θέλουν μαυρομάτα κι' ἄλλες τραγουδᾶνε τὰ γαλανά της μάτια ποὺ μοιάζουν μὲ τὴ θάλασσα, διευθύνει τοὺς πύργους καὶ τὰ τείχη τοῦ κάστρου καὶ τὰ ὑπερασπίζει ἀπὸ κάθε ἐχθρικὴ ἐπίθεσι.

Δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια τὸ πολιορκοῦν οἱ Τοῦρκοι. Δώδεκα ὁλόκληρα χρόνια προσπαθοῦν μάταια νὰ τὸ κουρσέψουν. Τὸ κάστρο τῆς πεντάμορφης ἀρχόντισσας ἀντιστέκεται στὶς ἐπιθέσεις καὶ ὁ ἐχθρός:

> «Δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πάρη τὸ ρημόκαστρο».

Ἀλλὰ ἀπάνω στὸ δωδέκατο χρόνο παρουσιάζεται στὸν Ἀμιρᾶ του (στὸν ἄρχοντα, στὸν διοικητή του), ἕνας γεννίτσαρος καὶ τοῦ προτείνει νὰ πάρη τὸ κάστρο μὲ δόλο. Πρὶν ὅμως ξεκινήση γιὰ τὴν προδοτική του αὐτὴ ἀποστολὴ ρωτάει τὸν ἄρχοντά του, ποιὰ θὰ εἶναι ἡ «ρόγα» του, ἡ ἀνταμοιβή του, μ' ἄλλα λόγια.

Ἐκεῖνος συγκινημένος ἀπ' τὴν αὐτοθυσία τοῦ στρατιώτη του αὐτοῦ, τοῦ ἀπαντάει ὅτι ἡ «ρόγα» του θἆναι:

> Χίλια ἄσπρα τὴν ἡμέρα, κι' ἄλογο καλὸ
> καὶ δυὸ σπαθιὰ ἀσημένια γιὰ τὸν πόλεμο.

Ἡ προσφορὰ ὅμως αὐτὴ δὲν δελεάζει τὸ νεαρὸ γεννίτσαρο, ὁ ὁποῖος ἀγαπᾶ καὶ θέλει νὰ παντρευτῆ τὴν πεντάμορφη κόρη, τὴν ἀρχόντισσα τοῦ κάστρου: «Δὲν θέλω, λέγει στὸν Ἀμιρᾶ του, οὔτε τ' ἄσπρα σου οὔτε τὰ φλουριά, θέλω μονάχα τὴν κόρη ποὺ κάθεται ψηλὰ στὸ γυάλινο πύργο...». Ὁ διοικητὴς προκειμένου νὰ ἐπιτύχη τὴν κατάληψι τοῦ κάστρου, δὲν «φείδεται δαπανῶν», ποὺ θὰ λέγαμε σήμερα, καὶ ἀπαντᾶ στὸ νέο ὅτι:

> «Ὡσὰν τὸ κάστρο πάρης χάρισμα κι' αὐτή».

Τότε ὁ νεαρὸς γεννίτσαρος βγάζει τὰ πράσινα ροῦχα, τὰ πολεμικά, ποὺ φορεῖ, βάζει ράσα καὶ μεταμφιεσμένος ἔτσι σὲ μοναχὸ πλησιάζει στὴν πόρτα τοῦ κάστρου παρακαλῶντας τοὺς φρουροὺς νὰ τοῦ ἀνοίξουν.. Ἐκεῖνοι στὴν ἀρχὴ δὲν τὸν πιστεύουν ὅτι εἶναι μοναχὸς καὶ τὸν διώχνουν ἀλλὰ ὅταν αὐτὸς τοὺς λέγη ὅτι δὲν εἶναι οὔτε Τοῦρκος οὔτε «κόνιαρος», ἀλλὰ ὅτι εἶναι πράγματι καλόγερος καὶ ποὺ ἀσκητεύοντας δώδεκα χρόνια «ἔβοσκε χόρτα σὰν τὸ πρόβατο» καὶ—γιὰ νὰ γίνη περισσότερο πιστευτὸς—ὅτι στὸ κάστρο ἦρθε γιὰ νὰ πάρη λάδι γιὰ τὶς ἐκκλησιές, πείθονται καὶ διαμείβεται ἡ ἑξῆς στιχομυθία:

— Νὰ ρίξουμε τσιγγέλι νὰ σὲ πάρουμε;
— Τὰ ράσα μου εἶναι σάπια καὶ ξεσκίζονται.
— Νὰ ρίξουμε τὸ δίχτυ νὰ σὲ πάρουμε;
— Εἶμαι ἀπὸ τὴν πεῖνα καὶ ζαλίζουμαι.

Τότε λέγει ὁ θρῦλος, μιὰ κόρη γελάστηκε καὶ πῆγε καὶ τοῦ ἄνοιξε τὴν πόρτα.

Ἡ ἀποστολὴ τοῦ νεαροῦ προδότη ἐπέτυχε. Καί:

> «Ὅσο ν' ἀνοίξη ἡ πόρτα χίλιοι ἐμπήκανε
> ὅσο νὰ μισοανοίξη γέμισε ἡ αὐλὴ
> κι' ὅσο νὰ καλοκλείση ἡ χώρα πάρθηκε».

Ἀφοῦ κατελήφθη ἔτσι τὸ περίφημο «Κάστρο τῆς Ὠριᾶς», ὅλοι πέσαν στὴ λεηλασία καὶ στὴ σφαγή, ὁ δὲ γεννίτσαρος ἔτρεξε νὰ πάρη τὴν κόρη, τὴν πεντάμορφη ἀρχόντισσα ποὺ βρισκόταν στὸ γυάλινο πύργο. Ἐκείνη ὅμως σὰν εἶδε πῶς τὸ ἀγαπημένο της κάστρο κυριεύτηκε, ἔπεσε ἀπηλπισμένη ἀπ' τὸν πύργο της καὶ σκοτώθηκε.

Σ' ἄλλες παραλλαγὲς ἀναφέρεται ὅτι ἡ κόρη γκρεμίστηκε ἀπ' τὸν γυάλινο πύργο της καὶ δὲν σκοτώθηκε ἀμέσως, ἀλλὰ ὅπως ἀναφέρουν οἱ παραλλαγὲς αὐτές, ἔπεσε στὰ χέρια ἑνὸς Τούρκου, ὁ ὁποῖος μὴ ξέροντας ποιὰ εἶναι τὴ σκότωσε. Ὅπως δήποτε ὅμως τὸ τραγοῦδι θέλει τὴν ἡρωϊκὴ ἀρχοντοπούλα νὰ πεθαίνη μετὰ τὴν κατάληψι τοῦ ὡραίου κάστρου της.

Δημ. Σιατόπουλος



ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Δεύτερη πατρίδα



(Συνέχεια ἐκ τοῦ 42ου τεύχους)

Ἀκόμα μιὰ φορά, ὁ κ. κι' ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐόλστων κι' ἡ Ἄννα προχώρησαν ὡς ἕνα τέταρτο λεύγας στὸ δρόμο τοῦ ρέματος τῶν Τσακαλιῶν. Ὁ Τοῦρκος κι' ὁ Μπράουν ποὺ τοὺς συνώδευαν, ἔμεναν ἥσυχοι καὶ βουβοί, ἐνῷ ὁ Θεὸς τὸ ξέρει τί γαυγίσματα καὶ τρεχάματα θάκαναν ἂν καταλάβαιναν τὸν Ἐρνέστο καὶ τὸν Τζάκ!

Ἀναγκάστηκαν νὰ γυρίσουν στὸ Φελσενχάϊμ ὄχι χωρὶς κάποια ἀνησυχία, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς οἱ ἐκδρομεῖς θὰ γύριζαν σὲ λίγο. Ἐκάθησαν στὸ τραπέζι μελαγχολικά, μὲ ταὐτὶ πάντα πρὸς τὰ ἔξω, καὶ μόλις ἄγγιξαν τὰ φαγιὰ ἐκεῖνα, ποὺ οἱ ἐκδρομεῖς θὰ τὰ καταβρόχθιζαν σὲ μιὰ στιγμή.

— Μὰ μὴν κάνετ' ἔτσι, εἶπε στὸ τέλος ὁ κ. Ζερμάττ. Δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀνησυχοῦμε τόσο... Ἀφοῦ ἔκαμαν τρεῖς ἡμέρες γιὰ νὰ φθάσουν στὰ πόδια τοῦ βουνοῦ, γιατὶ δὲν θὰ χρειασθοῦν ἄλλες τόσες γιὰ νὰ γυρίσουν;...

— Ναί, ἔχετε δίκηο, ἀποκρίθηκε ἡ Ἄννα. Μὰ τὸ γράμμα τοῦ Ἐρνέστου δὲν ἔλεγε πὼς θὰ τοὺς ἔφθαναν σαρανταοκτὼ ὧρες;...

— Συμφωνῶ, ἀγαπητή μου κόρη, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ. Φαίνεται ὅμως πὼς ὁ καλός μας Ἐρνέστος εἶχε τέτοια ἐπιθυμία νὰ μᾶς ξαναϊδῇ, ὥστε ὑποσχέθηκε περισσότερ' ἀπ' ὅσα μποροῦσε νὰ κρατήσῃ.

Ὁπωσδήποτε, δὲν ὑπῆρχε ἀκόμα λόγος ν' ἀνησυχοῦν σοβαρά. Ὁ κ. Ζερμάττ ποὺ τὸ ἔλεγε, εἶχε δίκηο. Καὶ ὅμως, τὴ νύκτα ἐκείνη, κανένας ἀπὸ τοὺς κατοίκους τοῦ Φελσενχάϊμ δὲν βρῆκε τὸν ἥσυχο ὕπνο τῆς χθεσινῆς.

Ἐκεῖνο ὡστόσο ποὺ δὲν ἦταν παρ' ἁπλῆ ἀνησυχία, ἔγινε φόβος, καὶ μάλιστα ἀγωνία, ὡς τὸ βράδυ τῆς ἄλλης ἡμέρας, 3 Ὀκτωβρίου. Οὔτε ὁ κ. Οὐόλστων, οὔτε ὁ Ἐρνέστος, οὔτε ὁ Τζάκ εἶχαν φανῆ! Τέτοια ἀργοπορία δὲν ἦταν ἀνεξήγητη γιὰ τόσο δυνατοὺς κι' ἀκούραστους πεζοπόρους;... Κάτι δυσάρεστο θὰ τοὺς συνέβη χωρὶς ἄλλο. Ἐμπόδια δὲν θὰ ἀπάντησαν περισσότερα στὸ γυρισμὸ καὶ τὸ δρόμο τὸν ἤξεραν. Ἢ μήπως εἶχαν πάρει ἄλλον, πιὸ δύσκολο, πιὸ μακρύ;...

— Ὄχι!... ὄχι!... ἔλεγε ἡ Ἄννα. Ἂν ἐσκόπευαν νὰ πάρουν ἄλλο δρόμο, ὁ Ἐρνέστος δὲν θὰ μᾶς ἔγραφε πὼς θὰ ἦταν ἐδῶ σὲ εἰκοσιτέσσερες ὧρες!

Τί ν' ἀποκριθοῦν σ' αὐτό; Ἡ Μπέτση κι' ἡ κυρία Οὐόλστων ἄρχισαν νὰ χάνουν τὴν ἐλπίδα. Ἡ Ἄννα δὲν κρατοῦσε πιὰ τὰ δάκρυά της καὶ τί νὰ τῆς πῇ ὁ κ. Ζερμάττ γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ;...

Ἀποφασίσθηκε τότε, ἂν οἱ ἐκδρομεῖς δὲν ἐγύριζαν κι' αὔριο, νὰ πᾶνε ὅλοι νὰ τοὺς περιμένουν στὸ Ἔμπερφουρτ. Ἐπειδὴ ὁ γυρισμός τους θὰ γινόταν ἀναγκαστικὰ ἀπὸ τὸ Φραγμό, ἂν πηγαῖναν ἐκεῖ, μποροῦσαν νὰ τοὺς ἰδοῦν δυὸ ὧρες νωρίτερα.

Ἦλθε τὸ βράδυ, πέρασε κι' ἡ νύκτα. Καμμιὰ εἴδησι ἀπὸ κείνους ποὺ ἔλειπαν! Τίποτα λοιπὸν δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κρατήσῃ στὸ Φελσενχάϊμ ἐκείνους ποὺ τοὺς περίμεναν μὲ θανάσιμη ἀγωνία καὶ ποὺ κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε βέβαια νὰ τοὺς κατηγορήσῃ γι' ἀνυπόμονους κι' ὑπερβολικούς.

Οἱ προετοιμασίες τὸ πρωῒ ἔγιναν γρήγορα. Ἔζεψαν τἀμάξι, ἐφόρτωσαν μερικὰ τρόφιμα καὶ μπῆκαν ὅλοι μέσα. Τὸ ἁμάξι ξεκίνησε μὲ τὸ Μπράουν μπροστά. Κι' ἀφοῦ πέρασε τὸ ρέμα τῶν Τσακαλιῶν, πῆρε τὸ δρόμο τοῦ Ἔμπερφουρτ μ' ὅλη του τὴ γρηγοράδα.

Ὅταν ἔφθασε σὲ ἀπόστασι μισῆς λεύγας ἀπὸ τὸ κτῆμα, κοντὰ στὸ γεφυράκι τοῦ καναλιοῦ ποὺ χυνόταν στὴ λίμνη τῶν Κύκνων, ὁ κ. Ζερμάττ τὸ ἐσταμάτησε. Γιατὶ ὁ Μπράουν ἔτρεχε τώρα μπροστὰ μὲ ζωηρὰ γαυγίσματα.

— Νά τους!... νά τους!... ἐφώναξε πρώτη ἡ κυρία Οὐόλστων.

Πραγματικῶς, σὲ ἀπόστασι τριακοσίων βημάτων, ἀπὸ μιὰ συστάδα δένδρων, ἐπρόβαλαν δυὸ ἄνθρωποι.

Ἦταν ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἐρνέστος.

Τί ἔγινε λοιπὸν ὁ Τζάκ;... Ὤ, δὲν θἄταν βέβαια μακριά! Θὰ εἶχε μείνει πιὸ πίσω, κυνηγῶντας...

Κραυγὲς χαρᾶς ὑποδέχθηκαν τὸν κ. Οὐόλστων καὶ τὸν Ἐρνέστο. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτοὶ δὲν ἔκαναν οὔτε βῆμα παραπάνω, οἱ ἄλλοι ἔτρεξαν πρὸς αὐτούς.

— Ποῦ εἶναι ὁ Τζάκ; ρώτησε ἡ κυρία Ζερμάττ.

Οὔτε ὁ Τζὰκ οὔτε ὁ σκύλος του Φάλμπ ἦταν ἐκεῖ.

— Τί ἔγινε ὁ Τζάκ, αὐτὸ δὲν τὸ ξέρουμε οὔτε μεῖς! ἀποκρίθηκε θλιβερὰ ὁ κ. Οὐόλστων.

Κι' ἄρχισε νὰ τοὺς διηγῆται τὴν ἀκόλουθη ἱστορία, ποὺ τὴν ἔκοβαν κάθε τόσο οἱ λυγμοὶ τῶν ἀκροατῶν.



Κραυγὲς χαρᾶς ὑποδέχθησαν τὸν κ. Οὐόλστων καὶ τὸν Ἐρνέστο.

Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κώνου εἶχαν κατεβῆ στὰ ριζοβούνια σὲ δυὸ ὧρες. Πρῶτος ἔφθασε ὁ Τζὰκ καὶ κυνήγησε λίγο στὸ δάσος τῶν ἐλάτων. Ἐδείπνησαν ἀπέξω ἀπὸ τὴ σπηλιά, ἄφησαν ἀναμμένη τὴ φωτιὰ καὶ μπῆκαν μέσα νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ ἕνας ἀγρυπνοῦσε στὴν εἴσοδο κι' οἱ ἄλλοι δυὸ κοιμῶνταν βαθειά.

Ἡ νύχτα ἐκείνη δὲν ἐταράχθηκε παρ' ἀπὸ μακρινὰ οὐρλιάσματα.

Τὸ πρωῒ ὁ κ. Οὐόλστων κι' οἱ σύντροφοί του ξεκίνησαν.

Ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ κώνου ὁ Ἐρνέστος εἶχε παρατηρήσει ὅτι τὸ δάσος ἄνοιγε, ἀραίωνε πρὸς τἀνατολικὰ καί, κατὰ τὴν πρότασί του, διευθύνθηκαν κι' οἱ τρεῖς πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ὁ δρόμος τους θὰ μάκραινε ἔτσι ὡς μιὰ λεύγα ἀπὸ τὴ βουνοσειρὰ στὴν κοιλάδα τοῦ Γκρύνταλ· μποροῦσαν ὅμως νὰ περπατοῦν γρηγορώτερα.

Στὶς ἕνδεκα ἐσταμάτησαν... Μετὰ τὸ γεῦμα διευθύνθηκαν κι' οἱ τρεῖς πρὸς τὶς ἀραιότερες ἐκεῖνες λόχμες, ὅπου ἡ κυκλοφορία ἦταν πιὸ εὔκολη.

Κατὰ τὶς δυό, ἀκούσθηκε θόρυβος ἀπὸ βαρειὰ βαδίσματα καὶ συγχρόνως ἀντήχησαν μέσ' στὰ δένδρα κάτι δυνατά, ἠχηρότατα φυσήματα. Ἕνα κοπάδι ἀπὸ ἐλέφαντες περνοῦσε τὸ δάσος τῶν ἐλάτων...

Κοπάδι;... ὄχι. Τρία μόνον ἀπ' αὐτὰ τὰ παχύδερμα φάνηκαν. Δυὸ πελώρια, — ὁ πατέρας κι' ἡ μητέρα, — κι' ἕνα μικρὸ ἐλεφαντόπουλο, ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσε...

Ξέρουμε τί ζωηρὴ ἐπιθυμία εἶχε ὁ Τζὰκ νὰ πιάσῃ ζωντανὸ ἕνα μικρὸ ἐλέφαντα καὶ νὰ τὸν ἐξημερώσῃ. Ὁ τολμηρὸς νέος ἠθέλησε νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν εὐκαιρία ποὺ παρουσιαζόταν κι' αὐτὸ ἔγινε ἡ αἰτία τοῦ χαμοῦ του.

Προβλέποντας μιὰ ἐπίθεσι, ὁ κ. Οὐόλστων, ὁ Ἐρνέστος κι' ὁ Τζὰκ πῆραν ἀμέσως στάσι ἀμυντική. Γιατὶ ἂν καὶ τὰ τουφέκια τους ἦταν γεμᾶτα, δὲν μποροῦσαν νὰ εἶναι βέβαιοι πὼς θὰ τἄβγαζαν πέρα μὲ τὰ τρομερὰ αὐτὰ θηρία.

Ὅταν οἱ τρεῖς ἐλέφαντες ἔφθασαν στὸ ἀνοιχτὸ μέρος τοῦ δάσους, σταμάτησαν. Ἀπὸ κεῖ, βλέποντες τοὺς ἀνθρώπους, ἔκαμαν ἀριστερὰ καί, χωρὶς νὰ ταχύνουν τὸ βῆμα, χώθηκαν στὰ βάθη τῆς λόχμης.

Ὁ κίνδυνος λοιπὸν εἶχε περάσει, ὅταν ὁ Τζάκ, παρασυρόμενος ἀπὸ τὸ ἀκατανίκητον πάθος τοῦ κυνηγοῦ, πῆρε κατόπι τοὺς ἐλέφαντες κι' οἱ σύντροφοί του τὸν ἔχασαν ἀπὸ τὰ μάτια τους, καθὼς καὶ τὸν Φάλμπ, ποὺ τὸν εἶχε ἀκολουθήσει.

— Τζάκ! Τζάκ! φώναξε ὁ κ. Οὐόλστων.

Ὁ ἀσυλλόγιστος ἢ δὲν ἄκουσε ἤ, τὸ πιθανώτερο, δὲν θέλησε ν' ἀκούσῃ.

Ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸν εἶδαν νὰ τρέχῃ ἀνάμεσα στὰ δένδρα κι' ἔπειτα δὲν τὸν ξαναεῖδαν πιά.

Πολὺ ἀνήσυχοι, ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἐρνέστος, ὥρμησαν νὰ τὸν φθάσουν

καὶ σὲ λίγο βρέθηκαν στὸ ἀνοιχτὸ μέρος τοῦ δάσους...

Τὸ πλάτωμα αὐτὸ ἦταν ἔρημο...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ξανακούστηκαν τὰ βαρειὰ βαδίσματα, ὄχι ὅμως καὶ κρότος τουφεκιοῦ...

Ὁ Τζὰκ δὲν θέλησε ἀκόμα νὰ μεταχειρισθῆ τὸ τουφέκι του ἢ δὲν μπόρεσε;...

Ὁπωσδήποτε δύσκολο θἆταν νὰ τὸν φτάσουν κι' ἀδύνατο νὰ βροῦν τὶς πατημασιές του στὸ ἔδαφος ἐκεῖνο, σπαρμένο ὅλο ἀπὸ ξερόκλαδα καὶ ξερόφυλλα.

Σιγὰ-σιγὰ ὁ θόρυβος χάθηκε μακρυά· μερικὰ κλαδιὰ ποὺ εἶχαν κουνηθῆ ξαναπῆραν τὴν ἀκινησία τους καὶ τίποτα πιὰ δὲν ἐτάραζε τὴν ἡσυχία τοῦ δάσους.

Ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἐρνέστος ἔψαξαν ὥς τὸ βράδυ τὶς λόχμες ὁλόγυρα στὸ πλάτωμα· εἰσχώρησαν στὰ πυκνότερα μέρη· φώναζαν τὸ Τζὰκ μὲ ὅλη τους τὴ δύναμι... Τίποτα!... Ὁ δυστυχισμένος εἶχε γίνει θῦμα τῆς τόλμης του; Δὲν μπόρεσε ν' ἀποφύγη τὴν ἐπίθεσι τῶν ἐλεφάντων; Καὶ τώρα ἦταν ξαπλωμένος ἀναίσθητος, νεκρός, σὲ κανένα μέρος τῆς σκοτεινῆς λόχμης;

Καμμιὰ φωνή, καμμιὰ κραυγὴ δὲν ἔφθασε ὡς ταὐτιὰ τοῦ κ. Οὐόλστων καὶ τοῦ Ἐρνέστου... Οἱ τουφεκιὲς ποὺ ἔρριξαν, ἔμειναν ὅλες χωρὶς ἀπάντησι.

Ἐνύκτωσε. Καὶ τότε, τσακισμένοι ἀπὸ τὴν κούρασι καὶ τὴν ἀγωνία, ἔπεσαν στὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου, πάντα προσεκτικοί, πάντα ἕτοιμοι ν' ἀκούσουν καὶ τὸν παραμικρότερο κρότο. Εἶχαν ἀνάψει μιὰ μεγάλη φωτιά, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Τζάκ, ὁδηγούμενος ἀπὸ τὴ λάμψι της, θὰ μποροῦσε νὰ τοὺς βρῆ, καὶ δὲν ἔκλεισαν μάτι ὥς τὸ πρωΐ.

Στὸ διάστημα αὐτὸ τὰ οὐρλιάσματα δὲν εἶχαν πάψει νὰ μαρτυροῦν τὴν παρουσία ἀγρίων ζώων ἐκεῖ κοντά. Σκέφθηκαν τότε ὅτι ἂν ὁ Τζὰκ κατάφερε νὰ γλυτώση ἀπὸ τοὺς ἐλέφαντες, πιθανὸ νὰ ἔπεσε σὲ πολὺ πιὸ ἐπικίνδυνα θηρία, λεοντάρια, τίγρεις... Δὲν μποροῦσαν ὡστόσο νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν. Ὅλη ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔψαξαν στὸ δάσος τῶν ἐλάτων. Κόποι χαμένοι! Ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἐρνέστος ἀναγνώρισαν, ἀπὸ μερικὰ βαθειὰ πατήματα, τὸ πέρασμα τῶν ἐλεφάντων. Σὲ μέρη-μέρη, ἡ χλόη ἦταν καταπατημένη, οἱ χαμηλοὶ κλάδοι τῶν δένδρων σπασμένοι, οἱ θάμνοι σπαραγμένοι. Ἀλλὰ ἴχνος τοῦ Τζὰκ πουθενά! Οὔτε κανέν' ἀπὸ τὰ πράγματα ποὺ εἶχε μαζί του, τὸ τουφέκι του, ὁ κυνηγετικός του σάκκος... μὰ καὶ τίποτα ποὺ νὰ δείχνη πὼς πληγώθηκε, καμμιὰ κηλῖδα ἀπὸ αἷμα...

Ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἄκαρπη αὐτὴ ἔρευνα, ὅσο σκληρὸ κι' ἂν ἦταν νὰ γυρίσουν χωρὶς τὸν Τζάκ, ἔπρεπε νὰ πάρουν μιὰ ἀπόφασι. Ὁ κ. Οὐόλστων ἔκαμε τὸν Ἐρνέστο νὰ καταλάβη πὼς γιὰ τὸ ἴδιο τὸ συμφέρον τοῦ ἀδελφοῦ του, ἦταν ἀπαραίτητο νὰ γυρίσουν στὸ Φελσενχάϊμ, ἀπ' ὅπου θὰ μποροῦσαν νὰ ξαναρχίσουν τὴν ἔρευνα μὲ συνθῆκες εὐνοϊκές.

Ὁ Ἐρνέστος δὲν βρῆκε τὴν δύναμι ν' ἀντιταχθῆ.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΣΤΗΛΗ τοῦ Γιατροῦ

Ὁ τυφοειδὴς πυρετὸς - Θεραπεία - Προφύλαξις

Β'.

Ὁ τυφοειδὴς πυρετός, ὁ τύφος ἢ ὁ κοιλιακὸς τύφος, ὅπως τὸν ὀνομάζει καλλίτερα ὁ κόσμος, ὀφείλεται στὸ μικρόβιον τοῦ Eberth.

Τὸ μικρόβιον μεταδίδεται εἰς τὸν ἄνθρωπον κατὰ δύο τρόπους, ἐμμέσως, διὰ τῶν ἀντικειμένων ἑνὸς τυφικοῦ καὶ τὰ ὁποῖα ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν ὑγιᾶ, ὅπως σκεύη, ἔπιπλα, χειραψίαι κλπ., καὶ κατόπιν διὰ τῶν χειρῶν μας εἰσέρχονται εἰς τὸ στόμα τὰ μικρόβια τοῦ τύφου καὶ ἀμέσως διὰ τῆς καταπόσεως τροφῶν ἢ ὑγρῶν μολυσμένων. Ἐκ τῶν τροφῶν καὶ ὑγρῶν τὴν πρώτην θέσιν κατέχει τὸ νερό, τὸ πηγαῖον, ὅταν σπάση ἕνας σωλὴν καὶ εἰσέλθουν ἀπὸ πλησίον ὀχετὸν ἀκάθαρτα καὶ μολυσμένα ὕδατα, ὁπότε ἀναπτύσσεται ὁ τύφος εἰς ὁλόκληρον περιοχὴν ἢ πόλιν καὶ τὸ φρεάτιον, ὅταν πλησίον τοῦ φρέατος ὑπάρχη βόθρος. Κατόπιν ἔρχονται τὰ θαλασσινὰ ὄστρακα, μύδια, στρείδια κλπ., καὶ ἰδίως ὅταν ἁλιεύωνται πλησίον τῶν ἐκβολῶν τῶν ποταμῶν ἢ ὑπονόμων. Τὰ μικρόβια τοῦ τύφου ἔχουν ἰδιαιτέραν ἀγάπην πρὸς τὰ στρείδια.

Εἶναι τόσον συχνὴ ἡ μετάδοσις τοῦ τύφου διὰ θαλασσίων ὀστράκων, ὥστε ἀποτελοῦν πραγματικὸν κίνδυνον κατὰ τοὺς θερινοὺς ἰδίᾳ μῆνας.

Κατόπιν ἔρχονται τὰ γλυκὰ τῶν ζαχαροπλαστείων μὲ κρέμα καὶ γενικῶς οἱ κρέμες ὅταν δὲν εἶναι φρέσκες. Τὸ αὐγὸ καὶ τὸ γάλα εἶναι μέσον καλλιεργείας τοῦ μικροβίου.

Τέλος ἄλλη πηγὴ μολύνσεως δευτερευούσης σήμερον σημασίας εἶναι τὰ λαχανικὰ καὶ φροῦτα καὶ τοῦτο ἐπειδὴ ἀπηγορεύθη αὐστηρῶς νὰ ποτίζωνται οἱ λαχανόκηποι μὲ τὰ ἀκάθαρτα νερὰ τῶν ὑπονόμων, ὅπως ἐγίνετο ἄλλοτε.

Ἡ νόσος ἐμφανίζεται 15, 30 ἢ καὶ 45 ἡμέρας ἀπὸ τῆς καταπόσεως τῶν μικροβίων, τὸ χρονικὸν διάστημα δὲ ἀπὸ τῆς καταπόσεως τῶν μικροβίων μέχρι τῆς ἐμφανίσεως τοῦ πυρετοῦ, λέγεται στάδιον ἐπωάσεως. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τὸ μικρόβιον ἐγκαθίσταται εἰς τὸ λεπτὸν ἔντερον, δημιουργεῖ ἑλκώσεις, πολλαπλασιάζεται καὶ ἀρχίζει νὰ στέλλη τὰς τοξίνας του εἰς τὸ αἷμα. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἀρχίζει ὁ πυρετός, στὴν ἀρχὴ μικρός, 37°—38° (Α' ἑβδομάς) κατόπιν μεγαλύτερος, 38°—39° (Β' ἑβδομάς), ὕστερα μεγάλος 39°—40°, (Γ' ἑβδομάς) καὶ τέλος ἀρχίζει νὰ ὑποχωρῆ μέχρι τελείας ἀπυρεξίας (Δ' ἑβδομάς). Στὰ παιδιὰ ὁ τύφος παρουσιάζει ποικιλίας, ἄλλοτε ἀρχίζει ἀποτόμως, μὲ 40° καὶ διαρκεῖ 20—25 ἡμέρας, ἄλλοτε ἀρχίζει μὲ μιὰ ἀμυγδαλίτιδα ἢ βρογχίτιδα καὶ ἄλλοτε εἶναι μικρᾶς διαρκείας, 10—15 ἡμερῶν, ἐλαφρὸς καὶ μὲ πυρετὸ μέχρι 38°. (Ἐκτρωτικὴ μορφή). Εἰς τὰ παιδιὰ μέχρι ἡλικίας 18 ἐτῶν, οἱ ἐπιπλοκές, ἐντερορραγίες, διατρήσεις κλπ. εἶναι σπάνιες, ἐὰν δὲ γιατρεύωνται σωστά, δὲν ἐμφανίζονται ποτέ. Ὁ τύφος γιὰ νὰ γιατρευτῆ καλά, θέλει τάξι, ρυθμό, λίγα φάρμακα καὶ ἄφθονη τροφή. Ὄχι βέβαια καὶ ὑπερβολές, δηλ. κρέας καὶ ζουμὶ ὅπως κάνουν μερικοὶ νεωτερίζοντες συνάδελφοι, ἀλλ' οὔτε καὶ ἡ σχολαστικότης ἢ μᾶλλον ἡ καταδίκη διὰ γάλακτος ἀραιωμένου. Ὁ μέσος ὅρος καὶ ἡ καλὴ ἐκτίμησις τῆς καταστάσεως τοῦ ἀρρώστου θὰ μᾶς ὁδηγήση εἰς τὴν λογικὴν χορήγησιν τῆς καταλλήλου τροφῆς, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ ἐξαντληθῆ ὁ ἄρρωστος κατὰ τὸ διάστημα τῆς θεραπείας καὶ ἔτσι νὰ ἐξασφαλισθῆ πλήρης ἡ θεραπεία. Ὀλίγο γάλα ὑπὸ μορφὴν χυλοῦ, διὰ νὰ μὴ φουσκώνη ἡ κοιλιὰ καὶ πειράζη τὴν καρδιά, σοῦπες σκέτες ἢ χορτόσουπες, φροῦτα ὠμὰ ἢ κομπόστες, φρυγανιὲς μὲ φρέσκο βούτυρο κλπ. Ἔπειτα τὰ φάρμακα, τὰ σκονάκια, τὰ πολύχρωμα μπουκάλια καὶ γενικῶς ἡ πολυφαρμακεία, πρέπει νὰ περιορισθοῦν, διότι βλάπτουν οἰκονομικῶς καὶ δὲν ὠφελοῦν πραγματικῶς, ἐφ' ὅσον οὐδὲν ὑπάρχει εἰδικὸν φάρμακον κατὰ τοῦ τύφου. Ὀλίγες μόνον σταγόνες καρδιοτονωτικὲς καὶ Ἑλληνικὲς ὄχι ξένες, διότι δὲν διαφέρουν καθόλου σὲ θεραπευτικὴ ἀξία οἱ Ἑλληνικὲς ἀπὸ τὶς ξένες, εἶναι δὲ φθηνότερες οἱ Ἑλληνικὲς κατὰ τὸ ἥμισυ.

Π.χ. ἡ εὐκαρδίνη τοῦ καθ. Δαμβέργη χορηγουμένη σὲ 30—60 σταγόνες ἡμερησίως κατὰ τὸ διάστημα τοῦ τύφου ἀποτελεῖ ἔξοχον καρδιοτονωτικὸν φάρμακον.

Ἀλλ' ἀντὶ νὰ μιλᾶμε γιὰ τὴ θεραπεία τοῦ τύφου, ὑπόθεσις πραγματικὰ ὀδυνηρά, εἶναι μοῦ φαίνεται προτιμότερο νὰ μιλήσωμε γιὰ τὸν τρόπο τῆς προφυλάξεως. Ὁ μόνος τρόπος προφυλάξεως ἀπὸ τὸν τύφον εἶναι τὸ ἀντιτυφικὸν ἐμβόλιον. Τοιαῦτα ἐμβόλια ὑπάρχουν δύο εἰδῶν, τὰ ἀπὸ τοῦ στόματος χορηγούμενα εἰς χαπάκια ἢ εἰς διάλυσιν ἐντὸς 3 ἐνέσεων καὶ τὸ γνωστὸν ἀντιτυφικὸν ἐμβόλιον τοῦ Ὑπουργείου Ὑγιεινῆς.

Τὸ δεύτερον, τὸ ὁποῖον γίνεται εἰς δύο ἐνέσεις, μίαν σήμερον καὶ τὴν ἄλλην ἐντὸς 6—8 ἡμερῶν, εἶναι τὸ ἀποτελεσματικώτερον ὅλων. Ἡ μικρὰ τοπικὴ ἀντίδρασις καὶ ὁ μικρὸς πυρετὸς δὲν πρέπει νὰ ὑπολογισθοῦν καθόλου, ὅταν σκεφθῶμεν τὸν κίνδυνον τοῦ τύφου. Ὁ ἐμβολιασμὸς ἐπαναλαμβάνεται κατ' ἔτος μὲ μίαν μόνον ἔνεσιν.

Ἐπίσης τὸ Ἑλληνικὸν Ἰνστιτοῦτο Pasteur κυκλοφορεῖ μικρὰ κυτία δύο ἐνέσεων δι' ἕνα ἐμβολιασμόν.

Γ. Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Ἡ στενογραφία

Εἶναι ἀρχαία ἡ νέα ἐφεύρεσις ἡ στενογραφία;

Πολλοὶ νομίζουν ὅτι καὶ ἡ χρησιμωτάτη αὐτὴ ἐπινόησις εἶναι ἐφεύρεσις τῶν ἡμερῶν μας.

Τὰ ἀρχαῖα ὅμως κείμενα μᾶς πείθουν ὅτι ἡ στενογραφία δὲν εἶναι διόλου νεωτέρα ἐφεύρεσις ἀλλὰ πολὺ παλαιά... ἡλικίας περίπου 2.000 ἐτῶν!

Βέβαια τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἦταν ὀλιγώτερον ἁπλοποιημένη καὶ τελειοποιημένη ἀπὸ τὴν σημερινή.

Ὁ Κικέρων ἐν πρώτοις, κατόπιν ἑνὸς ταξιδίου του στὰς Ἀθήνας καὶ στὴ Ρόδο ἀνέφερε πολλὲς φορὲς περὶ τῶν «δημοσίων συγγραφέων», οἱ ὁποῖοι «διὰ μέσου σημείων τινῶν συνέπτυσσον τὸν λόγον».



Ὕστερα ἀπ' τὸ ταξίδι του αὐτὸ ὁ Κικέρων ἔστειλε ἕνα δοῦλόν του, τὸν Τίρωνα, ἄνδρα νοήμονα καὶ ἐξαιρετικὰ ἔξυπνον, διὰ νὰ μυηθῇ στὰ μυστήρια τῆς στενογραφικῆς τέχνης.

Καὶ ὁ Τίρων ὄχι μόνον ἔμαθε τὴν στενογραφίαν ἀλλὰ καὶ ἐβελτίωσε τὸ σύστημα δημιουργήσας καινούργια μέθοδο.

Ἡ μέθοδος Τίρωνος ἐγενικεύθη ἔκτοτε εἰς τὴν ἀρχαιότητα.

Ἐπίσης τὸ ἔτος 63 π. Χ. εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ Κάτων ἐξεφώνησε λόγον μακρότατον ἐναντίον τῶν συνενόχων τοῦ Κατιλίνα, βοηθούμενος μόνον ἀπὸ τὶς ἐστενογραφημένες σημειώσεις του.

Ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, ποὺ εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ μιλᾷ... ὁλοταχῶς, εἶχε πάντα στὴν ὑπηρεσία του τρεῖς στενογράφους ποὺ τὸν ἠκολούθουν παντοῦ.

Καθὼς βλέπομεν λοιπὸν ἡ στενογραφία εἶναι πολὺ παλαιὰ ἐφεύρεσις καὶ ἄρα ...Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον!

✶ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΖΑΧΑΡΩΤΩΝ ✶

Ἰδού, ἀγαπητοί μου, καὶ μία νοστιμώτατη καὶ ὀρεκτικώτατη ἱστορία...

Εἶναι ἡ ἱστορία τῶν λογῆς-λογῆς πολυωνύμων καὶ πολυποικίλων ζαχαρωτῶν,

* * *

Τὴν ζάχαρι τὴν συναντοῦμε γιὰ πρώτη φορὰ κατὰ τὸν 13ον αἰῶνα, στὴ Σικελία.

Ἕως τότε ὡς μόνον γλυκαντικὸν ἐχρησιμοποιεῖτο καὶ ἐξωδεύετο ἀγρίως τὸ μέλι. Πρῶτοι λοιπὸν οἱ Σικελοὶ ἐκαλλιέργησαν στὴν Εὐρώπη τὸ ζαχαροκάλαμο καὶ παρεσκεύασαν τὴ ζάχαρι.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἡ ζάχαρις ἐθεωρεῖτο βασιλικὴ τροφὴ καὶ ἦταν πανάκριβη.

Γι' αὐτὸ βλέπουμε ὅτι ὁ πρῶτος θιασώτης καὶ ὑποστηρικτής τοῦ νέου προϊόντος τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ἦταν ἕνας Βασιλεύς: Ὁ Φρειδερῖκος ὁ Β΄ τῆς Γερμανίας.

Ὁ λιχούδης καὶ λαίμαργος αὐτὸς βασιληᾶς πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι εἶχε καὶ εἰδικόν... ζαχαροπλάστην εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, κάποιον Θεόδωρον.

Τὸ φιλότιμο ὅμως τοῦ ζαχαροπλάστου κὺρ Θόδωρου ἦταν φαίνεται, ὅπως καὶ τὸ ὄνομά του, ἑλληνικὸ καὶ τὸν ἔσπρωξε στὸ νὰ παρασκευάσῃ χάριν τοῦ Βασιλέως του τὰ πρῶτα μπομπόνια, τὰ ὁποῖα ἐχρωμάτιζε καὶ ἀρωμάτιζε.

* * *

Ἀργότερα, ἄγνωστον διατὶ καὶ κατὰ εἰρωνείαν, τὴν ζαχαροπλαστικὴν τὴν ἐξήσκησαν ἐπὶ ἕνα πολὺ μεγάλο χρονικὸ διάστημα οἱ... φαρμακοποιοί, οἱ ὁποῖοι



παρεσκεύαζον πλάϊ στὰ σκονάκια των καὶ τὰ χάπια των καὶ τὰ πρῶτα κουφέτα καὶ τὶς πρῶτες καραμέλλες.

Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ἤρχισε νὰ βιομηχανοποιῆται ἡ ζαχαροπλαστική. Τὸ Μομπελιὲ τῆς Γαλλίας τὴν ἐποχὴ αὐτὴ (1353 μ. Χ. περίπου) ἀρχίζει νὰ συγκεντρώνῃ ὅλην τὴν... ζαχαροπλαστικὴν κίνησιν τῆς Εὐρώπης καὶ νὰ μεταβάλλεται σὲ πόλιν τῶν κουφέτων καὶ τῶν ζαχαρωτῶν.

Ἡ ζάχαρι ἀρχίζει νὰ γίνεται ἀφθονώτερη καὶ ἡ ζαχαροπλαστική... καινοτομεῖ ἀνακατεύοντας μαζὶ μὲ τὴ ζάχαρι καὶ λίγο καφέ, λίγο τριαντάφυλλο, λίγη βιολέτα, μοσχοκάρυδο καὶ κανέλλα...

* * *

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 18ου αἰῶνος ἡ ζαχαροπλαστικὴ παρουσιάζεται νέα ἐντελῶς χωριστὴ τέχνη ἀπ' τὴν τέχνη τοῦ φαρμακοποιοῦ.

Ἡ ζάχαρις εἶναι πιὰ φθηνὴ καὶ οἱ ζαχαροπλάσται ... κάνουν τέχνη φτιάχνοντας... πύργους, φρούρια, κάστρα καὶ γλυπτικὰ ἔργα ζαχαρένια, δίνοντας ἔτσι στὸν κόσμο τὶς πρῶτες νὰ ποῦμε τοῦρτες.

Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ τὰ ζαχαρωτά, γενικῶς, εἶναι ὅπως καὶ ὁ... ταμπάκος καὶ τ' ἀρώματα μεγάλη μόδα.

Τόση μάλιστα μόδα ἦταν τότε τὰ ζαχαρωτά, ὥστε οἱ Βασιλεῖς εἶχαν μαζί μὲ τὸν αὐλάρχη καὶ τὸν ἀρχιμάγειρο καὶ εἰδικὸν ζαχαροπλάστη.

* * *

Παράλληλα μὲ τὴ ζαχαροπλαστικὴ ἀνεπτύχθη καὶ ἡ σοκολατοποιΐα.

Ἡ σοκολάτα παρουσιάζεται στὴν Εὐρώπη ὑπὸ μορφὴν κακάου βέβαια, κατὰ πρῶτον ἀπὸ τοὺς Ἰσπανούς, ποὺ τὴν ἔφεραν ἀπὸ τὸ Μεξικὸν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 16ου περίπου αἰῶνος.

Ἀπὸ δὲ τοῦ 1800 εἰσέρχεται ἐν δόξῃ καὶ εἰς τὴν ζαχαροπλαστικὴν καὶ μὲ τὴν βοήθειάν της ἐξελίσσεται ἁλματωδῶς γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ τὰ σημερινὰ εὐφραντικώτατα καὶ λίαν... ἐνδιαφέροντα προϊόντα της.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ



Μιὰ Ἀμερικανὶς 17 ἐτῶν μπορεῖ καὶ τραγουδᾷ 5.000 τραγουδάκια Κάου-Μπόϋς. Εἶναι ἀπὸ τὰς μεγαλυτέρας ἀοιδοὺς τοῦ ἀμερικ. ραδιοφώνου.



Οἱ Κινέζοι ἐξοδεύουν κατ' ἔτος 3 δισεκατομ. γαλ. φρ. (9 δισεκατ. δραχ.) διὰ τὰ διάφορα ἀφιερώματά των ἐπάνω στοὺς τάφους τῶν προγόνων των.



Ἀπὸ τὰς διαφόρους βιβλιοθήκας τῶν Ἡν. Πολιτ. ἐξέρχονται, κατὰ μέσον ὅρον, χίλιοι τόμοι τὸ λεπτόν, καὶ δανείζονται αὐτοὶ γιὰ ὡρισμ. χρόνο.



Γιὰ νὰ καθησυχάσῃ μιὰ τρικυμισμένη θάλασσα γύρω ἀπ' ἕνα πλοῖο, ἐπὶ 2 ὧρες, ἀρκεῖ νὰ ριφθοῦν στὴν ἐπιφάνειά της τετρακόσιες λίτρ. λαδιοῦ.



Ἡ κ. Ροῦζβελτ, ἀνταλλάσσει κατ' ἔτος 22.000 χειραψίες, κατὰ μέσον ὅρον, μὲ τὰ πρόσωπα ποὺ τὴν ἐπισκέπτονται στὸν «Λευκὸν Οἶκον».



Μέσα σὲ 60'', δηλαδὴ σὲ 1 λεπτό, ὁ Καναδᾶς, πρῶτος εἰς τὴν παραγωγὴν μελιοῦ, παράγει 30 κιλά, ἀπὸ τὸ ὠφέλιμο αὐτὸ προϊόν.

* ΕΝΑΣ ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΚΑΚΟΠΟΙΟΣ *

Κούκου! Τὸ δάσος ὅλο χαίρεται, εἶναι ἄνοιξις!

— Κούκου! Ὁ κοῦκος ἐπέστρεψε, δὲν θὰ ξαναρρίξῃ χαλάζι!

— Κούκου! Ὅποιος τυχερὸς ἔχει λεφτὰ στὴν τσέπη του θάχῃ ὅλο τὸ χρόνο!



... Αὐτὰ λέει μὲ τὸ εὔθυμό του «κούκου» τὸ χαριτωμένο αὐτὸ πουλί.

Χαριτωμένο; Ὁ λόγος τὸ λέει. Φυλάξου καλὰ ἀπὸ τὸ ἠλίθιό του ὕφος, καλέ μου ἄνθρωπε, γιατὶ εἶναι ὁ μεγαλείτερος κλέφτης. Βέβαια τοῦ συγχωροῦν λιγάκι τὸ ἐλάττωμά του αὐτό, γιατὶ εἶναι ὁ μόνος ποὺ καταστρέφει τὶς μεγάλες τριχωτὲς κάμπιες ποὺ ἀποφεύγουν ὅλοι οἱ ἄλλοι φτερωτοὶ κυνηγοὶ λόγῳ τοῦ δηλητηρίου τῶν τριχῶν των, ἀλλὰ τὰ ἄλλα πουλιά, τὰ πιὸ μικρὰ καὶ τὰ πιὸ χρήσιμα, ὅπως τὸ ἀηδόνι, ἡ ὑπολαῒς κλπ. δὲν ἔχουν χειρότερο ἐχθρὸ ἀπὸ τὸν κοῦκο. Τὸ κληρονομικό του πάθος ποτὲ δὲν ἔγινε ἀντιληπτὸ ἀπὸ τὰ θύματά του. Μερικὲς φορὲς ὅμως, παρὰ τὴν πονηράδα του, πέφτει κι' ὁ κοῦκος στὴν ἴδια του παγίδα.

Κανένας δὲν ἀγνοεῖ ὅτι ἡ κυρία κούκου, ἀνάλογα μὲ τὸ σῶμά της, γεννᾷ πολὺ μικρὰ αὐγά. Ἡ πονηρὴ λοιπὸν αὐτὴ μητέρα, ἀντὶ νὰ φροντίσῃ νὰ προετοιμάσῃ μιὰ φωληὰ γιὰ τὰ μικρά της, πηγαίνει καὶ τοποθετεῖ τ' αὐγά της μέσα στὴ μαλακὴ φωληὰ τοῦ σπουργίτου, ἀνάμεσα στ' ἄλλα αὐγά. Ὁ γυιὸς ἢ κόρη κούκου, γνήσιοι ἀπόγονοι τῆς μητέρας τους, ξέρουν, μόλις γεννηθοῦν, τὴ δουλειά τους. Ὅπως λοιπὸν ὁ νεαρὸς κοῦκος εἶναι πιὸ δυνατὸς καὶ πιὸ μεγάλος ἀπὸ τὰ νεογέννητα σπουργιτάκια, τὰ ξεφορτώνεται μὲ πολλὴ εὐκολία κι' ἔτσι καρποῦται μόνος του τὶς περιποιήσεις καὶ τὰ ἀγαθὰ ποὺ κουβαλοῦν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία σπουργίτου. Ἐκεῖ ὅμως ποὺ τὴν παθαίνει ὁ ἀλήτης αὐτὸς εἶναι ὅταν πάῃ καὶ τοποθετῇ τ' αὐγά της ἡ κυρία κούκου στὴ φωληὰ τῆς κυρίας τρυποκάρυδου. Κι' αὐτὸ γιατὶ ἡ κυρία αὐτὴ ἀρέσκεται νὰ τοποθετῇ τ' αὐγά της μέσα σὲ τρύπες δένδρων.

Τότε ἐπακολουθεῖ μιὰ τραγῳδία, ὅπως ἀκριβῶς τὴν εἶδε ἕνας περιβολάρης τοῦ ὁποίου μιὰ μηλιὰ τοῦ κήπου του κόπηκε στὴ μέση ἀπὸ κεραυνό.

Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ κορμοῦ τοῦ δένδρου βρῆκε ἕναν νεαρὸ κοῦκο πεθαμένο, ἀπὸ τὸν ὁποῖο δὲν ἀπέμενε παρὰ ὁ σκελετός του κάτω ἀπὸ τὸ μεταξωτό του φτέρωμα.

Ἡ ἐξήγησις τῆς τραγῳδίας αὐτῆς εἶναι πολὺ ἁπλῆ: Ἡ μητέρα μπόρεσε νὰ τοποθετήσῃ τὸ μικροσκοπικὸ αὐγό της μέσα στὴ στενὴ τρύπα ποὺ ἦταν φωληὰ κάποιου ζεύγους τρυποκάρυδων. Ὁ νεαρὸς κοῦκος κατώρθωσε ἐπίσης νὰ ξεφορτωθῇ τοὺς συντρόφους του ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο. Ὅταν ὅμως ἦρθε ἡ σειρά του νὰ βγῇ ἔξω, στάθηκε ἀδύνατο γιατὶ τὸ ἄνοιγμα τῆς τρύπας τοῦ δένδρου ἦταν πολὺ μικρὸ γιὰ τὸ σῶμα του ποὺ εἶχε ἀναπτυχθῆ. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ πεθάνῃ ἐκεῖ, φυλακισμένος, ἀπὸ τὴν πεῖνα.

Κι' ἐνῷ ἔτσι πληρώνει τὴν πονηράδα του ὁ νεαρὸς κοῦκος, ἀμέριμνη πάντα ἡ μάνα του ἐξακολουθεῖ τὰ παιγνίδια της καὶ τὰ εὐθυμά της: Κούκου! Κούκου!

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ



Ἕνας Ἄγγλος μηχανικὸς κατεσκεύασε 1 λάμπα 20.000 κηρ. ἡ ὁποία, ἂν κρεμασθῇ εἰς ὕψος 1.500 μ. φωτίζει μιὰ πόλι μὲ 100.000 κατοίκων.



Τὸ 1938 μιὰ χορεύτρια ἐπέτυχε ν' ἀνέβῃ, πατῶντας στὶς μύτες τῶν ποδιῶν της, τὶς βαθμίδες τοῦ βάθρου τῆς Μ. Σφιγγὸς τῆς Αἰγύπτου.



Τὸ μεγαλύτερο ποτάμιο νησὶ βρίσκεται ἐπὶ ἑνὸς ποταμοῦ στὴ Βραζιλία. Ἡ ἐπιφάνειά του ὑπερβαίνει εἰς μῆκος τὰ 300 χιλιόμετρα.



Τὸ 1936 ἕνας ἰδιότροπος διέτρεξε 7 χιλιόμ., βαδίζοντας πρὸς τὰ πίσω, χωρὶς νὰ γυρίσῃ εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ τὸ κεφάλι του.



Εἰς τὴν Εὐρώπη ὑπάρχουν τριάντα ἑκατομμύρια περίπου ραδιοφώνων καὶ κάθε μέρα ἡ διάδοσίς των κατακτᾷ νέον ἔδαφος.



Ὑπάρχει ἕνα εἶδος ψαριοῦ σκαντζόχοιρου ποὺ φουσκώνει μὲ ἀέρα γιὰ νὰ ἀνορθώσῃ τὰ ἀγκάθια του, ὁπότε μοιάζει μὲ ἀγκάθινη σφαῖρα.

Οἱ πολύτιμοι λίθοι

Θὰ θέλατε, βέβαια, νὰ μάθετε ποῦ εἶναι δυνατὸν ν' ἀναζητήσετε, μὲ πολλὰς ἐλπίδας ἐπιτυχίας, πολύτιμα πετράδια...

Ποιὸς ξέρει, ἴσως θελήσετε νὰ δοκιμάσετε καὶ σεῖς τὴν τύχην σας γινόμενοι κυνηγοὶ... πολυτίμων πετραδιῶν!

Λοιπὸν διαμάντια ἐν πρώτοις θὰ βρῆτε στὸ Κολκόντ τῶν ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν, στὴ Βραζιλία, στὸ Ρίον καὶ στὸ Ἀκρωτήριον τῆς Καλῆς Ἐλπίδος, ὅπου ὅμως ἡ ἐξαγωγή των ἔχει βιομηχανοποιηθῆ καὶ θὰ εἶναι μᾶλλον δύσκολον νὰ τὰ ἀναζητήσετε διὰ λογαριασμόν σας.

Τὸ σμαράγδι βρίσκεται στὴν Κολομβία, στὴ Σιβηρία καὶ ἴσως καὶ στὴν Κεϋλάνη.



Ὁ σάπφειρος συναντᾶται στὴν Κεϋλάνη, στὸ Καζιμίρ, στὴν Βιρμανία καὶ στὴν Ἀμερική.

Τὸ ρουμπίνι στὴν Ἀνατολὴ κυρίως: Στὰς Ἰνδίας καὶ στὸ Σιάμ.

Τὸ τουρκουάζ στὴν Περσία καὶ στὴν Αἴγυπτο.

Τὰ μαργαριτοφόρα ὄστρακα ζοῦν στὶς ἀκτὲς τῆς Ἰαπωνίας κυρίως, στὴν Ἀραβία, στὶς Ἰνδικὲς θάλασσες καὶ στὸν Παναμᾶ.

Τὸ τοπάζι στὴ Βραζιλία καὶ στὴν Ἰσπανία.

Ὁ ἀμέθυστος στὴ Σιβηρία, στὴν Οὐραγουάη καὶ τὴν Ὠβέρνη.

Ὁ νεφρίτης, ὁ ὑποπράσινος σκληρὸς λίθος, βρίσκεται εἰς τὴν Κίναν.

Ὅλων αὐτῶν τῶν πετραδιῶν γίνεται ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω μέρη μεγάλη καὶ συστηματικὴ ἐξαγωγή. Ἡ τύχη ὅμως κυρίως βοηθεῖ τὸν κυνηγὸν τῶν πολυτίμων πετραδιῶν. Καὶ μὲ τὴν βοήθειαν τῆς τύχης μπορεῖτε νὰ βρῆτε πολύτιμες πέτρες καὶ στὰ κατσάβραχα νὰ ποῦμε ἀκόμη τοῦ... Ὑμηττοῦ.



Κοσμᾶς Μποῦφος τοῦ Ἀθανασίου

ΕΝΑΣ ΑΣΗΜΑΝΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΑΚΟΣ ΜΕ ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Ὅλοι μας, λίγο πολύ, ξέρουμε ὅτι τὸ πρῶτο γράμμα τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης εἶναι τό... «α». Οἱ μαθηταί, ὅμως, τῆς Α΄ τάξεως τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου δὲν ἀντιμετωπίζουν ἀπ' εὐθείας αὐτὸ τὸ στοιχεῖο. Ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ «ο». Προχωροῦν ἔπειτα στὸ «ι». Καί, τέλος, ἑνώνουν τὸ πρῶτο μὲ τὸ δεύτερο καὶ σχηματίζουν τὸ ψηφίο ποὺ βρίσκεται ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ἄλλων, ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ποὺ ἐφευρέθη τὸ ἀλφάβητο.

Τὴν παλαιότατη αὐτὴ μέθοδο δὲν ἦταν δυνατὸν παρὰ νὰ ἐφαρμόζῃ καὶ ὁ Ἰάκωβος Περλεπές. Χιλιάδες φορὲς ὡς τώρα ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος δάσκαλος εἶχε δημιουργήσει τὸ πρῶτο γράμμα ἀπὸ τὴν ἕνωσιν τοῦ δεκάτου πέμπτου καὶ τοῦ ἐνάτου.

Τὸ πρωτόγονο αὐτὸ ἐκπαιδευτικὸ «πείραμα» ἐπανελήφθη κι' αὐτὴ τὴ χρονιά. Ὁ κ. Περλεπὲς σχημάτισε στὸν πίνακα, μὲ τὴν βοήθεια τῆς κιμωλίας, μιὰ κουλούρα κι' ἕνα μπαστοῦνι ἀνάποδο.

— Αὐτὴ ἡ κουλούρα, εἶπε μετὰ ταῦτα στὰ παιδιά, εἶναι τὸ «ο». Τί εἶναι αὐτὴ ἡ κουλούρα;

— Τὸ «ο»!, φώναξε ὅλη ἡ τάξις.

— Ὡραῖα, συνεπέρανε ὁ κ. Περλεπές. Κι' αὐτὸ τὸ ἀνάποδο μπαστοῦνι εἶναι τὸ «ι». Τί εἶναι αὐτὸ τὸ ἀνάποδο μπαστοῦνι;

— Τὸ «ι»!



Τὸ «ο» καὶ «ι» κάνουν τὸ «α».

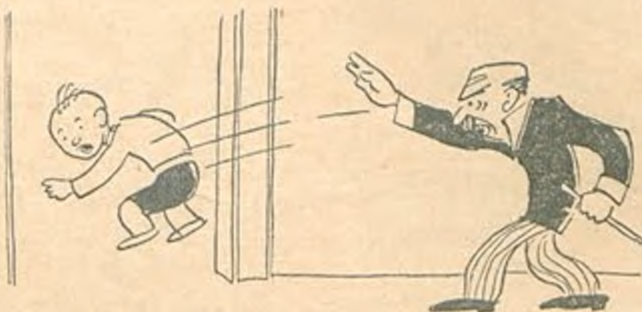
— Μπράβο!, εἶπε χαμογελαστὸς ὁ κ. Περλεπές, κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἀντίληψι τῶν μικρῶν μαθητῶν του. Προσέξτε, τώρα. Ἂν πάρουμε τὸ «ι» καὶ τὸ κολλήσωμε κοντὰ στὸ «ο», ξέρετε τί γίνεται;

— Μάλιστα, ἐγώ.

— Καὶ γιατί τὸ εἶπες;

— Γιατί ἔτσι εἶναι, κύριε δάσκαλε! Γίνεται ποτὲ νὰ κολλάῃ τὸ κουλοῦρι ἐπάνω στὸ μπαστοῦνι; Κουταμάρες θὰ λέμε τώρα;

Τὸ ἐπιχείρημα αὐτὸ τοῦ



Ὁ δάσκαλος ἐξεσφενδόνισε τὸν Κοσμᾶ ἔξω.

Ἀπόλυτος σιγὴ ἀκολούθησε τὸ ἀπροσδόκητο ἐκεῖνο ἐρώτημα. Ξαφνικά, ὅμως, ἀκούστηκε μιὰ φωνὴ γεμάτη πεποίθησι:

— Δὲν γίνεται τίποτα!

Τὰ γυαλάκια τοῦ κ. Περλεπέ, ποὺ ἔπεσαν ἀπὸ τὴν συγκίνησι ἀπὸ τὴ μύτη του, θὰ εἶχαν σπάσει, ἂν ὁ σοφὸς δημοδιδάσκαλος δὲν εἶχε προνοήσει νὰ τὰ ἔχῃ κρεμασμένα μ' ἕνα μαῦρο μεταξωτὸ κορδονάκι ἀπὸ τὸ λαιμό του. Ὁ καλὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὅταν κατώρθωσε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξι καὶ νὰ περιμαζέψῃ καὶ νὰ ξαναβάλῃ στὴ θέσι τους τὰ γυαλιά του ρώτησε:

— Ποιὸς μίλησε;

— Ἐγώ!

Ὁ κ. Περλεπὲς ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦ μαθητοῦ ποὺ ἀπήντησε στὴν ἐρώτησί του καὶ ἀμέσως ἔβγαλε ἕναν στεναγμὸ ὑπερτάτης δυσφορίας καὶ ἀπογνώσεως:

— Ὦ, Θεέ μου! Πάλι αὐτός!

Ἦταν ὁ Κοσμᾶς Μποῦφος τοῦ Ἀθανασίου.

— Ἐσὺ εἶπες πὼς δὲν γίνεται τίποτα ὅταν κολλήσωμε τὸ κουλοῦρι μὲ τὸ μπαστοῦνι; ρώτησε κουρασμένα ὁ κ. Περλεπές.

Κοσμᾶ δὲν τὸ βρῆκαν κακὸ οἱ συμμαθηταί του. Κι' ἄρχισαν, μάλιστα, νὰ διαδηλώνουν κατὰ τρόπον θορυβωδέστατον αὐτὲς τὶς ἀπόψεις των:

— Ὡραῖα τὰ λέει ὁ Κοσμᾶς!

— Μπράβο, Κοσμᾶ!

— Ἔχει δίκηο ὁ Κοσμᾶς!

Ἡ τάξις τῆς... τάξεως εἶχε καὶ πάλι διασαλευθῆ. Καὶ ὁ κ. Περλεπές, ἔξω φρενῶν αὐτὴ τὴ φορά, ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ δρακόντεια μέτρα.

— Ἄκου ἐδῶ ἐσύ! εἶπε στὸν Κοσμᾶ.

— Ἐγώ; ρώτησε ὁ Μποῦφος.

— Ναί, ἐσύ. Νὰ πᾷς ἔξω!

— Ἐγώ;

— Ναί, μωρέ! Ἐσύ!

Στάθηκε λίγο ὁ Κοσμᾶς, γιὰ νὰ καλοσκεφθῆ τὸ πρᾶγμα, κι' ὕστερα ξαναρώτησε:

— Ἐγὼ νὰ πάω ἔξω;

— Ναί, ἐσὺ νὰ πᾷς ἔξω!

— Μά... δὲν θέλω...

— Τί θὰ πῇ δὲν θέλεις;

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι δὲν ἔχω λόγο νὰ πάω ἔξω...

Ὦ διάβολε! Αὐτὸ πιὰ ὑπερέβαινε κάθε ὅριο. Ὁ κ. Περλεπὲς ἔτρεμε ὁλόκληρος ἀπὸ τὸ κακό του. Καί, τελικῶς, κατέβηκε μὲ φόρα ἀπὸ τὴν ἕδρα, ἄρπαξε τὸν Κοσμᾶ καὶ τὸν ἐξεσφενδόνισε — εἶναι ἡ κυριολεξία — ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα...

Τὸ μάθημα ξανάρχισε. Οἱ μαθηταὶ ἄρχισαν νὰ παραδέχωνται ὡς δυνατὸν τό... κόλλημα τοῦ μπαστουνιοῦ μὲ τὴν κουλούρα καὶ τὸν ἐκ τοῦ κολλήματος αὐτοῦ σχηματισμὸν τοῦ ἄλφα. Ἡ διδασκαλία, ὅμως, ἐπρόκειτο νὰ διακοπῇ πάλι ἀπὸ κάτι δυνατὰ χτυπήματα στὴν πόρτα. Ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ἐνεφανίσθη, ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπείᾳ του, ὁ Κοσμᾶς Μποῦφος τοῦ Ἀθανασίου.

— Ἐσύ; ἐβόησε μὲ ἱερὰν φρίκην ὁ κ. Ἰάκωβος Περλεπὲς μόλις τὸν ἀντίκρυσε.

— Ἐγώ, κύριε δάσκαλε, ἀπάντησε ἠρεμώτατα ὁ Κοσμᾶς. Εἶχα δίκηο, ποὺ ἔλεγα πὼς δὲν χρειαζόταν νὰ πάω ἔξω...

— Τί;

— Μάλιστα, κ. δάσκαλε. Μιὰ ποὺ μὲ στείλατε δοκίμασα, ἀλλὰ δὲν κατάφερα τίποτα. Ἂν εἶναι, ἄλλη φορά, θὰ σᾶς ζητάω μόνος μου νὰ πηγαίνω ἔξω. Γιατὶ ἐσεῖς, ὅσο νἆναι, δὲν μπορεῖτε νὰ καταλάβετε πότε θέλω καὶ πότε δὲν θέλω... Σύμφωνοι;...

Στὴν ἐρώτησι αὐτὴ δὲν κατώρθωσε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ ἀτυχὴς δάσκαλος. Ἐν τῷ μεταξύ, εἶχε λιποθυμήσει!..

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ ἀριθμητικὴ τοῦ Κοσμᾶ.



Μὲ τὸ «ο» καὶ «ι» δὲν γίνεται τίποτα.

ΣΠΑΣΟΚΕΦΑΛΙΕΣ

Γεωγραφικὴ ἀκροστιχὶς

Ἀπ' τὰ πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων νὰ σχηματισθῇ πόλις τῆς Βαλκανικῆς Χερσονήσου:

1) Περιφέρεια τῆς Ἑλλάδος, 2) Εὐρωπαϊκὸν κράτος, 3) Νῆσος τῶν Κυκλάδων, 4) Ἱσπανικὴ πόλις, 5) Μία τῶν Ἠπείρων, 6) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 7) Κράτος τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης, 8) Πόλις τῆς Μ. Ἀσίας, 9) Νῆσος παρὰ τὴν Ἀγγλίαν, 10) Κράτος τῆς Ἀσίας, 11) Νησιωτικὴ Ἑλληνικὴ πόλις.

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8	= Παλαιὸς Ἄγγλος Βασιλεύς.
4 5 3 4 2 7 8	= Ὄχι σύγχρονος.
3 4 5 4 6 5 4	= Γεωγραφικὸς ὅρος.
6 4 8 7 8	= Πολλὰ δένδρα.
3 4 5 4	= Συναίσθημα.
7 8 8 4	= Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.
3 2 7 8	= Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Κ. Γ. ΚΑΡΚΑΝΗΣ

Αἰνίγματα

Πόλι ἱερὰ τὸ πρῶτο
τ' ἄλλο φρούριο ἰσχυρὸ
πουλὶ κάνουν ποὺ ἡ λαλιά του
ἀνασταίνει καὶ νεκρό.

Πάρε μιὰ τροφὴ σπουδαία
καὶ ξυνὸ ἐν ἄλλο εἶδος
καὶ θὰ κάμῃς μία πόλι
τῆς Φθιωτιδοφωκίδος.

Εὔοσμ' ἄνθη μ' ἕνα κράτος
τῆς Ἀσίας συνδυάζεις
καὶ εὐθὺς ὡραῖα φροῦτα
φίλε μας παρουσιάζεις.

Δ. Γ. ΚΑΒΑΓΙΑΣ

Ἀναγραμματισμὸς

Ἀπ' τοῦ κάμπου τὴ χαρὰ
—ὁλοπράσινη εὐλογία—
βγάζω Α καὶ βάζω Η
καὶ τὸν τόνον ἀνεβάζω
καὶ μιὰ πόλι ἱστορικὴ
στὴ στιγμὴ παρουσιάζω.

Ι. Α. ΚΑΠΠΟΥ

Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Βασιλέα τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.

1) Πρωτεύουσα Μεσογειακοῦ κράτους. 2) Μέρος τοῦ σώματος. 3) Ἁγία. 4) Πόλις τῆς Βορείου Ἑλλάδος. 5) Εὐρωπαϊκὸν κράτος. 6) Ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς. 7) Κράτος τῆς ΒΔ. Εὐρώπης. 8) Πρωτεύουσα γειτονικοῦ πρὸς τὴν Ἑλλάδα κράτους. 9) Ἀρχαῖος ἐπικὸς ποιητής. 10) Ἑρπετόν.

ΗΛΕΚΤΡΑ Λ.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΙΚΤΥΩΤΟΝ

Α, ΒΕΡ, Ε, ΕΥ, ΕΥ, ΚΟ, ΛΑΥ, ΛΕΥ, ΛΥ, ΜΙ, ΜΠΙ, ΜΥ, ΝΟΣ, Ο, ΟΝ, ΟΝ, ΠΟΣ, ΡΙ, ΡΙ, ΡΩ, ΣΙΣ, ΤΑΣ.



Αἱ ἀνωτέρω συλλαβαὶ νὰ τοποθετηθοῦν εἰς τὸ σχέδιον—ἕνα γράμμα σὲ κάθε τετραγωνίδιον—ὥστε διαγωνίως, Α—Β, νὰ εὑρεθῇ ὄρος τῆς Ἑλλάδος καὶ ὁριζοντίως λέξεις μὲ τὴν ἑξῆς σημασίαν:

1. Ἱερὸν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος.
2. Παράλιος πόλις τῆς Ἀττικῆς.
3. Πόλις παρὰ τὸ Σούνιον.
4. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.
5. Πορθμὸς τῆς Ἑλλάδος.
6. Νῆσος τῶν Κυκλάδων.
7. Ποταμὸς τῆς Πελοποννήσου.

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΣ

Ἡ μέλισσα (κάτω δεξιά) θέλει νὰ φθάσῃ στὸ ἄνθος (ἄνω ἀριστερά). Ποιὸ δρόμο θ' ἀκολουθήσῃ;



Τρίγωνον

= Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
= Γεωγραφικὸς ὅρος.
= Δῶσε.
= Ἀντωνυμία.
= Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Μ. Κ. ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ

Μαγικὴ εἰκὼν χωρὶς εἰκόνα

— Λιλίκα, φέρε ἐκεῖνο ποὺ σοῦ εἶπα!
— Τί, καλέ;
— Δὲν ἄκουσες;

Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι λέξεων ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος:

1) Ἀκρωτήριον, 2) Κράτος τῆς Βαλτικῆς, 3) Θερινὸς μήν, 4) Γραφικὴ νῆσος τῶν Κυκλάδων, 5) Μέρος τοῦ λόγου.

Ν. ΒΑΪΤΣΗΣ

Τετράγωνον

= Μουσικὸν Ὄργανον.
= Πίνεται.
= Δύναμις.
= Ἀρχαῖος Θεός.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Α. ΑΛΕΞΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 42ου Φύλλου

Ἀκροστιχίς: Προμηθεὺς (Παρίσιοι, Ρήγας, Ὅμηρος, Μασσαλία, Ἡρόδοτος, Θεόδωρος, Εὐρώπη, ὕπνος, Σέρραι).

Κρυπτογραφικόν: Ἀριστοτέλης, ἐλαία, ἄστατος, ἱστορία, Ἄρης, τριΐστιο, Ἰτέα, ληστής, σῖτος.

Ἕνα γράμμα: Ἄτλας—ἄλας.

Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος: ΤοΤΟ—ΠΙπη (τόπι).

Τρίγωνον: Ἀνάφη — νῆμα —ἅμα—φά—η.

Μεσοστιχίς: Τρίπολις (ἀεΤός, πάΡις, κρΙθή, οΠή, στΟλή, ἀποΛλων, ὅσΙος, ΘάΣος).

Αἴνιγμα: Πανδαιμόνιον (Πᾶν—δαίμων—ἴον).

Φωνηεντόλιπον: Ὅποιος θέλει τὰ πολλὰ χάνει καὶ τὰ λίγα.

Ὁ «Κομήτης»: Ὁριζοντίως 2 σῦς, 3 χόρτα, 4 ρωμαϊκή, 5 χαρά, 6 Γρύψ, 7 Σαλαμίς, 8 εἶναι, 9 ἄτι, 14 φαλαγγόσημον, 15 Ὀράν, 16 κράνη, 17 σανατορίων. Καθέτως, 4 Ρᾶς, 3 χώρας, 2 Σομαλία, 1 λύρα, 10 ἀντί, 11 στιγμαί, 12 ἀκρίς, 13 ΗΥΣ, 14 Φός, 18 ἄρα, 19 Λάν, 20 ἀνά, 21 σκί, 22 Ἡρώ, 23 Μάν, 24 όν, 25 νή.

Λίγη ευθυμία

ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΝ ΜΕ ΔΕΚΑ ΜΠΑΛΛΕΣ



— Τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιὰ σκοτώνονται γιὰ μιὰ μπάλλα! Αὔριο θὰ ἀγοράσω δέκα μπάλλες καὶ θὰ τοὺς τὶς χαρίσω, γιὰ νὰ παίζουν χωρὶς νὰ τσακώνωνται...

Γιὰ τὴ χαρά...

Ἡ χαρά, ἔλεγε κάποιος, εἶναι μιὰ νεράϊδα. Μόλις μᾶς ἀγγίσῃ μὲ τὸ χρυσὸ ραβδί της μᾶς κάνει χαρούμενους κι' εὐτυχισμένους.

Ἂν εἶναι ἔτσι, ἀπάντησε κάποιος ἄλλος, χθὲς ποὺ ἤσουνα πάρα πολὺ χαρούμενος θὰ ἔπρεπε νὰ σὲ εἶχε σπάσει στὸ ξύλο μὲ τὸ χρυσὸ ραβδί της ἡ νεράϊδα σου!

Χωριὸ ποὺ φαίνεται...

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἔμπαινε στὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ τοῦ χωριοῦ — εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε παραθερίσει — κρατῶντας τὶς βαλίτσες του, τὴν καμπαρντίνα του καὶ τὴ φωτογραφικὴ του μηχανή. Στὸ σταθμὸ τὸν εἶδε κάποιος γνωστός.

—Ἐπιστρέφετε στὴν Ἀθήνα; τὸν ρώτησε.

— Ποιὸς σᾶς τὸ εἶπε; ἀπήντησεν ὁ Κουφιοκεφαλάκης ἔκπληκτος.

Κι' ἀπὸ μέσα του μουρμούρισε:

— Τί περίεργο, στὰ μικρὰ μέρη νὰ τὰ μαθαίνουν ὅλα!

Τερατολογία

Κάποιος ψεύτης λέει σ' ἕνα φίλο του:

— Τρέχω τόσο γρήγορα μὲ τὸ ποδήλατο, ποὺ ὅταν κάνῃ λιακάδα ἡ σκιά μου δὲν μὲ φτάνει!...

ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ !...



Ὁ ἀστυνομικός, στὸν διαρρήκτη:

— Τί κάνεις ἐκεῖ μὲ τὴ σκάλα;

— Ἀνεβαίνω στὸ διαμέρισμά μου. Τσακώθηκα μὲ τὸν ὑπάλληλο τοῦ ἀνελκυστῆρος καὶ δὲ μὲ βάζει στὸ ἀσσανσέρ...

ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΕΣΤΑΤΟΣ !

Στὸ τζάκι τοῦ ξενοδοχείου εἶχε ξαπλωθῆ περήφανα ἕνας σκύλος.

Τέσσαρες ξένοι κάθησαν γύρω του, γιατὶ στὴ μέση ἦταν ὁ σκύλος. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἦλθε ὁ ξενοδόχος.

—Ὡραῖο σκυλί! Εἶναι δικό σας, κύριε; εἶπε ἀποτεινόμενος στὸν πρῶτο ἀπὸ τοὺς ξένους.

— Ὄχι, κύριε ξενοδόχε.

— Ἔξοχο ζῶον, μὰ τὴν ἀλήθεια. Χωρὶς ἄλλο εἶναι δικό σας, ἔκανε στὸν δεύτερο.

— Ὄχι.

— Εἶναι μεγαλοπρεπέστατος αὐτὸς ὁ σκύλος. Ὁ κύριος θὰ τὸν ἀκριβοπλήρωσε βέβαια, εἶπε στρεφόμενος στὸν τρίτο.

— Δὲν εἶναι δικός μου!

— Λαμπρότατο ζῶο! φώναξε ὁ ξενοδόχος γυρίζοντας στὸν τελευταῖο ξένο μὲ θαυμασμό. Θὰ τὸν ἔχετε μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ...

— Ὁ σκύλος αὐτὸς δὲν εἶναι δικός μου!

— Πῶς; ἀνέκραξε τότε ὁ ἐξυμνητής.

Καὶ φιλοδωρῶντας τὸν δυστυχισμένο σκύλο μὲ μιὰ γερὴ κλωτσιά, φώναξε ἔξω φρενῶν:

— Γκρεμίσου ἀπὸ δῶ βρωμόσκυλο.

ΘΑ ΤΟΥ ΕΚΟΒΕ ΤΗ ΜΥΤΗ !

Ὁ Μπάρμπα-Κώστας ἦταν καλὸς καὶ ἥσυχος ἄνθρωπος. Κάποτε ὅμως ἔμπλεξε μὲ μιὰ κακὴ παρέα, ποὺ τὸν παρέσυρε στὴν ταβέρνα καὶ τὸν μέθυσε.

Ὅταν βγῆκε ἀπ' τὴν ταβέρνα γιὰ νὰ πάῃ σπίτι του, εἶχε κακὸ χάλι ὁ Μπάρμπα-Κώστας. Δὲ μποροῦσε νὰ σταθῆ στὰ πόδια του καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ ξαπλώθηκε φαρδὺς — πλατὺς στὴ μέση τοῦ δρόμου. Ἔτσι ὅπως ἦταν ξαπλωμένος, κύτταξε τὴ μύτη του. Καὶ μέσ' στὸ μεθύσι του, τοῦ φάνηκε ὅτι ἡ μύτη του εἶχε μεγαλώσει καὶ εἶχε γίνει δέκα μέτρα.

— Πώ, πώ, τί ἔπαθα, ψιθύρισε. Πῶς θὰ τὴν οἰκονομήσω αὐτὴ τὴ μύτη;

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἐρχόταν ἀπὸ μακριὰ ἕνα αὐτοκίνητο. Ὅταν πλησίασε, φώναξε ὁ Μπάρμπα-Κώστας, στὸν σωφέρ:

—Σταμάτα γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, σταμάτα.

— Τί τρέχει; ρώτησε ὁ σωφὲρ φρενάροντας ἀπότομα.

—Σταμάτα νὰ πάρω τὴ μύτη μου ἀπ' τὸ δρόμο καὶ νὰ τὴν ἀκουμπήσω στὸ πεζοδρόμιο, μὴ μοῦ τὴν κόψῃς!

Παιδικὸν πνεῦμα

— Πῶς τὸν παίρνεις τὸν καφέ σου; ρώτησε ἡ Λιλὴ τὸ Γιάννη.

— Στὸ φλυτζάνι!

* * *

Ὁ γιατρός, ἐπιστρέφοντας στὸ σπίτι του, ρωτᾷ τὸ μικρό του γυιό:

— Μὲ περιμένει κανένας ἄρρωστος;

— Τρεῖς, πατέρα. Ἕνας βλάχος, ἕνας ἄνθρωπος κι' ἕνας κύριος.

* * *

Ὁ Παῦλος ρωτᾷ ἕνα χωρικό:

— Πόσων χρονῶν εἶναι ἡ ἀγελάδα σου;

— Μά... δύο χρονῶν.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ τὸ κατάλαβες;

— Ἀπὸ τὰ κέρατα.

Καὶ ὁ Παῦλος:

— Ἄ, ναί! Ἔχει δύο!

Θεῖος ἢ θεία ;

Ὁ Κουφιοκεφαλάκης μαθαίνει ὅτι ἡ ἀδελφή του ἀπέκτησε παιδί. Τρέχει ἀμέσως στὸ σπίτι της καὶ ἀπὸ τὴ σκάλα φωνάζει:

—Ἀγόρι εἶναι ἢ κορίτσι;

—Ἔ! τοῦ λέγουν γιὰ νὰ τὸν πειράξουν, πῶς κάνεις ἔτσι; Ἀνέβα πρῶτα ἐπάνω...

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλάκης:

— Μὰ ἀνυπομονῶ νὰ μάθω τί θὰ εἶμαι, θεῖος ἢ θεία;...

ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΩΡΑ !...



— Μὲ παρακολουθεῖτε τρεῖς ὧρες τώρα ποὺ ψαρεύω καὶ ἐσχημάτισα τὴν ἐντύπωσι ὅτι σᾶς ἀρέσει τὸ ψάρεμα. Γιατί δὲν ψαρεύετε καὶ σεῖς;

— Δυστυχῶς, δὲν ἔχω διαθέσιμη ὥρα.

Η ΑΙΩΝΙΑ ΕΛΛΑΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ



Η ΕΛΛΑΣ ΟΛΗ ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΥΜΕΝΗ ΑΠΟ ΕΠ ΛΕΚΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΣΤΑΔΙΟΝ ΤΟΝ ΦΟΡΟΝ ΤΗΣ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΑΡΧΗΓΟΝ ΚΑΙ ΤΗΝ 4ΗΝ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ.

Θαμπώνει τὸ μάτι σου μόλις μπῇς στὸ Στάδιο σήμερα.

Δύο χιλιόρριζοι καὶ χιλιόκλωνοι κισσοὶ ἔχουν καλύψει μὲ τὴν πλούσια βλάστησί τους δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὶς κερκίδες του καὶ δὲν ἔχουν ἀφήσει οὔτε ἕνα μικρὸ σημεῖο ἀπὸ τὰ λευκὰ μάρμαρα γιὰ ν' ἀντικρύσῃς.

Ἐδῶ ἀπέναντί σου, στὴν Σφενδόνη, ἀντικρύζεις ἕνα πλουσιόχρωμο παρτέρι, μὲ χίλια λουλούδια τῆς Ἑλληνικῆς γῆς. Ὅλα τὰ χρώματα. Κι' ὅλα τὰ εἴδη. Λουλούδια ζωντανὰ φερμένα ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς. Ἀπὸ τὴν Θεσσαλία καὶ τὴν Ἤπειρο, ἀπὸ τὴν Μακεδονία καὶ τὴ Θράκη, ἀπὸ τὴν Πελοπόννησο καὶ τὴν Στερεά, ἀπὸ τὰς Ἰονίους καὶ τὴν Κρήτη κι' ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα νησιά.

Μὴν κουρασθῇς νὰ μάθῃς τί λουλοῦδι εἶναι τὸ καθένα. Μεγάλες πινακίδες σοῦ λένε ποιὰ Ἑλληνικὴ γῆ εἶχε τὴν καλωσύνη καὶ τὴν εὐτυχία νὰ θρέψῃ τὰ ὡραῖα αὐτὰ λουλούδια, ποὺ ἐστάλησαν ἀπὸ κάθε γωνιὰ γιὰ νὰ λαμπρύνουν μὲ τὴν παρουσία τους τὴ σημερινὴ Πανελλήνιο ἑορτή.

Καὶ μὴ ζητήσῃς ἀκόμη νὰ μάθῃς ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος, ποὺ σοῦ φάνηκε σὰν γιγάντειος κισσός, ποῖοι εἶναι, ἀπὸ ποῦ ἦλθαν καὶ τί τοὺς ἔφερε ἐδῶ μέσα.

Εἶναι Ἕλληνες. Ἕλληνες ἀπὸ κάθε γωνιά. Κάθε ἡλικίας, κάθε ἐπαγγέλματος, κάθε κοινωνικῆς τάξεως.

Καὶ ἦλθαν ὅλοι αὐτοὶ ἐδῶ μὲ τὸν ἴδιο σκοπό, γιὰ ν' ἀντικρύσουν τὸν Μεγάλο τους Ἀρχηγό, ν' ἀποτίσουν ἕνα φόρο εὐγνωμοσύνης καὶ ταυτόχρονα ν' ἀπολαύσουν, μέσα στὴ γενικὴ χαρά, τὴν ἀναβίωσι ὅλης τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως.

Μὰ ὅλων τὰ μάτια εἶναι ἐστραμμένα σ' ἕνα σημεῖο. Ὅλοι κυττοῦν μὲ ἀνυπομονησία στὴν εἴσοδο. Τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς ἀποσπάσῃ τὴν προσοχή.

Οὔτε τὰ ὡραῖα κορίτσια τῶν νησιῶν μὲ τὶς γραφικές τους στολές, οὔτε τὰ πλούσιά τους στολίδια, οὔτε τὰ παράξενα ροῦχα τῶν Ἠπειρωτισσῶν, οὔτε τὰ εὐσταλῆ καὶ ψημένα κορμιὰ τῶν φαλαγγιτῶν, οὔτε οἱ χίλιες μουσικὲς ποὺ εἶναι σκορπισμένες μέσα στὸ Στάδιο.

Ὅλοι κυττοῦν πρὸς τὴν εἴσοδο μὲ ἀγωνία. Καὶ σὰν παρουσιάζεται μιὰ κίνησις πρὸς τὴν εἴσοδο, σὰν ἀκούονται ἀπ' ἔξω, μακριὰ πρὸς τὸ Ζάππειο, χειροκροτήματα καὶ ἀλαλαγμοί, ὅλοι στρέφονται πρὸς ἐκεῖ ὁλόκληροι. Οἱ ἀναπνοὲς σταματοῦν καὶ ἕνα ὅραμα καταλαμβάνει ὅλους: Ἕνα γιγάντειο πρόσωπο ποὺ ὀγκοῦται διαρκῶς μπρὸς στὰ μάτια τους, ποὺ μεγαλώνει, μεγαλώνει ὁλοένα, καλύπτει τὰ πάντα, τοὺς πάντας καὶ εἶναι μέσα στὸ Στάδιο, μὲ τὶς κερκίδες καὶ τὴ σφενδόνη, μόνον αὐτό: Ἡ μορφὴ ἐκείνου.

Μὰ τώρα ἡ προσδοκία γίνεται πλέον πραγματικότης. Ἦλθε! Καὶ σὰν ἕνα φύσημα δυνατοῦ ἀέρα νὰ ἐκίνησεν ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος, μὲ τὴν αὐτὴ φορά, μὲ τὴν ἴδια δύναμι, ὅλοι σηκώνονται. Χιλιάδες χέρια κινοῦνται μὲ τὸν αὐτὸν ρυθμόν, στὴν ἴδια χειρονομία, καὶ ἀκούγεται ἕνα χειροκρότημα. Εἶναι τὸ Ὡσαννὰ ποὺ ὑψώνεται ἀπὸ τὴ γῆ πρὸς τοὺς οὐρανούς. Γεμίζει τὸ Στάδιον, τὴν πλατεῖα, τὸ Ζάππειο καὶ ἀνεβαίνει καὶ ψηλά, εἰς τὸν Ἀρδηττό.

Ὁ Μεταξᾶς εἶναι τώρα μέσα στὸν κόσμο. Τὸν βλέπουν ὅλοι. Τὸν παρακολουθοῦν βῆμα πρὸς βῆμα μὲ τὸ βλέμμα τους.

Δύο δάκρυα τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Μὰ λίγοι — πολὺ λίγοι — διακρίνουν καὶ κάτι ἄλλο: Δύο δάκρυα ποὺ ἀναβλύζουν ἀπὸ τὴν καρδιά του φθάνουν στὰ μάτια του καὶ ἀργὰ κυλοῦν στὸ χαρούμενό του πρόσωπο. Εἶναι δάκρυα χαρᾶς, δάκρυα συγκινήσεως, δάκρυα ἱκανοποιήσεως. Εἴθε σ' ὅλα του τὰ χρόνια τέτοια δάκρυα νὰ αὐλακώνουν τὸ πρόσωπό του. Εἴθε νὰ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς πολλὲς ἀκόμη χρονιές, τέτοια μέρα, νὰ τοῦ δείχνουμε τὴν ἀφοσίωσί μας, νὰ τὸν συγκινοῦμε μ' αὐτὴν καὶ ν' ἀπολαμβάνωμεν πάλι τὰ δάκρυα αὐτὰ τοῦ Μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ.

Ἂς δοξάσωμεν τὸν Θεόν.

Μὰ ἂς εὐλογήσουμε μαζὶ μὲ τὸν κλῆρο τὸν Θεόν. Ἂς τὸν εὐλογήσωμε ποὺ τοῦ ἔδωσε ζωὴ καὶ χρόνια καὶ κρίσι. Κι' ἂς τὸν εὐλογήσωμε ἀκόμη ποὺ ἔδωσε τὴ δύναμι καὶ τὴ θέλησι στὸν ἄνθρωπον αὐτὸν γιὰ νὰ μᾶς σώσῃ ἀπὸ τὸν δρόμο τῆς καταστροφῆς καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ μὲ τὸ χαλύ-



Στερεοελλαδίτισσες στὸν πανηγυρισμὸ τοῦ Σταδίου.

θὶνό του χέρι σταθερὰ στὴν ἀνόρθωσι.

"Ακουσον οὐρανὲ καὶ λαλήσω
Γῆ ἐνωτίζου φωνῆς...

'Αλλά, τί φωνῆς; Ν' ἀκούση ὁ οὐρανὸς τὰς ἐξάλλους ἰαχὰς ὅλων αὐτῶν τῶν χιλιάδων τοῦ κόσμου ποὺ μέσα στὴν φρενίτιδά του ἐκδηλώνει ὁ καθεὶς τὴν εὐγνωμοσύνη του, τὸν ἐνθουσιασμόν του μὲ τὸν τρόπον του, ἢ νὰ ἀκούση τὴν φωνὴν τῆς χορῳδίας τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῆς 'Ελληνικῆς Μουσικῆς; "Οχι! 'Η φωνὴ τοῦ πλήθους εἶναι πιὸ ἄδολη, πιὸ ἁγνὴ κι' ἀνεπιτήδευτη. Εἶναι ἡ φωνὴ ποὺ βγαίνει κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὴν καρδιὰ καὶ ὑψώνεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς γιὰ νὰ φθάση ἔτσι ἁγνὴ καὶ ἀθῶα στὰ αὐτιὰ τοῦ Θεοῦ μας. Τοῦ Θεοῦ τῆς 'Ελλάδος. Τοῦ Θεοῦ ποὺ μᾶς ἔδωσε, ὕστερα ἀπὸ τόσες ἀποφράδες ἡμέρες, καὶ μιὰ 4ην Αὐγούστου. Μιὰν ἡμέρα νίκης τοῦ Λαοῦ κατὰ τῆς τυραννίας τῶν κομμάτων. Μιὰν ἡμέρα ἀνορθώσεως τῆς 'Ελληνικῆς ψυχῆς. Μιὰν ἡμέρα ποὺ ἐδημιούργησε τὶς τόσες ἄλλες ὡραῖες ἡμέρες, σὰν τὴν σημερινήν.

Γύρω στὸ Στάδιο, ψηλὰ στὰ στηθαῖα, ξεδιπλώνονται ἑξῆντα σημαῖες μὲ τὰ 'Ελληνικὰ χρώματα. Εἶναι τὸ καλλίτερο πλαίσιο στὸν ἀνθόσπαρτο, μὲ τὴν 'Ελληνικὴ λεβεντιά, αὐτὸν κῆπο. Εἶναι τὸ πλαίσιο ποὺ διαδηλοῖ ὅτι κάθε ἐκδήλωσι αὐτῆς τῆς ὡραίας γιορτῆς, κάθε κίνησις, κάθε λέξις, κάθε φθόγγος εἶναι ὅλα γνήσια 'Ελληνικά, ὅλα τῆς γλυκειᾶς μας Πατρίδας.

Εὐλογημένος ἐκεῖνος ποὺ τὰ κατώρθωσεν ὅλα αὐτά. Καὶ εὐλογημένοι ἀκόμη οἱ ἱκανοὶ συνεργάται του ποὺ ἀφιέρωσαν μαζί του κάθε τους ψυχικὸ χάρισμα, κάθε τους πνοὴ γιὰ νὰ ἐκτελεσθῇ τὸ ἐμπνευσμένο πρόγραμμα ἐκείνου.

'Η Ε. Ο. Ν.

Εἶναι στιγμὲς ποὺ θέλει κανεὶς νὰ χάση τὸν ἑαυτό του. Εἶναι στιγμὲς ποὺ κανείς, ἀντικρύζοντας κάτι ὡραῖο, κάτι ὑπέροχο, ζητεῖ νὰ φύγη ἀπὸ τὸ κορμί του καὶ νὰ ὁδηγηθῇ μέσα σ' αὐτὴ τὴν ὀμορφιά. Τὶς στιγμὲς αὐτὲς θὰ ἔνοιωσαν οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι τοῦ Σταδίου ὅταν εἶδαν τὰ παιδιὰ τῆς 'Εθνικῆς 'Οργανώσεως τῆς Νεολαίας νὰ βαδίζουν μέσα στὸ στίβο τοῦ Σταδίου μελαψά, σφιχτοδεμένα, μὲ κορμιὰ ποὺ πρόδιδαν ὑγεία καὶ μὲ κεφάλια στημένα ψηλά, ποὺ πρόδιδαν ἐπίσης ὅλα τὰ ὑψηλὰ αἰσθήματα ποὺ τὰ κυρίευαν. "Ηταν ἕνα δεῖγμα τῆς νέας μας γενεᾶς. "Ενα δεῖγμα, ὄχι τὸ μοναδικό, τῶν παιδιῶν, ὅπως αὐτὰ διαπαιδαγωγοῦνται σήμερα, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκολασία καὶ τὴ διαφθορά, τῶν παιδιῶν ποὺ θύμισαν σ' ὅλους, τοὺς παληοὺς Σπαρτιάτας μὲ τὴν πλήρη συναίσθησι ποὺ ἔχουν τῆς ἀξίας τους πὼς θὰ γίνουν σήμερα «πολλῷ κάρρονες», μὰ καὶ μὲ τὴ συναίσθησι ἐπίσης ποὺ ἔχουν γιὰ τὰς ὑποχρεώσεις των ἀπέναντι στὴν Πατρίδα, γιὰ τὴν ὁποία πρόθυμα ἐπαναλαμβάνουν τὸ «τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς».

Εἶναι τὰ παιδιὰ ποὺ, ἐμπνευσμένα ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ 'Αρχηγοῦ τους, κατάλαβαν τὴν ὑποχρέωσι ποὺ ἔχουν νὰ γίνουν καλλίτεροι ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς πολίτας τῆς Πατρίδος μας καὶ ἐργάζονται ἄοκνα γιὰ νὰ τὸ ἐπιτύχουν.

'Η 'Εθνικὴ 'Οργάνωσις τῶν Νέων, μὲ 'Αρχηγὸ τὸν ἴδιο τὸν Μεταξᾶ, ἀντιπροσωπευόμενο τόσον ἄξια ἀπὸ τὸν 'Επίτροπο κ. Α. Κανελλόπουλο, τοὺς καθοδηγεῖ καὶ γιὰ τὴν ψυχική τους διάπλασι ἀλλὰ ταυτόχρονα καὶ γιὰ τὴν σωματική τους εὐεξία. Κι' ἔτσι μὴ παραξενεύεσθε γιὰ τὸ θέαμα τῶν 300 νέων ποὺ βλέπετε στὸ Στάδιο τώρα. Σὲ λίγο, σὲ πολὺ μικρὸ χρονικὸ διάστημα, ὅλα τὰ 'Ελληνόπουλα θὰ εἶναι ἔτσι. Μὲ γερὰ καὶ ἀθλητικὰ κορμιά, τὰ ὁποῖα θὰ περικλείουν μιὰ ψυχὴ στολισμένη μὲ τὰ καλλίτερα χαρίσματα.

'Η 4η Αὐγούστου, ποὺ τόσο ὡραῖα ἔγραψαν μὲ κατάλληλους σχηματισμοὺς μὲ τὰ κορμιά τους μέσα στὸ στίβο τοῦ Σταδίου, τοὺς δίνει τὶς δυνατότητες γιὰ νὰ φθάσουν ἐκεῖ ποὺ πρέπει. Γιὰ νὰ γίνουν ἀντάξιοι ἀπόγονοι ὀνομαστῶν προγόνων.

"Οπως περήφανοι μπῆκαν μέσα στὸ στίβο οἱ 300 αὐτοὶ νέοι γιὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν στοὺς ὡραίους ἐκείνους σχηματισμοὺς καὶ νὰ ἐκτελέσουν μὲ τὰ σιδερένια στεφάνια τὶς δύσκολες ἐκεῖνες γυμναστικὲς ἀσκήσεις, ἔτσι περήφανοι θὰ εἶναι καὶ σ' ὅλη τους τὴ ζωή. Περήφανοι γιατὶ γεννήθηκαν "Ελληνες καὶ μεγαλώνουν σὲ ἐποχὴ

ποὺ δὲν ντρέπονται πιὰ γιὰ τὴν Πατρίδα τους.

Καὶ ὅπως, πειθαρχημένοι στὸ πρόσταγμα τοῦ ἐπὶ κεφαλῆς των, ἐξετέλεσαν τὰς ἀσκήσεις, ἔτσι πειθαρχημένοι θὰ μποῦν καὶ στὴ ζωὴ τῆς πολιτείας, γιατὶ ἀνατρέφονται καὶ γαλουχοῦνται μὲ τὸ πνεῦμα τῆς πειθαρχίας τῶν μερῶν γιὰ τὰ προβλήματα τοῦ συνόλου.

Οἱ Νέοι μας ζοῦν γιὰ τὴν Ἑλλάδα. «Γιὰ μιὰν Ἑλλάδα νέα», ὅπως λέγει καὶ ὁ ὕμνος τους, καὶ τὸ σύνθημά τους πάντοτε καὶ εἰς κάθε τι εἶναι ἕνα. Αὐτὸ ποὺ τοὺς ἔδωκε ὁ Ἀρχηγός, καὶ ποὺ τόσον βαθειὰ μπῆκε καὶ ριζώθηκε στὴν ψυχή τους: «Ἐμπρός!».

Ἔτσι τοὺς εἶδε ὁ κόσμος στὸ Στάδιο, ἔτσι τοὺς αἰσθάνθηκαν ὅλοι καὶ γι' αὐτὸ δὲν εἶναι παράξενο τὸ πῶς πολλοί, οἱ περισσότεροι ἀσφαλῶς, τοὺς ζήλεψαν καὶ πόθησαν νὰ ἔχαναν τὸν ἑαυτό τους, νὰ ἦσαν ξανὰ παιδιὰ γιὰ νὰ γίνουν ὅμοια μ' αὐτὰ τὰ περήφανα λεβεντόπαιδα ποὺ βλέπαν ἐμπρός τους.

Ὅταν περνοῦν τὰ Ἐλευσίνια.

Ἀλλὰ μὴν σκοτίζεσθε Ἕλληνες. Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ γίνετε παιδιὰ γιὰ νὰ διορθώσετε τὴ ζωή σας. Γιὰ τίποτε ποτὲ δὲν εἶναι ἀργά. Καὶ αὐτὸ σᾶς τὸ διδάσκουν οἱ παρελάσεις τοῦ Σίτου, τῆς Ἐλαίας, τοῦ Καπνοῦ κλπ., ποὺ παρελαύνουν μπρὸς στὰ μάτια σας. Τὰ Ἐλευσίνια ποὺ γίνονται τώρα στὸ στίβο — βρισκόμαστε ἄλλως τε στὸν Μεταγειτνιῶνα (Αὔγουστον) — σᾶς διδάσκουν πόσα κανεὶς μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ μὲ τὴ δουλειά, ὅταν αὐτὴ εἶναι πειθαρχημένη καὶ συστηματοποιημένη.

Καὶ τὴν συστηματοποίησιν ἀκριβῶς αὐτὴν τῆς γεωργίας, τὸν συντονισμὸν τῆς ἐργασίας ἐπέτυχεν ἡ Κυβέρνησις τῆς 4ης Αὐγούστου μὲ τὴν φωτισμένην ἀγροτικὴν της πολιτικήν.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ ἀγρόται εἶναι σήμερα ἐδῶ, ὅλοι, ἀπὸ κάθε γωνιά, γιὰ νὰ ποῦν ἕνα μεγάλο «εὐχαριστῶ» σ' αὐτὸν ποὺ τοὺς ἀποκατέστησε, σ' αὐτὸν ποὺ συστηματοποίησε τὴν ἐργασία τους, ποὺ τοὺς ἀπήλλαξε ἀπὸ τὸν βρόχον τοῦ τοκογλύφου καὶ τοὺς ἔκαμε νὰ νοιώσουν τὴν ἀξίαν τῆς γῆς. Καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσουν, τὴν ἐποχὴν ἀκριβῶς ἐκείνην, ποὺ ὁ ἕνας μετὰ τὸν ἄλλον οἱ ἀγρόται ἔφευγαν ἀπὸ τὴν ὕπαιθρον γιὰ νὰ χωθοῦν στὰς πόλεις, ἀφοῦ, ἐγκαταλελειμμένοι στὴν ὕπαιθρο, ἔβλεπαν τὸ Κράτος εἴτε ὑπὸ μορφὴν εἰσπρακτόρων φόρων, εἴτε ὑπὸ μορφὴν ὑποσχέσεων τὰς παραμονὰς μόνον τῶν ἐκλογῶν.

Πῶς λοιπὸν ὅλοι αὐτοὶ νὰ μὴν ἔλθουν σήμερα ἐδῶ, νὰ γονατίσουν μπρὸς στὸν Εὐεργέτη τους καὶ νὰ τὸν εὐχαριστήσουν γιὰ τὴν ἀλήθεια ποὺ αὐτὸς τοὺς ἔδειξε;

Καὶ μήπως εἶναι μόνον οἱ ἀγρόται ποὺ ἦλθαν ἐδῶ, γιὰ νὰ προφέρουν τὸ «εὐχαριστῶ»; Εἶναι ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, ὅλαι αἱ συντεχνίαι, ὅλοι οἱ ἐργάται. Γιατὶ ὅλοι εὐεργετήθηκαν. Καὶ δίπλα σ' αὐτοὺς εἶναι καὶ ἡ Ἀθλητικὴ Νεολαία, αὐτὴ ποὺ ὑποστηρίχθηκε τόσον ἀπὸ τὸ Νέον Κράτος, ποὺ συστηματοποιήθηκε ἐπίσης καὶ ποὺ ἔπαυσε νὰ εἶναι ἐπάγγελμα διὰ τοὺς μὲν καὶ εὔσχημος τρόπος ἀποφυγῆς ἐργασίας δι' ἄλλους...

Δόξα στὸ πνεῦμα τῆς δουλειᾶς.

Ὁ Ὕμνος τῆς Ἐργασίας, ποὺ τόσο ζωηρὰ καὶ ὡραῖα ἀπαγγέλθηκε ἀπὸ τὶς ἐργάτριες τῶν ἐργοστασίων τοῦ Παπαστράτου, μὲ τὸν συντονισμὸ τῶν στίχων ἀπὸ ρυθμικὰς παραστάσεις, κατὰ τὴν διδασκαλία τῆς κ. Κούλας Πράτσικα, ἦταν αὐτόχρημα μιὰ ἀποθέωσι τοῦ πνεύματος τῆς δουλειᾶς. Ὁ κ. Μυριβήλης κατώρθωσε μέσα στοὺς εἴκοσι στίχους «νὰ δοξάσῃ τὸ πνεῦμα τῆς δουλειᾶς ποὺ σμίγει τὶς χῶρες, τὶς καρδιές καὶ τοὺς ἀνθρώπους». Καὶ ἡ δόξα αὐτὴ πλημμύρισε τὸ Στάδιο καὶ ἄγγισε τὶς καρδιὲς ὅλων ποὺ βρισκόνταν μέσα ἐκεῖ, γιατὶ καὶ ὅλοι δουλεύουν.

Εἶναι πρῶτο τὸ παράδειγμα τοῦ Μεγάλου Κυβερνήτη ποὺ ὡδήγησε ὅλους στὴ δουλειά. Ὅπως σήμερα στὴν Ἑλλάδα, ποτέ, πουθενὰ δὲν ἐφαρμόσθηκε τὸ «ὁ μὴ ἐργαζόμενος μηδὲ ἐσθιέτω».

«Τὰ χέρια νικοῦν καὶ πλάθουν
στ' ἀμόνι, στὸ σφυρὶ καὶ στὸ λιθάρι...»
Καὶ τὰ νειᾶτα...
«ἀγρυπνοῦν νὰ ἰδοῦν, νὰ μάθουν
στ' ἀλέτρι, στὸ κουπί, καὶ στὸ δοξάρι...»

Καὶ ἐργάζεται πλέον ὁ κόσμος μὲ



Δυὸ χαρακτηριστικοὶ τύποι νησιωτισσῶν Ἑλληνίδων στὸ Στάδιο.



Φαλαγγῖται τοῦ Στρατοπέδου «Ἰ. Μεταξᾶς» κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σταδίου.

ὄρεξι καὶ ἡσυχία. Γιατὶ ξέρει ὅτι ἡ ἐργασία του θὰ ἀμειφθῇ, γιατὶ ξέρει ὅτι δουλεύει ὁ καθεὶς γιὰ τὸν ἑαυτό του, τὴν οἰκογένειά του καὶ τὴν Πατρίδα. «Χαρὰ ἔγινε ἡ δουλειά» καὶ κινοῦν ὅλοι «γιὰ τῆς δουλειᾶς τὸ πανηγύρι...».

Τὸ ἀδέλφωμα τοῦ χοροῦ.

Μὰ μέσα στὴν πλούσια αὐτὴ γιορτὴ τοῦ Σταδίου, ποὺ ἀνύψωσε τόσες ψυχές, δύο μέρη εἶχαν μιὰ ὅλως διόλου ξεχωριστὴ αἴγλη. Ὁ χορὸς ποὺ χορεύτηκε στὴν ἀρχὴ ἀπὸ κάθε ὁμάδα τῶν ἐπαρχιῶν χωριστά, μὲ τὴν δική της μουσική, καὶ ποὺ στὸ τέλος ἀδελφώθηκε στὸν Πανελλήνιο Καλαματιανὸ καὶ ἡ ὡραία λαμπαδηφορία τῆς Ε. Ο. Ν.

Εἶχε σκοτεινάσει πιὰ καὶ ὁ κόσμος καθηλωμένος στὰς θέσεις του περίμενε τὸ τέλος τῆς γιορτῆς.

Οἱ ὀμορφιὲς ποὺ εἶχαν ἰδῆ ὅσοι εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ εἶναι στὸ Στάδιο τοὺς εἶχαν κυριολεκτικῶς καταμαγέψει καὶ κανεὶς δὲν εἶχε οὔτε τὴ δύναμι οὔτε τὴ θέλησι νὰ κινηθῇ ἀπὸ τὴ θέσι του. Τί κι' ἂν ἡ νύχτα εἶχε πέσει;

Τὸ φῶς ἀπὸ τοὺς νέους.

Κι' ἄξαφνα τὰ φῶτα σβύνουν. Μιὰ σιγὴ ἁπλώνεται σ' ὅλον αὐτὸν τὸν κόσμο. Ὁ στίβος ἀδειάζει βιαστικὰ ἀπὸ ὅλους καὶ οἱ θεαταὶ κρατοῦν καὶ τὴν ἀναπνοή τους ἀκόμη. Κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ προμηνύεται. Ποιὸς ξέρει ποιάν ἄλλην ὀμορφιὰ προοιωνίζουν λίγες κινήσεις ποὺ φαίνονται στὴν εἴσοδο, στὰ προπύλαια τοῦ Σταδίου! Ἡ ἡμέρα ὅλη ἦταν ἡμέρα ὡραίων ἐκπλήξεων. Μιὰ παρόμοια ὡραία ἔκπληξις θὰ τοὺς παρουσιάζετο ἀσφαλῶς καὶ πάλιν. Καὶ δὲν ἀργεῖ νὰ παρουσιασθῇ.

Τὸ σκοτάδι τοῦ Σταδίου τὸ διαδέχεται ἕνα ἐκτυφλωτικὸ φῶς. Μιὰ πύρινη γλῶσσα μπαίνει ἀπὸ τὰ προπύλαια, προχωρεῖ στὸ στίβο κι' ἁπλώνεται, ἁπλώνεται ὁλοένα, χωρὶς νὰ βρίσκῃ πουθενὰ ἐμπόδιο. Ὁ δρόμος της εἶναι καθαρός. Τὸν ἔχουν ἤδη ξεκαθαρίσει γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ προχωρήσῃ τὸ φῶς παντοῦ καὶ νὰ μεταλαμπαδεύσῃ τὴν αἴγλη του σὲ ὅλους, σὲ ὅλα. Τὰ κορίτσια τῆς Ε. Ο. Ν. βαδίζουν μπροστὰ μὲ τοὺς πυρσοὺς καὶ δίδουν τὸ φῶς.

Εἶναι ἐπιβλητικὸ τὸ θέαμα μέσα στὴ νύχτα. Ὁ κόσμος τὸ παρακολουθεῖ, χαίρεται, ἐνθουσιάζεται καὶ συγκινῆται. Πολλοὶ δοκιμάζουν νὰ χειροκροτήσουν. Μὰ τὰ χέρια ἔχουν μουδιάσει, δὲν ὑπακούουν στὴ θέλησι τοῦ ἐγκεφάλου. Ὅλοι εἶναι ὑπνωτισμένοι, τὸ φῶς τῆς νεότητος τοὺς ἔχει συγκεντρώσει ὁλόκληρους, τὰ μέλη τους εἶναι καὶ αὐτὰ ξένα. Καὶ βλέπουν.... Βλέπουν μὲ μάτια ὀλάνοιχτα ποὺ ἀνοίγουν ὁλοένα περισσότερο ὅταν βλέπουν τώρα τὶς φαλαγγίτισσες νὰ ἀναπτύσσωνται μὲ τοὺς πυρσούς των σὲ διαφόρους σχηματισμούς.

Καὶ στὸ μαῦρο ἐπάνω στίβο διακρίνονται τώρα χρυσᾶ γράμματα καὶ ὡραῖες παραστάσεις.

Ἕνα πελώριο στέμμα καλύπτει τὸν στίβο καὶ ὁ κόσμος ἔξαλλος χειροκροτεῖ. Χειροκροτεῖ καὶ μιὰ μυριόστομη ἀκούγεται κραυγή: «Ζήτω ὁ Βασιλεύς». Ὁ Βασιλιᾶς! Αὐτὸς ποὺ πρὶν τρία ὁλόκληρα χρόνια σὰν σήμερα ἀποφάσισε μὲ τὸν Ἀρχηγὸ τὴ σωτηρία τῆς Πατρίδας μας.

Τὸ Στέμμα μ' ἕνα σύνθημα διαλύεται καὶ οἱ πυρσοὶ σχηματίζουν τώρα ἕνα Ι καὶ ἕνα Μ καὶ παραδίπλα ἕνα 4 καὶ ἕνα Α. Εἶναι τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυβερνήτη καὶ ἡ μεγάλη ἡμερομηνία: ἡ 4η Αὐγούστου. Καὶ παρακάτω ἀπὸ κορίτσια ὄρθια καὶ γονατιστά, μὰ πάντα μὲ τοὺς πυρσούς, σχηματίζεται ὁλόχρυσος ἀπὸ τὸ φῶς ὁ διπλοῦς πέλεκυς.

Ὁ διπλοῦς πέλεκυς, φωτεινός, ποὺ θὰ ὁδηγήσῃ τοὺς νέους στὰ μεγάλα πεπρωμένα τῆς φυλῆς μας.

Κ. ἀ — ς.—



Ἀντιπροσωπευτικὴ ὁμὰς διαφόρων Ἐπαρχιῶν ἀπὸ τὰς λαβούσας μέρος κατὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Σταδίου.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ



Κεντρική Διοίκησις

Τὴν Κυριακὴν τὸ ἑσπέρας μετὰ τὸ πέρας τῆς παραστάσεως τοῦ ἔργου τοῦ Κλάϊστ «Πενθεσίλεια», ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος παρέθεσε γεῦμα εἰς ὑπερχίλια πρόσωπα, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν ἐπαρχιακῶν σχηματισμῶν καὶ τῶν ἐξ Αἰγύπτου Φαλαγγιτῶν, οἱ ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι Βαθμοφόροι τῶν τῶν σχηματισμῶν Πρωτευούσης καὶ πλεῖστοι συνεργάται τῆς Ε. Ο. Ν.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος τὸ ὁποῖον παρετέθη εἰς τὸ ἑστιατόριον «Ἀβέρωφ» ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος κ. Ἀλέξ. Ν. Κανελλόπουλος ἐξεφώνησε τὸν ἀκόλουθον λόγον πρὸς τοὺς παρακαθημένους διακοπτόμενος συνεχῶς ὑπὸ ζητωκραυγῶν.

Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΥΒ. ΕΠΙΤΡΟΠΟΥ κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Ν. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

«Ἐξαιρετικὴ αἰσθάνομαι χαρὰ ποὺ μοῦ ἐδόθη καὶ πάλιν σήμερα ἡ εὐκαιρία νὰ εὑρεθῶ μεταξύ σας. Καὶ αὐτὴ ἡ χαρά μου ἐπιτείνεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς τῆς παρουσίας ἐν μέσῳ ἡμῶν γιὰ πρώτην φορὰν τμήματος τοῦ ἔξω Ἑλληνισμοῦ, ἀντιπροσωπευομένου ὑπὸ τῆς περιφερειακῆς Διοικήσεως Αἰγύπτου. (Χειροκροτήματα). Ἡ παρουσία αὐτῆς τῆς ἀντιπροσωπείας δὲν ἀποτελεῖ μόνον ἀντιπροσωπεῖαν τῆς περιφερειακῆς διοικήσεως τῆς Αἰγύπτου, ἀλλ' ἀντιθέτως συμβολίζει τὴν προσπάθειαν, τὴν ὁποίαν καταβάλλει ἤδη ἡ ὀργάνωσις γιὰ τὴν δημιουργίαν τμημάτων παντοῦ ὅπου ὑπάρχει ζωντανὸς Ἑλληνισμός, τοῦ ὁποίου ὅλοι μας ξέρουμε τὴν μεγάλην συνεισφορὰν γιὰ τὴν κοινὴ Μάννα, Ἑλληνισμὸς ὁ ὁποῖος, ὅσον μακριὰ καὶ ἂν εὑρίσκεται ἀπὸ τὰ χώματα αὐτά, εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντα ἀρρήκτως συνδεδεμένος μὲ τὴν Ἑλλάδα. (Χειροκροτήματα). Ὁ ἐφετεινὸς πανηγυρισμὸς τῆς ἐπετείου τῆς Ἐθνικῆς ἐπαναστάσεως προσέλαβε τὸν χαρακτῆρα αὐτόν, τὸν ὁποῖον εἴδατε ὅλοι καὶ ὅλες, ἕνα χαρακτῆρα πρωτοφανῆ γιὰ τὰ ἱστορικὰ χρονικὰ τοῦ τόπου αὐτοῦ. Ἀλλὰ μέσα εἰς τὸν πανηγυρισμὸν αὐτὸν ἕναν ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους τόνους ἔδωσε ἀπὸ τὸν Ἕβρο μέχρι τὴν Κρήτη ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις τῆς Νεολαίας. (Χειροκροτήματα καὶ ζητωκραυγαί). Ἀντιληφθήκατε ὅλοι ὅσοι εἴσαστε ἐδῶ, ἀλλὰ καὶ ὅσοι εἶναι μακριά μας, πῶς ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἑώρτασε ἡ Νεολαία τοῦ Ἔθνους τὴν ἐπέτειον αὐτήν, ἀπετέλεσε μίαν ἀκόμη διαδήλωσιν τῆς ἀκαταλύτου θελήσεώς της νὰ περιφρουρήσῃ τὸ καθεστὼς αὐτὸ καὶ μὲ τὴν ζωήν της ἀκόμη ἐν ἀνάγκῃ. (Χειροκροτήματα). Καὶ μὲ αὐτὸ τὸ αἴσθημα εἰσερχόμεθα εἰς τὸ τέταρτον ἔτος τῆς ἐπαναστάσεως καὶ συγχρόνως εἰς τὸ τρίτον ἔτος τῆς ζωῆς τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας. (Χειροκροτήματα). Καὶ τώρα ἔρχεται ὁ τρίτος χρόνος, ἕνας χρόνος εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠμποροῦμε καὶ δὲν πρέπει ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ νὰ παραγνωρίσωμεν τὶς δυσκολίες ποὺ ἔχομεν νὰ ἀντιμετωπίσωμεν. Ὁ χρόνος τῆς συντάξεως. Ἂν παραγνωρίσουμε τὶς δυσκολίες καὶ ὑποτιμήσουμε τὸ μέγεθος τοῦ ἔργου, ποὺ πρέπει νὰ συντελεσθῇ στὸ χρόνο αὐτό, δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ ἀνταποκριθοῦμε στὴν ἀποστολή μας. Καὶ γιὰ τοῦτο πρέπει νὰ ξέρουμε ὅλοι μας καὶ ὅλες ὅσοι εἴμεθα ἐδῶ καὶ ὅσοι εἶναι μακριὰ ἀπὸ ἡμᾶς, ὅτι ὁ χρόνος αὐτὸς εἶναι κρίσιμος τῆς ὀργανώσεως. Εἶναι ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον θὰ χρειασθῇ νὰ ἐντείνουμε ὅλες μας τὶς δυνάμεις, νὰ τὶς ἐντείνουμε μέχρι τοῦ σημείου τῆς πλήρους ἐξαντλήσεως, γιὰ νὰ κατορθώσουμε νὰ στερεώσουμε καὶ νὰ ὁλοκληρώσουμε αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἡ πνοὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ (χειροκροτήματα) καὶ ἡ αὐτοθυσία καὶ ἡ πίστις τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος. Ἀρχίζετε τὴν νέαν αὐτὴν περίοδον ὑπὸ τοὺς πλέον αἰσίους οἰωνούς. Διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ τόπου αὐτοῦ ἐντελῶς ἐθελουσίως, χωρὶς καμμίαν ἀντίρρησιν, χωρὶς κανένα ἀπολύτως δισταγμόν, εὑρίσκεται ἀπόλυτα ἡνωμένη ἡ Νεολαία τοῦ Ἔθνους, ἡνωμένη ἀκόμη κάτω ἀπὸ τὶς ἴδιες μορφές, κάτω ἀπὸ τὴν μορφὴν τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας. (Χειροκροτήματα). Νομίζω ὅτι ὅταν θὰ ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ δοθῇ ὁ νέος ἀπολογισμὸς τοῦ ἔργου αὐτοῦ, τότε ὅλοι μας πάλι θὰ μείνωμεν ἔκπληκτοι δι' ἐκεῖνα τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐπετέλεσεν ἡ πνοὴ τὴ καθοδήγησις τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ (ζητωκραυγαί) καὶ ἡ δυναμικότης τὴν ὁποίαν ἐμπνέει εἰς τὸν κάθε ἕνα καὶ εἰς τὴν κάθε μία ἡ μέχρι θανάτου πίστις εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὰ ἰδανικά της. Τότε καὶ τὰ στοιχεῖα μας θὰ εἶναι κατὰ πολὺ πληρέστερα.

Ἡ Διοίκησις ἔχει τὴν ἀπόφασιν ὡς ποὺ νὰ ἀρχίσῃ ἡ νέα περίοδος νὰ ἔχῃ ἐφοδιάσει ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας μὲ κατευθύνσεις λεπτομερεῖς, μὲ κατευθύνσεις ἀπολύτως ἑνιαίας ἐπάνω εἰς ὅλα τὰ προβλήματα ποὺ ἀπασχολοῦν τὴν ὀργάνωσι καὶ ἐπάνω εἰς ὅλα τὰ πεδία τῆς δράσεώς της. Τὸ πρᾶγμα αὐτό, συνδυασμένο μ' ἕνα γιὰ τρία ἔτη συντασσόμενο πρόγραμμα, ἀποτελεῖ τὴν ἀρχὴν μιᾶς ἐντελῶς μελετημένης, συστηματοποιημένης καὶ μεθοδικῆς ἀντιμετωπίσεως τῶν καθημερινῶν ἀναγκῶν, τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων, αἱ ὁποῖαι γεννῶνται εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας. Θέλω ἀπὸ τὸν κάθε ἕνα καὶ ἀπὸ τὴν κάθε μία νὰ ξέρετε, ὄχι μόνον θεωρητικά, ὄχι πιστεύοντες ὅτι εἶναι ἁπλὸς τύπος καὶ ἕνα ἁπλὸ σχῆμα λόγου, ἀλλὰ νὰ ξέρετε βαθειὰ μέσα σας ὅτι κοντὰ σὲ κάθε μέλος τῆς ὀργανώσεως, ὅσο μακριὰ καὶ ἂν εἶναι, ὁπουδήποτε καὶ ἂν εὑρίσκεται, κάθε στιγμὴ καὶ κάθε ὥρα βρίσκεται δίπλα του σὰν πατέρας ὁ ἴδιος ὁ ἀρχηγός. (Χειροκροτήματα). Τὸ πρᾶγμα αὐτὸ θέλω νὰ τὸ νοιώσετε βαθειὰ καὶ σεῖς ὅλοι κι' ἀκριβῶς ἐν σχέσει μὲ αὐτὰ ποὺ σᾶς λέγω, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς μεταβιβάσω, ὅπως αὐτὴν τὴν στιγμὴν διετάχθην, τοὺς χαιρετισμοὺς τοὺς πιὸ ἐγκαρδίους καὶ συναγωνιστικοὺς τοῦ ἀρχηγοῦ μας. (Ζητωκραυγαί).

Ἔχω τὴν πεποίθησιν, συναγωνισταὶ καὶ συναγωνίστριαι, ὅτι μετὰ ἕνα χρόνο εἰς τὸ δεῖπνον αὐτό, μὲ τὸ ὁποῖον πάλι θὰ λήξῃ ὁ μεγαλειώδης ἑορτασμὸς τῆς Ἐθνικῆς Ἀναγεννήσεως γιὰ νὰ ξαναρριχθοῦμε καὶ πάλιν, ὅπως καὶ τώρα, σὲ μιὰ καινούργια ἐξόρμησι, ἔχω τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ μπορέσουμε μὲ περισσότερη ἀκόμα ὑπερηφάνεια καὶ τιμὴν νὰ βλέπωμεν πίσω εἰς τὸ ἔτος αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον σήμερα εἰσερχόμεθα. (Χειροκροτήματα). Καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν αὐτὴν σᾶς καλῶ νὰ ὑψώσωμεν τὰ ποτήρια μας ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς εὐημερίας τοῦ Ἔθνους, ὑπὲρ τῆς Α.Μ. τοῦ Βασιλέως, ὑπὲρ τοῦ Διαδόχου μας καὶ τῆς πριγκηπίσσης Φρειδερίκης, ὑπὲρ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας καὶ τῆς ἰδεολογίας τῆς 4ης Αὐγούστου, ὑπὲρ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως τῆς Νεολαίας καὶ τοῦ ἀγῶνος της καὶ ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας καὶ προκοπῆς καθενὸς καὶ καθεμιᾶς οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται κάτω ἀπὸ τὴν λατρευτή μας σημαία καὶ τὸν διπλοπέλεκυ».

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ἡ Διοίκησις Ἀνωτάτων Σχολῶν τῆς Ε.Ο.Ν. προεκήρυξε διαγωνισμόν, μεταξὺ τῶν Φαλαγγιτῶν της (Φοιτητῶν τῶν Πανεπιστημίων, Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης—Ἐθνικοῦ Πολυτεχνείου—Α.Σ.Ο.Ε.Ε., Παντείου κ.λ.π.) διὰ τὴν ἀνάπτυξιν ὑπὸ μορφὴν διαλέξεως ἑνὸς τῶν κάτωθι θεμάτων:

Α΄. 1) Ἡ Ἐθνικὴ συνείδησις παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ἀπὸ τῆς Ὁμηρικῆς ἐποχῆς μέχρι σήμερον. 2) Τὸ αἰώνιον τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς. 3) Ἡ δύναμις τοῦ Ἑλληνισμοῦ. 4) Ἡ Ἑλληνικότης τῶν Ἐπιστημῶν. 5) Κλασσικὴ Ἑλλὰς—Βυζαντινὴ Ἑλλὰς—Ἑλλὰς τῆς 4ης Αὐγούστου.

Β΄. 6) Αἱ Ἐθνικαὶ ἀξίαι καὶ ἡ 4η Αὐγούστου. 7) Ὁ Βασιλικὸς θεσμὸς παρ' ἡμῖν. 8) Χριστιανισμὸς καὶ Ἑλληνισμός. 9) Ἡ Τέχνη καὶ τὸ Νέον Κράτος.

Γ΄. 10) Γιατί ἀποκηρύσσουμε τὸν Κομμουνισμὸ—Τὸ ψεῦδος τοῦ Μαρξισμοῦ. 11) Ὁ ἱστορικὸς ὑλισμός. 12) Τὸ Ἄτομον καὶ τὸ Νέον Κράτος. 13) Τὸ Ἐθνικὸν Κράτος.

Δ΄. 14) Ἡ Νεολαία καὶ τὸ Κράτος τῆς 4ης Αὐγούστου. 15) Ἡ προσωπικότης τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Τὰ θέματα ἀνάγονται εἰς 4 κύκλους.

Οἱ διαγωνισθησόμενοι θὰ ἀναπτύξωσιν ὑποχρεωτικῶς ἓν ἐκ τῶν 15 θεμάτων, κατ' ἐλευθέραν ἐκλογήν. Ἐκ τῶν ἀναφερομένων εἰς τὰ θέματα ἑκάστου κύκλου ἐργασιῶν θὰ βραβευθῶσι 3.

Ἐπιτροπὴ κρίσεως ὡρίσθη ἐκ τῶν κ. κ. Καραμάνου Κυριάκου, Ἀρβανίτη Δημητρίου καὶ Ξεινογιαννακοπού-



ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

λου Διονυσίου. Ἀνώτατον ὅριον προθεσμίας ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν τάσσεται ἡ 1η Νοεμβρίου 1939.

Ἡ συμμετοχὴ εἰς πάντα μὴ Σπουδαστὴν τῶν Ἀνωτάτων Ἐκπαιδευτηρίων ἢ μὴ Φαλαγγίτην εἶναι ρητῶς ἀπηγορευμένη.

Πᾶσα ἐργασία δέον νὰ ἀποστέλληται ἀνωνύμως εἰς τὸ ΙΙΙ Γραφεῖον τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν (Σόλωνος 100, Ἀθῆναι), ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἐπὶ τῆς ἐργασίας θὰ ἀναγράφηται ρητὸν τῆς ἐλευθέρας τοῦ γράφοντος ἐκλογῆς, ἐντὸς δὲ φακελλίσκου, ἐγκεκλεισμένου εἰς κοινὸν μετὰ τῆς ἐργασίας φάκελλον, θὰ ἀναγράφηται ὁ τίτλος τῆς ἐργασίας, τὸ αὐτὸ ρητόν, τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφέως ὡς καὶ τὸ τμῆμα τῆς Ε. Ο. Ν. εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει.

Διὰ περισσοτέρας λεπτομερείας οἱ ἐνδιαφερόμενοι δέον νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς τὸ ΙΙΙ Γραφεῖον τῆς Δ.Α.Σ.

Ἐπίσης πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθησομένων καθιερώθη ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ειδικὴ στήλη εἰς τὸ περιοδικὸν «Νεολαία».

Ἀπὸ σήμερον ἡ Ἐπιτροπὴ κρίσεως τοῦ ὑπὸ τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν διενεργουμένου διαγωνισμοῦ, καθιερώνει τὴν στήλην αὐτὴν πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν διαγωνισθησομένων.

Εἰς τὴν στήλην τοῦ διαγωνισμοῦ τῆς Δ. Α. Σ. θὰ ἀναγράφεται κάθε λεπτομέρεια, ἐπίσης θὰ ἀναφέρωνται καὶ αἱ ἐργασίαι αἱ ὁποῖαι ἐλήφθησαν, βεβαίως ὄχι διὰ τοῦ ἐπωνύμου τοῦ ἀποστολέως, ἀλλὰ διὰ τοῦ χαρακτηριστικοῦ ρητοῦ ὡς ὁρίζει ἡ προκήρυξις τοῦ διαγωνισμοῦ.

Ὑπενθυμίζομεν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας μας ὅτι ἡ προθεσμία ἀποστολῆς τῶν ἐργασιῶν των λήγει τὴν 1ην Νοεμβρίου ἐ.ἔ.

Η ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένετο μετὰ πάσης ἐπισημότητος ἡ τελετὴ τῆς ἐντάξεως τῶν προσκοπικῶν ὁμάδων καὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς περιφερείας Ἀττικοβοιωτίας εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σίνα γραφεῖα τῆς Ἐφορείας Προσκόπων Ἀθηνῶν εἶχον παραταχθῆ ὁμάδες Προσκόπων καὶ τμῆμα Φαλαγγιτῶν τοῦ Ε' ὑποτομέως καὶ πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ κτιρίου πρὸς ἀπόδοσιν τιμῶν μικτὸν τμῆμα Φαλαγγιτῶν καὶ Προσκόπων.

Εἰς τὴν τελετὴν παρίσταντο ὁ Γενικὸς Ἔφορος τῶν Προσκόπων κ. Σοφιανὸς ὡς τοπικὸς ἔφορος ναυτοπροσκόπων, ὁ γενικὸς γραμματεὺς τῶν προσκόπων κ. Μίνδλερ, ὁ περιφ. διοικητὴς τῆς Ε. Ο. Ν. κ. Μανουσόπουλος, ὁ τοπικὸς ἔφορος κ. Μαρινάκος, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Προσκόπων καὶ ἄλλοι.

Κατ' ἀρχὴν ἀνεγνώσθη ἡ Ἡμερησία Διαταγὴ τοῦ Δ. Σ. τοῦ Σώματος Ε. Π. καθ' ἣν ἀπεφασίσθη ἡ συγχώνευσις τῶν προσκοπικῶν ὁμάδων. Μετὰ ταῦτα ἐνῷ αἱ σάλπιγγες ἀνέκρουον τὸ ἐμβατήριον τῆς σημαίας ἐγένετο ἔξοδος τῆς προσκοπικῆς σημαίας τοῦ Σ. Ε. Π. Ἀκολούθως ἐψάλη ὁ Ἐθνικὸς Ὕμνος καὶ ἐγένετο ἔπαρσις τῆς σημαίας τῆς Ε.Ο.Ν. ἐπηκολούθησε δὲ ἡ ἀνάγνωσις τῆς Η. Διαταγῆς τοῦ Κυβ. Ἐπιτρόπου ἡ ὁποία ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Νέοι τῆς Ἑλλάδος,

»Ἡ σημερινὴ ἡμέρα εἶναι ἡμέρα χαρᾶς καὶ ὑπερηφανείας, ὄχι μόνον διὰ τὴν Νεολαίαν τοῦ Ἔθνους, ἀλλὰ καὶ διὰ κάθε ἄνθρωπον, ποὺ σκέπτεται καὶ αἰσθάνεται ἑλληνικὰ καὶ ἀποτελεῖ ἕναν ἀκόμα λόγον αἰωνίας εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν ὑπέροχον Δημιουργὸν τῆς Ἑλληνικῆς Ἀναγεννήσεως.

»Πραγματικά. Ὅταν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς, ἀμέσως μετὰ τὴν εὐλογημένην 4ην Αὐγούστου 1936 ἀπηυθύνετο στὴ Νεότητα τοῦ Ἔθνους, εἶχεν ὑπ' ὄψιν του μία Νεολαία ἑνιαία καὶ ἀδιαίρετη, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ σώσῃ, χωρὶς νὰ κάνῃ καμμιὰ ἀπολύτως διάκρισι, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὴ συνέχισι τοῦ ἔργου του.

»Καὶ ἔτσι ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς ὡδήγησε τοὺς νέους καὶ τὶς νέες τῆς Ἑλλάδος στὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τῶν μεγάλων μας πεπρωμένων, ἕναν δρόμο ποὺ ὡρκιστήκαμε νὰ μὴ ἐγκαταλείψωμε ποτέ, καὶ ποὺ εἶναι ὁ μόνος ποὺ ὁδηγεῖ μὲ ἀγῶνες καὶ θυσίες στὸ Μεγαλεῖο τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ τὸν Τρίτο Πολιτισμό.

»Στὸν Μεγάλο, τὸν ὑπέροχο αὐτὸ σκοπὸ ἥνωσε ὁ Ἀρχηγὸς καὶ πατέρας μας ὅλη τὴ Νεολαία, ὅπως ἥνωσε τὸ Ἔθνος ὁλόκληρο γιὰ πάντα. Καὶ οἱ καρδιὲς ὅλων μας ἄρχισαν νὰ πάλλουν μὲ τὸν ἴδιο παλμό, τὸν παλμὸ τὸ δικό του καὶ οἱ ψυχές μας ἔτειναν σὲ ἕνα ἰδανικό, σ' αὐτὸ ποὺ τείνει καὶ αὐτός, τὸ ἰδανικὸ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ὅλη μας ἡ ζωὴ ἔγινε μεστὴ καὶ γόνιμη, γιατὶ ἀφιερώθηκε ὁλοκληρωτικά, ὅπως καὶ ἡ δική του ζωή, στὴν ὑπηρεσία τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἰδανικῶν της καὶ ἔτσι δικαιώθηκε ἡ ὕπαρξις τοῦ καθενός μας.

»Ἀλλὰ ἐνῷ ἡ ἑνότης εἶχε οὐσιαστικῶς συντελεσθῆ, ἔλειπε ἀκόμα κάτι, κάτι ἀπαραίτητο. Ἡ ἑνότης τῆς μορφῆς καὶ τῆς μεθόδου. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ὑπάρχῃ μορφὴ καὶ μέθοδος ἄλλη ἀπὸ αὐτὴν τῆς 4ης Αὐγούστου, αὐτὴν τοῦ Κράτους: δηλαδὴ μέθοδος καὶ μορφὴ Ἑλληνική. Διότι, χωρὶς νὰ περιφρονοῦμε κανενὸς τὴν πεῖρα, στὴν ὁποίαν ἀσφαλῶς πολλὰ ὀφείλονται, ἔχουμε πρωτίστως ὑποχρέωσι νὰ δημιουργήσουμε, ἀντλοῦντες ἀπὸ τὶς ἀστείρευτες Ἑλληνικὲς πηγές, ἀπὸ τὸ ἀνεξάντλητο Ἑλληνικὸ πνεῦμα καὶ σύμφωνα μὲ τὶς Ἑλληνικὲς ἀνάγκες καὶ συνθῆκες. Κάθε ἀπομίμησις εἶναι δουλοπρέπεια, ἀλλὰ καὶ καταισχύνη γιὰ τὴν φυλή, ποὺ ἔδωσε στὸν κόσμο ὅ,τι ἔχει τὸ ὡραῖο καὶ τὸ μεγάλο, ἐνῷ ἀπὸ κάθε ἄποψι αὐτοτέλειά μας ἀποτελεῖ τὴν ἀκατάλυτη ἰσχύν μας.

»Αὐτὴ ἡ ἔλλειψις ἔδινε τὴν δυνατότητα τῆς ἐκμεταλλεύσεως σὲ κάθε ἐχθρὸ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἐνῷ ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς καλοῦσε ὅλους καὶ ὅλες στὸν κοινὸ ἀγῶνα, κάτω ἀπὸ τὴν σημαία μὲ τὸν διπλοπέλεκυ, δὲν ἐβίασε κανένα, ἀλλὰ περίμενε νὰ γίνῃ τὸ γεγονὸς αὐτὸ συνείδησις καὶ νὰ πιστεύσουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, πὼς ἡ ἀγωγὴ τῆς Νεότητος ἀποτελεῖ, ὄχι μόνον ἀποκλειστικὸ δικαίωμα, ἀλλὰ καὶ ὑποχρέωσι τοῦ ὑπευθύνου Ἐθνικοῦ Κράτους.

»Τώρα ἔγινε συνείδησις τὸ γεγονὸς αὐτὸ καὶ ὅλοι πιστεύουν. Καὶ ὅσοι ἦσαν ἐνδιαφερόμενοι ἦλθαν μόνοι των καὶ ἐζήτησαν τὴν πραγματοποιησι τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἑνότητος.

»Καὶ ἰδού, πραγματοποιεῖται κάτω ἀπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου, κάτω ἀπὸ τὴν πνοὴν τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ καὶ τὶς εὐχὲς ὅλου τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

»Ἀπὸ σήμερα ἡ ἑνότης αὐτὴ εἶναι ἀπόλυτη.

»Δὲν θὰ ἐπιτρέψουμε ποτὲ σὲ κανένα καὶ σὲ τίποτε ἀπολύτως νὰ διασπάσῃ τὴν ἄγια αὐτὴ ἑνότητα, ποὺ ἀποτελεῖ καὶ τὴν δύναμί μας, τὴν δύναμι τοῦ μέλλοντος τοῦ Ἔθνους. Θὰ βαδίσουμε μαζί, σὰν ἕνας ἄνθρωπος, παιδιὰ ἰδίας μάνας, τὸν μεγάλο μας δρόμο γιὰ τὴ δόξα καὶ τὴν εὐτυχία τῆς Ἑλλάδος. Καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἀρχηγία τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου καὶ τὴν ἄμεσο καθοδήγησι καὶ πνοὴ τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, θὰ φανοῦμε ἀντάξιοι τῆς ἀποστολῆς μας καὶ ἀντάξιοι τῆς Ἱστορίας μας.

»Μία νέα περίοδος ἀρχίζει καὶ τὴν ἀτενίζουμε μὲ πίστι, μὲ θέλησι καὶ μὲ πεποίθησι ἀκατάβλητη, μὲ τὸ σύνθημα: Μία Ἰδεολογία. Ἕνα Ἔθνος. Μία Νεολαία. Ἕνας Δρόμος: Ὁ δρόμος τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ἕνας σκοπός: Ἡ Ἑλλάς».

ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΝ

Ἐπίσης εἰς Θεσσαλονίκην καὶ εἰς τὸ Γυμναστήριον τοῦ Γ' Σώματος Στρατοῦ, ἐγένετο συγκέντρωσις τῶν φαλάγγων τῆς πόλεως Θεσσαλονίκης, τὰς ὁποίας ἐπεθεώρησεν ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς κ. Λεμπέσης.

Τὴν 10ην ἀκριβῶς ἀφίχθη ὁ κ. Λεμπέσης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Α' Ἐπιτελοῦς, τοῦ ὑποδιοικητοῦ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς καὶ τῶν κ. κ. Ἐπιτελῶν του καὶ εὐθὺς ἀμέσως ἤρχισεν ἡ παρέλασις.

Ἠκολούθουν τὸ τμῆμα τῶν ξιφομάχων, ἡ μηχανοκίνητος φάλαγξ καὶ αἱ φάλαγγες Α' 133, Α' 134, Α' 136, Α' 138, Α' 139, Α' 140, Α' 271, Α' 272, Α' 275.

Ἡ παρέλασις, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος πλέον τῶν

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ



Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

6.000 Φαλαγγιτῶν ὑπῆρξε μεγαλειώδης, ἐπιβλητικὴ καὶ ἐθαυμάσθη τὸ παράστημα, τόσον τῶν Φαλαγγιτῶν, ὅσον καὶ τῶν Σκαπανέων.

Μετὰ τὴν παρέλασιν ὁ κ. Λεμπέσης ὡμίλησε πατριωτικώτατα πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας, καὶ συνεχάρη αὐτοὺς διὰ τὴν ὑπέροχον ἐμφάνισίν των.

Η ΤΕΛΕΤΗ ΤΗΣ ΕΝΣΩΜΑΤΩΣΕΩΣ

Μετὰ τὴν ἐπιθεώρησιν εἰς τὸν πρὸ τῆς ἐφορείας τοῦ Σώματος Προσκόπων χῶρον ἐγένετο ἐπιβλητικὴ ἡ τελετὴ τῆς ἐνσωματώσεως τοῦ Σ.Ε.Π. εἰς τὴν Ε.Ο.Ν.

Τμῆμα ἐκ Φαλαγγιτῶν καὶ Προσκόπων εἶχον παραταχθῆ πρὸς ἀπόδοσιν τῶν τιμῶν.

Τὴν 11 π. μ. ἀφίχθη ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς κ. Λεμπέσης καὶ ὁ ἐκπρόσωπος τὴν Κεντρικῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. κ. Καλλιπολίτης συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Α΄ Ἐπιτελοῦς κ. Γκόνου, τῶν ὑποδιοικητῶν κ.κ. Χ΄΄Κωνσταντίνου καὶ Λαμπρινίδη καὶ τῶν κ. κ. φαλαγγαρχῶν καὶ ἐπιτελῶν ἀξιωματικῶν τῆς Ε.Ο.Ν., γενόμενοι δεκτοὶ ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου τοῦ Σ.Ε.Π. κ. Μαυρογορδάτου, τοῦ Προέδρου τοῦ Σ.Ε.Π. Θεσ)νίκης κ. Μιχαηλίδου καὶ τῶν μελῶν τοῦ Σ.Ε.Π., τοῦ Περιφ. Ἐφόρου κ. Κωνσταντινίδου, τοῦ τοπικοῦ Ἐφόρου κ. Βασιλειάδου καὶ τῶν ἀρχηγῶν καὶ ὑπαρχηγῶν τοῦ Σώματος.

Εὐθὺς ἀμέσως ἀφίχθη καὶ ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, Γεν. Ἐπιθεωρητὴς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως κ. Μισιρλῆς γενόμενος τιμητικῶς δεκτός.

Μετὰ τὴν ἄφιξιν τῶν ἐπισήμων ἀνεγνώσθησαν αἱ ἡμερήσιαι διαταγαὶ τοῦ Κεντρικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Σ.Ε.Π. ὑπὸ τοῦ Περιφ. Ἐφόρου κ. Κωνσταντινίδου, καὶ τοῦ Περιφ. Ἐφόρου Θεσ)νίκης ὑπὸ τοῦ ὑπαρχηγοῦ Φιλιππίδου. Ἀκολούθως ἡ σημαία τοῦ Σ.Ε.Π. διῆλθε πρὸ τῶν παρατεταγμένων τμημάτων, τὰ ὁποῖα ἀπέδωσαν τὰς κεκανονισμένας τιμάς. Ἐν συνεχείᾳ ὁ ὑποδιοικητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Χ΄΄Κωνσταντίνου ἀνέγνωσε τὴν ἡμερησίαν διαταγὴν τοῦ Κυβ. Ἐπιτρόπου τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Κανελλοπούλου καὶ ἐγένετο ἡ ἔπαρσις τῆς σημαίας τῆς Ε.Ο.Ν.

Ἡ ὡραία τελετὴ ἔληξε μὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἡμερησίας διαταγῆς τῆς Περιφ. Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Θεσ)νίκης, τὴν ἐπιθεώρησιν τῶν Προσκόπων ὑπὸ τῶν κ. κ. Λεμπέση καὶ Μαυρογορδάτου καὶ τὴν ὑπογραφὴν τῶν πρωτοκόλλων παραλαβῆς καὶ παραδόσεως.

Μετὰ ταῦτα ὁ βοηθὸς Γεν. Ἐφόρου τοῦ Σ.Ε.Π. κ. Μαυρογορδάτος παρουσίασε τοὺς κ.κ. ἀξιωματικοὺς τοῦ Σ.Ε.Π. εἰς τὸν Περιφ. Διοικητὴν κ. Λεμπέσην, ὅστις ἀφοῦ τοὺς ἐχαιρέτησε διὰ χειραψίας τοὺς συνεχάρη διὰ τὴν μέχρι τοῦδε δρᾶσιν των καὶ τοὺς ἐκάλεσε νὰ συνεχίσουν μὲ τὴν πεῖραν τὴν ὁποίαν διαθέτουν, νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. Σᾶς εὔχομαι, κατέληξε, καλῶς ὡρίσατε καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ ζητωκραυγάσωμεν ὅλοι μαζί:

Ζήτω ἡ γλυκειά μας Ἑλλάδα!
Ζήτω ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς!
Ζήτω ὁ Γεν. Ἀρχηγὸς τῆς Νεολαίας, ἡ Α. Β. Υ. Διάδοχος Παῦλος!
Ζήτω ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης!
Ζήτω ἡ Ε. Ο. Ν.

Οὐρανομήκεις ζητωκραυγαὶ ἐκάλυψαν τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ κ. Λεμπέση. Ὡμίλησεν ἀκολούθως ὁ κ. Μαυρογορδάτος, ὁ ὁποῖος ηὐχαρίστησε τὸν κ. Λεμπέσην διὰ τὰ καλά του λόγια ὑπὲρ τοῦ προσκοπισμοῦ καὶ συνέστησεν εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς νὰ συνεχίσουν μὲ τὴν αὐτὴν θέλησιν νὰ ἐργάζωνται εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. πρὸς τὸ καλὸν τῆς πατρίδος.

Τέλος ὡμίλησεν ὁ κ. Μισιρλῆς, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας, συστήσας εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς τοῦ Σ.Ε.Π. νὰ συνεχίσουν τὸ ἔργον εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. μὲ τὴν αὐτὴν πίστιν καὶ θέλησιν.

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΝΑΥΤΟΠΡΟΣΚΟΠΟΥΣ

Ἐκ τῶν γραφείων τοῦ Σ.Ε.Π., ὁ κ. Λεμπέσης συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Α΄ Ἐπιτελοῦς, τοῦ κ. Καλλιπολίτη καὶ τῶν Ἐπιτελῶν του μετέβη εἰς τὴν ἀποβάθραν τοῦ Λευκοῦ Πύργου, ὅπου ἐγένετο σεμνὴ τελετὴ τῆς ἐνσωματώσεως τῶν Ναυτοπροσκόπων. Πρὸ τοῦ κ. Λεμπέση παρήλασαν αἱ λέμβοι, τῶν ὁποίων τὸ πλήρωμα ἐχαιρέτησε διὰ ἀνατάσεως τῶν κωπῶν καὶ ὁ κ. Περιφ. Διοικητὴς ηὐχήθη εἰς τοὺς νέους Ναυτοφαλαγγίτας καλὴν πρόοδον.

ΣΥΡΟΣ.—Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι Σύρου μ' ἐνθουσιασμὸν ἤρχισαν τὰς ἐκδρομὰς ἀνὰ τὰς διαφόρους νήσους τῶν Κυκλάδων.

Μία τοιαύτη ἐκδρομὴ ἐγένετο τὴν προπαρελθοῦσαν Κυριακὴν 23ην παρελθόντος εἰς Τῆνον.

Ὁμὰς ἐκ 35 Φαλαγγιτισσῶν ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουσα τὴν Περιφ. Διοικήτριαν ἀνεχώρησε τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου «Πολικὸς» διὰ Τῆνον.

Ἀντιπροσωπεία τῆς Ε.Ο.Ν. Τήνου ὑπεδέχθη αὐτὰς καὶ τὰς ὡδήγησεν εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ὑποδιοικήσεως ὅπου καὶ κατέλυσαν.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι Σύρου παρηκολούθησαν τὴν Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας καὶ κατόπιν διεσκορπίσθησαν εἰς τὴν πόλιν τῆς Τήνου ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν πάντοτε τῶν βαθμοφόρων των.

Τὸ ἑσπέρας αἱ Φαλαγγίτισσαι ἐπιβιβασθεῖσαι τοῦ ἀτμοπλοίου ἐπέστρεψαν εἰς Σῦρον κατενθουσιασμέναι ἐκ τῆς ὡραίας αὐτῆς ἐκδρομῆς.

ΣΑΜΟΣ.— Ὡραίαν ἐκπαιδευτικὴν ἐκδρομὴν ὠργάνωσε τὸ Τμῆμα Καστανέας, ἅπασα ἡ δύναμις τοῦ ὁποίου, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διοικητήν του, ἐξέδραμε διὰ Κοσμαδαίων—Ποτάμι—Τσουρλαίων εἰς Λέκαν.

Εἰς Κοσμαδαίους οἱ ἐκδρομεῖς παρηκολούθησαν τὴν θείαν λειτουργίαν, μετὰ τὴν ὁποίαν, γενομένης συντάξεως τοῦ Τμήματος ἔξωθι τοῦ Σχολείου καὶ γενικῆς συγκεντρώσεως τῶν κατοίκων, ὁ Διοικητὴς τούτου, ἐνώπιον τῶν Ἀρχῶν τῆς Κοινότητος καὶ τοῦ συγκεντρωθέντος πλήθους, ὡμίλησε «περὶ τῶν ἐπιδιώξεων καὶ τῶν ὠφελειῶν τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τῆς σημασίας τοῦ ἔργου τῆς 4ης Αὐγούστου». Εἰς τὸ τέλος τῆς ὁμιλίας οἱ παριστάμενοι προέβησαν εἰς ἐνθουσιώδεις ζητωκραυγὰς καὶ ἐπηκολούθησεν ὁ ὕμνος τῆς Νεολαίας.

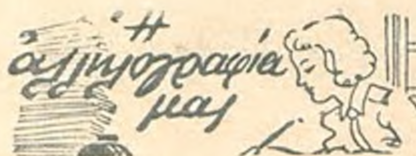
ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΦΑΛΑΓΓΙΤΩΝ

Ἡ Κοινότης Μαζίου ἐξέφρασε πρὸς τὸν Ὑποτομεάρχην Κωπαΐδος τὰ θερμά της συγχαρητήρια διὰ τὴν πολύτιμον συνδρομὴν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ τὸν θαυμασμόν της διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν αὐτοθυσίαν κατὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς τῆς ἐκραγείσης τὴν 16ην παρελθόντος εἰς τὸ Παντοπωλεῖον τοῦ Ἀλεξάνδρου Νικηφόρου. Ἐπίσης ὁ πυροπαθὴς ἀπέστειλε τὴν ἑξῆς ἐπιστολὴν πρὸς τὸν ἴδιον Ὑποτομεάρχην:

«Πρὸς τὸν κ. Διοικητὴν τοῦ Ὑποτομέως Κωπαΐδος. Συγχαίρω ἀπολύτως τοὺς ὑφ' ὑμᾶς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς διὰ τὴν αὐτοθυσίαν ἣν ἐπεδείξαντο κατὰ τὴν κατάσβεσιν τοῦ πυρὸς (πυρκαϊᾶς) κατὰ τὴν 16ην τρέχοντος μηνὸς καὶ ὥραν 7 μ.μ. καὶ δηλῶ ὅτι ἐὰν οἱ ὑφ' ὑμᾶς Φαλαγγῖται δὲν ἐπεδείκνυον τοιαύτην αὐτοθυσίαν καὶ αὐταπάρνησιν ἀσφαλῶς ὁλόκληρος ἡ περιουσία μου, ὅσον καὶ ὁλόκληρος ἡ συνοικία, εἰς μίαν ὥραν θὰ μετεβάλλετο εἰς σκόνην καὶ πλεῖστα ἀνθρώπινα θύματα θὰ ὑπῆρχον ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ Ε.Ο.Ν. Μὲ ὅλην μου τὴν ψυχὴν ἀναφωνῶ: Ζήτω ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας Ἑλλάδος. Ζήτω ὁ Ἀρχηγός. Μετὰ τιμῆς καὶ ὑποχρεώσεως: Ἀλέξανδρος Α. Νικηφόρος».

Οἱ ἐργασθέντες διὰ τὴν κατάσβεσιν τῆς πυρκαϊᾶς Φαλαγγῖται εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Δ΄ Λοχίτης Σεργίου Ἰωάννης, 2) Δ΄ Λοχίτης Κριμπᾶς Δημήτριος, 3) Ὁμαδάρχης Μακρῆς Κωνσταντῖνος, 4) Δ΄ Ὁμαδάρχης Κλίγγας Γεώργιος, 5) Δ΄ Ὁμαδάρχης Ἀντωνίου Κίμων, 6) Δ΄ Ὁμαδάρχης Ἀραμπᾶνος Χρῆστος, 7) Ἀλεξανδρόπουλος Μιλτιάδης, 8) Ἰωάννου Ἰωάννης, 9) Βαρελᾶς Βασίλειος, 10) Μακρῆς Ἀλέξανδρος, Φαλαγγῖται.



ΚΑΝΕΝΑ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ ἢ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ, εἴτε δημοσιεύεται εἴτε ὄχι, δὲν ἐπιστρέφεται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΗΡ. Π. ΚΟΚ., Παλ. Φάληρον.—Ἡ ἰδέα χαριτωμένη ἀλλὰ ἡ ἐκτέλεσι, ὅσο καὶ τὸ φινάλε ὄχι ἐπιτυχημένο. Θὰ μπορούσατε νὰ βρῆτε μιὰ καλλίτερη ἀπάντησι, ποὺ νὰ ἔδειχνε πιὸ ἀνάγλυφη τὴν ἀφέλεια τῆς ὑπηρετρίας. Διορθῶστε το, ἀφαιρέστε τὶς χασμωδίες καὶ ξαναστεῖλτε το.— ΔΗΜ. Κ. Κ., Ἀσβέστιον. Τὸ πεζό σας ἂν εἶναι δικό σας, ὡς περιγραφὴ δὲν εἶναι ἄσχημο μ' ὅλο ποὺ ἡ γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζεσθε δὲν σᾶς βοηθάει καὶ σᾶς κάνει νὰ μεταχειρίζεσθε λέξεις ὅπως «ξυλῶδες» ποὺ εἶναι «κενὸς ἐννοίας νεολογισμός», γιὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσωμε σύμφωνα μὲ τὸ φραστικό σας στύλ. Ἀποφεύγετε τοὺς γλωσσικοὺς ἀκροβατισμοὺς καὶ ἂν ἀποφασίσετε νὰ μᾶς στείλετε κάτι γιὰ τὸ Βῆμα τῶν Νέων, μὴν περιορισθῆτε σὲ ἁπλὲς περιγραφές. Γράψτε κάτι ζωντανό, κινητικό, μὲ ὑπόθεσι. Τὰ ποιήματά σας μᾶς πείθουν πὼς κάνατε μιὰ κακὴ πρᾶξι, ὑπογράφοντας ἔργα ἄλλων. Τὅχαμε ξαναπεῖ: Ἡ κλοπὴ τῆς πνευματικῆς ἰδιοκτησίας εἶναι ἡ πιὸ ἀποκρουστικὴ κλοπή. Δὲν ἔχει καμμιά — ἔστω καὶ σαθρὴ — δικαιολογία. Ἂν τὸ ἐπαναλάβετε θὰ ἀναγκασθοῦμε νὰ σᾶς ἀπαντήσωμε βάζοντας φαρδιὰ πλατιὰ τ' ὄνομά σας. Ἐλπίζομε ὅμως πὼς τὰ λίγα αὐτὰ λόγια θὰ σᾶς γίνουν μάθημα.

Γ. ΛΑΖ., Λευκάδα. Οἱ στίχοι σας φαίνεται πὼς γραφήκανε πάνω σ' ἕνα ὡρισμένο μουσικὸ σκοπὸ γιατὶ βλέπομε πὼς οἱ ἄτεχνες τομὲς καὶ τὰ σπασίματα τοῦ ρυθμοῦ ἐπαναλαμβάνονται τυπικά. Λυπούμεθα ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς δημοσιεύσωμε γιατὶ ἔτσι θὰ δίναμε ἕνα κακὸ παράδειγμα, ποὺ πρέπει ν' ἀποφευχθῆ. Σᾶς συγχαίρομε, ὅμως, θερμότατα γιὰ τὴν καλή σας πρόθεσι. — ΚΩΝ. ΛΑΓ., Πάτρας. Ἡ παραπάνω ἀπάντησι ταιριάζει καὶ σὲ σᾶς. — ΙΩΑΝ. Σ. ΓΟΥΓ., Ποταμιά. Μικρέ μου φίλε, τόσο τὸ λιγόλογο γραμματάκι σου, ὅσο κι' ἡ προσπάθειά σου νὰ γράψης στίχους εἶναι συγκινητικώτατα. Πρέπει, ὅμως νὰ ξέρης πὼς δὲ φτάνει ἡ καλὴ πρόθεσις γιὰ νὰ κάνωμε ἕνα καλὸ ποίημα. Χρειάζεται γνῶσις τῆς γλώσσας, τέχνη κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ταλέντο. Ταλέντο φαίνεται νἄχης. Μὰ πρέπει ν' ἀποκτήσης καὶ τ' ἄλλα. Καὶ γιὰ νὰ τ' ἀποκτήσης χρειάζεται λίγη καλὴ θέλησις καὶ πολλὴ μελέτη. Καλὸ κουράγιο.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΩΝ ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ ΜΑΣ

Πρώτη: Ὁ Ἀρχηγὸς ἐπευφημούμενος εἰς τὸ Στάδιον.

Τελευταία: Ἀντιπροσωπευτικὴ ὡμορφιὰ τοῦ Σουλίου.

ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΒΟΥΝΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 1425)

τὰ κατάχτησε τέλεια ὁ ἄνθρωπος, ποὺ τὰ ζώνουν οἱ δρόμοι ὡς τὶς κορφὲς κι' ἡ μπενζίνα ἀνακατεύθηκε μὲ τὴ μυρουδιὰ τοῦ ρετσινιοῦ τοῦ πεύκου (!) καὶ σὲ κεῖνα ποὺ κρατᾶν ἀκόμα τὴν παρθενικότητά τους, τὴν ρουμελιώτικη παράδοσι. Τὸ αὐτοκίνητο δὲν ἔδιωξε ἐκεῖ τοὺς θρύλους καὶ τὶς παραδόσεις. Αὐτὰ μᾶς χαρίζουν στιγμὲς μεγαλείου καὶ μᾶς ἐμπνέουν.

Βρύσες μ' ἀθάνατα νερὰ καὶ ρεματιὲς μ' ἀσημένιους καταρράχτες. Στὶς ψηλόρραχες ἔλατια λιγερὰ κονταρόκορφα, πεῦκα καὶ δρῦς χαμηλότερα. Γεράκια καὶ περήφανοι ἀητοὶ αἰθερολάμνουν πάνω ἀπὸ τὶς βουνοκορφές. Μὰ τὸ κάθε βουνὸ ἔχει τὸ χαρακτῆρα του, ἔχει τὴν ψυχή του, ὅπως κι' οἱ ἄνθρωποι. Ἄλλο ἡ Πάρνηθα κι' ἄλλο ἡ Οἴτη, ἄλλο τὸ Πήλιο κι' ἄλλο ἡ Ὄθρυς. Γενικὰ ὅλα τὰ Ἑλληνικὰ βουνὰ ἔχουν μιὰ ἀλαφρότητα, λιτότητα στὴ γραμή τους, διαύγεια.

Δὲν εἶναι βαρειὰ ντυμένα μὲ ἀδιαπέραστα δάση. Πολλὰ ἔχουν τὴ θεία γυμνότητα. Ἔλεγα πιὸ πάνω πὼς πολλὰ βουνὰ ἔχουν καταχτηθῆ μὲ δρόμους. Αὐτὸ ἔγινε γιὰ τὴν ἀνάπτυξι τοῦ τουρισμοῦ στὴ χώρα μας, γιὰ νὰ φτάνουν οἱ ξένοι κι' οἱ ἄνθρωποι τῶν πόλεων ὡς τὰ δροσόλουστα χωριά μας. Μὰ γιὰ τὰ νειᾶτα δὲν χρειάζεται αὐτοκίνητο. Τὸ βουνὸ πρέπει νὰ καταχτηθῆ μὲ τὰ πόδια. Ἔτσι γίνεται κανεὶς πιστός του καὶ τοῦ ἀποκαλύπτονται οἱ περίσσειες ὀμορφιές. Ἕνα πρωϊνὸ ἀνέβασμα σὲ μιὰ κορυφὴ εἶναι κάτι τὸ θεσπέσιο.

Ὅσο ἀνεβαίνει κανεὶς τόσο καταλαβαίνει αὐτὴ τὴ χαρὰ τοῦ ὕψωμοῦ. Σιγὰ σιγὰ ὁ ὁρίζοντας πλαταίνει, ὁ κόσμος κάτω ἀποκαλύπτεται. Ἀνάγλυφα ὅλα. Ἀνεβαίνοντας τὸ ἀγέρι ἀλαφραίνει, δροσοβολᾶ τὸ πρόσωπό μας. Στὴ κορφὴ πιὰ τὸ πανόραμα τῶν γύρω τόπων ἁπλώνεται ὡς που φτάνει τὸ μάτι. Τ' ἀνέβασμα στὴν κορυφὴ δὲν εἶναι ἁπλὸ σπόρ, μιὰ ἁπλὴ ὀρειβασία, κατάκτηση τῶν ποδιῶν, ἐπίδειξι ρεκόρ. Ὅσοι πᾶνε νὰ σπάσουν ρεκὸρ κάθε ἄλλο εἶναι παρὰ λάτρεις τῆς φύσεως. Τὸ ἀνέβασμα ψηλὰ εἶναι ἕνα προσκύνημα στὴ φύσι, μιὰ γνωριμία μὲ τὴν Πατρίδα, ποὺ τὴν ἀγαπᾶς ξανὰ κι' ἄρρηκτα σὰν ἰδῆς τὶς τόσες ὡμορφιές της κι' ἕνα ψυχικὸ λουτρό, μιὰ ἀφαίρεσι ἀπ' τὶς πεζότητες καὶ μικρότητες τῆς καθημερινῆς ζωῆς. Ἡ ἀσκητικὴ γαλήνη ποὺ ἐπικρατεῖ ἐκεῖ πάνω, ἡ μακρινὴ ἐνατένισι, τὸ δέος τοῦ ἀπείρου, σοῦ γνωρίζουν καινούργιες μυστικὲς δυνάμεις τῆς ψυχῆς, σοῦ γεννᾶνε καινούργια συναισθήματα καὶ νοιώθεις τὴν ἀνάγκη τῆς μεγάλης προσευχῆς. Ἔπειτα ἡ ζωὴ τοῦ βουνοῦ ἔχει νὰ χαρίση σ' ὅποιον πάει κοντά του μύριες ἄλλες χαρὲς καὶ συγκινήσεις. Θὰ γνωρίση τὴν ἁπλῆ ζωὴ τοῦ χωριοῦ μὲ τὰ ἁγνὰ ἔθιμά του, θὰ γνωρίση τὸν ἀγωγιάτη, τὸ βοσκό, τὸ στρατοκόπο. Θὰ γυρίση μέσ' στὴ βαθειὰ γαλήνη τῶν δασῶν, θὰ ἰδῆ τὰ εἰρηνικὰ περάσματα τῶν κοπαδιῶν, τὴ ζωὴ τῆς στάνης. Θὰ κοιμηθῆ μέσ' στὸ βαθὺ βράδυ καὶ θ' ἀκούῃ μακρυὰ τὸν ἀχὸ τῶν κουδουνιῶν, τ' ἀλύχτημα τοῦ σκύλου ἢ τὸ σκούξιμο τοῦ ἀγριμιοῦ. Θὰ πλανεθῆ νὰ χορτάση τὸ μυστήριο τῆς ἀπέραντης βουνίσιας νύχτας μὲ ὁλόγιομο φεγγάρι ἢ μὲ ἀστροκέντητο οὐρανό. Θὰ ξυπνήση τὸ χάραμα ἀνάλαφρος νὰ ἰδῆ τὸν Ἥλιο νὰ ἔρχεται ὁλόφλογος ἀπ' τὴν πανάρχαια Ἀνατολὴ καὶ τὸ βράδυ θὰ ἀγναντέψη τὶς πυρκαϊὲς τῆς Δύσης. Θὰ τυλιχτῆ μέσ' στὶς πυκνὲς ὁμίχλες, θ' ἀκούση τὴ σατανικὴ συναυλία τῆς μπόρας, θὰ αἰσθανθῆ τὴ γλυκειὰ θαλπωρὴ τῆς βουνίσιας φωτιᾶς καὶ τὴ μεγαλοπρέπειά της. Κι' ἄλλα κι' ἄλλα ποὺ δὲν ἔχουνε σωμό. Κι' ὅταν γυρίση στὴν πόλι θἆναι ἀλλοιώτικος. Ἀνάλαφρος στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα. Στὸ στόμα του θ' ἀνθίζη τὸ γέλιο καὶ τὸ ρόδο τῆς ὑγείας στὰ μάγουλα. Θἆναι γεμᾶτος ὄρεξι γιὰ δουλειά, γιὰ δημιουργία.

Τὸ ἑλληνικὸ βουνό, ὅσους πᾶνε καὶ ζοῦνε τὸ θαῦμα του, τοὺς ἀναβαπτίζει ψυχικὰ καὶ σωματικά, τοὺς δίνει ὑψηλὸ φρόνημα, τοὺς ἀτσαλώνει τὸν χαρακτῆρα, γιὰ νὰ νικᾶνε εὔκολα τὰ ἐμπόδια τῆς ζωῆς.

Κ. Κλ.

Ο ΗΡΩΪΚΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΜΠΟΤΣΑΡΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 1428)

— Ποῦ εἶναι οἱ πασάδες; Ποῦ εἶναι οἱ πασάδες.

Καὶ πραγματικά, σφάζοντας διαρκῶς φθάνει πρὸ τῆς σκηνῆς τοῦ Τζαφὲρ πασᾶ, τὸν ὁποῖον ὁ Μᾶρκος συλλαμβάνει ἰδιοχείρως αἰχμάλωτον καὶ τὸν στέλλει εἰς τὸ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μᾶρκος τραυματίζεται ἐλαφρὰ εἰς τὴν ὀσφύν. Ἀλλ' ἀποκρύπτει τὸ γεγονὸς καὶ ἐξακολουθεῖ τὴν μάχην....

Φυσικὰ ἡ σύγχυσις εἰς τὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο εἶναι μεγάλη... Οἱ Σουλιῶτες κατασφάζουν τοὺς ἐχθρούς, οἱ ὁποῖοι δὲν γνωρίζουν μὲ ποιοὺς ἔχουν νὰ κάμουν: Μὲ Ἀλβανοὺς ἢ μὲ Ἕλληνας...

Κάποιος Τοῦρκος φωνάζει:

— Λάθος. Δὲν εἶναι Ἕλληνες!

Ὁ στρατηγὸς ὅμως δὲν τοὺς ἀφήνει ἐπὶ πολὺ εἰς τὴν πλάνην των:

— Δὲν εἶναι λάθος, ἀλλ' ὁ Μᾶρκος Μπότσαρης ποὺ σᾶς σφάζει!

Αὐτὸ ἦταν:

Οἱ Τοῦρκοι συγκεντροῦνται καὶ ἀρχίζουν κατὰ τῶν Σουλιωτῶν ἄγριον πυροβολισμόν... ὁ Μᾶρκος ἑτοιμάζεται νὰ ἐπιπέση ξιφήρης καὶ ὑψώνει τὴν κεφαλὴν ὑπεράνω ἑνὸς τοίχου διὰ νὰ ἴδη πῶς θὰ ἐφορμήση κατὰ τοῦ ἐχθροῦ...

Οἱ Τοῦρκοι τὸν βλέπουν καὶ πυροβολοῦν. Μιὰ σφαίρα τὸν εὑρίσκει εἰς τὸ μέτωπον, παρὰ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν, καὶ ὁ στρατάρχης, ὁ Μᾶρκος Μπότσαρης ἀποθνήσκει σὰν ἥρως προφέροντας μὲ κόπο τὴν τελευταία του ὑποθήκη:

— Ἀδελφοί, ἐγὼ ἔκαμα τὸ πρὸς τὴν πατρίδα χρέος μου καὶ ἀποθνήσκω εὐχαριστημένος! Κρεμῶ τὰ παιδιά μου εἰς τὸ λαιμό σας καὶ εἰς τὴν ἀγάπη τοῦ Ἔθνους. Στῆτε πιστοὶ εἰς τὴν πατρίδα καὶ πιστοὶ δοῦλοι τοῦ Θεοῦ. Ἀφῆστε με καὶ τρέξατε νὰ τελειώσετε ἐκεῖνο ὅπερ ἐγὼ ἤρχισα.

Καὶ αὐτοὶ ἔκαμαν τὸ καθῆκον των.

Καὶ τὴν 10ην Αὐγούστου εἰς τὸ Μεσολόγγι κηδεύεται ὁ ἥρως τοῦ Καρπενησιοῦ:

Τὸ σκῆνος τοῦ ἀνδρείου πολεμιστοῦ συνοδεύεται ὑπὸ μεγάλης πομπῆς· ὁ Κωνσταντῖνος Μεταξᾶς ἔπαρχος Μεσολογγίου ἐξέρχεται πρὸς προϋπάντησιν τοῦ λειψάνου. Μὰ εὑρίσκεται πρὸ μεγάλης παρατάξεως:

Προηγοῦνται οἱ αἰχμάλωτοι Τοῦρκοι, μετ' αὐτοὺς οἱ ἵπποι τῶν πασάδων καὶ μπέηδων φέροντες πολύτιμα ἐπισάγματα, ἀκολουθοῦν 54 σημαῖαι τοῦ ἐχθροῦ, μετ' αὐτὰς τὸ λείψανο τοῦ Μάρκου Μπότσαρη, καλυπτόμενον ὑπὸ κυανῆς χλαμύδος, κατόπιν ὀκτὼ χιλιάδες αἰγοπρόβατα, λάφυρα μάχης, 1000 ἵπποι ἐχθρικοί, καὶ πλῆθος ἡμιόνων ἐπὶ τῶν ὁποίων εὑρίσκονται λαφυραγωγηθέντα 3200 τουφέκια, ἑπτακόσια ζεύγη πιστολίων, σκηναί, πολεμεφόδια καὶ μέγα μέρος τοῦ ταμείου τοῦ ἐχθροῦ...

Ἀγγ. Μεταξᾶς

Λόγῳ τῆς ἐπικαίρου ὕλης τῶν ἑορτῶν ἡ συνέχεια τῆς Κινήσεως τῶν Ἐπαρχιῶν καθὼς καὶ ἡ Ἀλληλογραφία ἀνεβλήθησαν εἰς τὸ προσεχές

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α.Ε.

